

በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ተመላለስ

የቀድሞዬቱን ቤተ ክርስቲያን

ያነቃቃውን ኃይል ተቀበል

የሐዋርያት ሥራ 1-12

ጽሑፍ:- ዋረን ደብልዩ. ዌርዝቢ

ትርጉም:- በግርማዊ

እርማት:- በዓለማየሁ ማሞ

BIBLE BASED BOOKS

SIM PUBLISHING

መጽሐፍ ቅዱስን መሠረት ያደረጉ መጻሕፍት

ስልክ	51 29 73	የፖ.ሣ.ቁ.	} 127
Tel.	493252	P.O.Box	

አዲስ አበባ፣ ኢትዮጵያ

Addis Ababa, Ethiopia

የመጀመሪያ ዕትም – 1991 ዓ.ም

2ኛ ዕትም – 1994 ዓ.ም

3ኛ ዕትም – 1995 ዓ.ም

1st Printing -- 1998

2nd Printing -- 2001

3rd Printing-- 2003

Copyright

© 2003 by SIM, Addis Ababa, Ethiopia. Originally published in English under the title of BE DYNAMIC. Copyright © 1987 by SP Publications, Inc. Cook Communications Ministries, 4050 Lee Vance View, Colorado Springs, Colorado 80918, U.S.A.

All rights reserved.

**Publisher -- BIBLE BASED BOOKS
SIM PUBLISHING**

**አሳታሚ:- መጽሐፍ ቅዱስን መሠረት ያደረጉ መጻሕፍት
የኢስ ኣይ ኤም ሥነ ጽሑፍ ክፍል**

1) የመጀመሪያዎቹ ክርስቲያኖች እምነት

የሐዋ. 1.....1

2) ኃይል ከሰማይ!

የሐዋ. 2.....10

3) የሰሙ ኃይል

የሐዋ. 3:1-4:4.....20

4) ስደት፣ ጸሎትና ኃይል

የሐዋ. 4:5-31.....29

5) ከእባቡ ተጠንቀቁ!

የሐዋ. 4:32-5:16.....38

6) እውነትና ያስከተላቸው መዘዞች

የሐዋ. 5፥ 17-42.....47

7) እስጢፋኖስ፣ እግዚአብሔር አክሊል የደፋለት ሰው

የሐዋ. 6-7.....57

8) በእንቅስቃሴ ላይ የምትገኝ ቤተ ክርስቲያን

የሐዋ. 8.....68

9) እግዚአብሔር ሳውልን ያዘው

የሐዋ. 9፥ 1-31.....77

10) የኢፕሮስ ተአምራዊ አገልግሎት

የሐዋ. 9:32-10:48.....87

11) ለአሕዛብ ስፍራን ግዘጋጀት

የሐዋ. 11.....97

12) ለተአምሩ ንቃ!

የሐዋ. 12.....106

የሐዋርያት ሥራ አስተዋጽኦ

ቁልፍ አሳብ፡- በዓለም የቤተ ክርስቲያን መስፋፋት

ቁልፍ ጥቅስ ፡- የሐዋ 1:8

ሀ. የጴጥሮስ አገልግሎት (1-12)

ማዕከል ኢየሩሳሌም

አገልግሎት በቅድሚያ ለእስራኤል

1. ጴጥሮስና አይሁዶች (1-7)
2. ጴጥሮስና ሰማርያውያን (8)
3. የጳውሎስ መለወጥ (9)
4. ጴጥሮስና አሕዛብ (10-11)
5. የጴጥሮስ መታሰርና መፈታት (12)

ለ. የጳውሎስ አገልግሎት (13-28)

ማዕከል የሶርያዋ አንጾኪያ

አገልግሎት በቅድሚያ ለአሕዛብ

1. የመጀመሪያው የጳውሎስ ወንጌላዊ ጉዞ (13-14)
2. የኢየሩሳሌም ጉባኤ (15)
3. ሁለተኛው የጳውሎስ ወንጌላዊ ጉዞ (16:1-18:22)
4. ሦስተኛው የጳውሎስ ወንጌላዊ ጉዞ (18:23-21:17)
5. የጳውሎስ መታሰርና ወደ ሮም መሄድ (21:18-28:31)

መግቢያ

የዶክተር ሉቃስን ሁለተኛ መጽሐፍ «የሐዋርያት ሥራ» እያልን ብንጠራውም፤ እንደ እውነቱ ከሆነ ግን «የእግዚአብሔር ሕዝቦች በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ያከናወኑት ሥራ» ነው። መጽሐፉ የኃይል ታሪክ ነውና።

ስለሆነም ነው ለዚህ መጽሐፍ «በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ተመላለስ» የሚል ርእስ የሰጠሁት። ዛሬ የእግዚአብሔር ሕዝቦች የቀደሙ ቅዱሳን የተጠቀሙትን ያንኑ መንፈሳዊ ኃይል ስለሚጋሩ፤ ዶክተር ሉቃስ በአጠገባችን ቢኖር በአሳቤ የሚስማማ ይመስለኛል። ለመንፈስ ቅዱስ ራሳችንን ከሰጠን፤ በቤተ ክርስቲያን አስደናቂ ታሪክ ላይ አዳዲስ ምዕራፎችን እየጨመርን ልንሄድ እንችላለን።

በሐዋርያት ሥራ ውስጥ አንዳንድ የማይደገሙ፤ እንዲሁም የመሸጋገሪያ ክስተቶች አሉ፤ ይህም ሆኖ፤ ልክ ጴጥሮስና ጳውሎስ እንዳገለገሉበት ዘመን ሁሉ መሠረታዊ መንፈሳዊ መመሪያዎች አንድ ዓይነት ናቸው። ከተራ ገጠመኞች አሻግረን አስፈላጊ የሆኑትን እውነቶች ልንመለከት ይገባል። የእግዚአብሔርን ቃልና ጸሎት፤ ፍቅርና ኅብረት፤ ሰደትና ለክርስቶስ የሚደረግ የግል ምስክርነትን መንፈሳዊ ኃይል በትኩስ ጣዕማቸው ልንረዳም ያሻል።

ኼንስ ሐቭነር የቤተ ክርስቲያን አገልግሎቶቻችን «በ4ኛው ሰዓት ስለ ጫፍ ይጀመሩና በ6ኛው ሰዓት ዱልዱም ጫፍ» እንደሚደመደሙ ይናገሩ ነበር። በሌላ አባባል፤ ሰብሰባው በሚጀመርበት ወቅት ንቁዎች የነበሩ ሰዎች ወደ በኋላ እየተሰላፉ ይሄዳሉ ማለት ነው። እንዲህ ግን ሊሆን አይገባም። በሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ ውስጥ የተመዘገቡትን «የኃይል መመሪያዎች» መጠቀም ብንጀምር፤ ኃይላችን ልንሆንና አጥቢያ ቤተ ክርስቲያናቸውን ለጌታ ነፍሳትን ሲግርኩ ልንመለከት እንችላለን።

የሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ ጥናት ለአንተና ለቤተ ክርስቲያንህ ይህንኑ እንደሚያደርግ አምናለሁ።

ዋረን ደብልዩ ዌርዝቢ

የመጀመሪያዎቹ ክርስቲያኖች እምነት

የሐዋርያት ሥራ 1

አንድ ዝነኛ የሆሊውድ ሲኒማ አዘጋጅ በአንድ ወቅት አንድ ፊልም የተሳካ ውጤት እንዲያስገኝ ከተፈለገ፡ በመሬት መንቀጥቀጥ ተጀምሮ እስከ ጡዘቱ ድረስ መዝለቅ እንደሚጠበቅበት ገልጾ ነበር። ሉቃስ የሐዋርያትን ሥራ መጽሐፍ ሲጽፍ ያንን ብልሃት እንዳልተከተለ ጥርጥር የለውም። ከኢየሱስ ክርስቶስ ዕርገት በስተቀር፤ በሐዋርያት ሥራ ምዕራፍ አንድ ውስጥ የተመዘገቡት ነገሮች ሁሉ ትንግርታዊ አይደሉም። ለመሆኑ አንድን ተግባር ለማከናወን የሚደረግ ስብሰባ ምኑ ያስደንቃል?

እንግዲህ፡ እነዚህን ክስተቶች መመዝገቡ ለምን አስፈላጊ ሆነ? ሉቃስ ለምን ዝም ብሎ ከበዓለ ጎምላው ክስተት አይነሣም ነበር? ይህንን ያሳደረገው በአያሌ ምክንያቶች ነው።

ቀድሞውኑ ነገር፡ ሉቃስ የሉቃስ ወንጌል ብለን በምንጠራው መጽሐፍ የተጀመረውን (ሉቃስ 1:1-4 ተመልከት) ሥራ ሁለተኛ ክፍል የሐዋርያት ሥራ እየጻፈ ነበር፤ እንዲሁም፤ በተገቢው ሰላምታና መግቢያ መጀመር የግድ ያስፈልገው ነበር። የቴዎፍሎስን ማንነት በተለይም ደግሞ አማኝ ይሁን አይሁን የምናውቀው ነገር ባይኖርም፤ ከሉቃስ ሰላምታ እንደምንረዳው ትልቅ የሮም ባለሥልጣን ሳይሆን አይቀርም (የሐዋ. 23:26፤ 24:3፤ 26:25)። ቴዎፍሎስ የክርስትናን እምነት በጥንቃቄ የሚያጠና ክርስቲያን ወይም ቢያንስ ለእምነቱ ፍላጎት ያለው ሰው ይመስላል። የስሙ ትርጉም «የእግዚአብሔር ወዳጅ» ማለት ሲሆን፤ እንደ ስሙ እንደኖረ ተስፋ እናደርጋለን።

ከዚህም በላይ ሉቃስ በወንጌሉና በሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ መካከል ድልድይ ማበጀት ያስፈልገው ነበር (ሉቃስ 24:50-53)። በወንጌሉ መደምደሚያ ላይ፤ አማኞች እግዚአብሔርን በቤተ መቅደስ ውስጥ እንደሚያመሰግኑ ገልጾአል። በዚህ ጊዜ ታሪኩን በማንሣት ቀጥሎ ምን እንደተፈጸመ መግለጽ ያስፈልገው ነበር። አዲስ ኪዳንህን ስታነብ የሱሐን ወንጌል የመጨረሻ ገጽ ገልጸህ የሮሜን ሰዎች መልእክት ብታገኝ ምን ያህል ግራ እንደምትጋባ አስብ። «ቤተ ክርስቲያን እንዴት በሮም ልትመሠረት ቻለች?» ስትል ራስህን ትጠይቃለህ፤ መልሱ የሚገኘው እንግዲህ በሐዋርያት ሥራ ውስጥ ነው።

በተጨማሪም፤ የሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ መንፈስ ቅዱስ በቤተ ክርስቲያን ውስጥና በቤተ ክርስቲያን በኩል ያከናወነው ሥራ ዘገባ ነው። የሉቃስ ወንጌል ኢየሱስ በሰብዓዊ አካሉ «ያደርገውና ያስተምረው ዘንድ ስለጀመረው» ነገር ሲገልጽ፤ የሐዋርያት ሥራ ኢየሱስ መንፈሳዊ አካሉ በሆነችው ቤተ ክርስቲያን በኩል መሥራትና ማስተማር መቀጠሉን

ይነገረናል። ዛሬም እንኳ ማኅበረ-ምእመናን ስለ ቤተ ክርስቲያን ሕይወትና አገልግሎት ከዚህ መጽሐፍ ብዙ ሊማሩ ይችላሉ፤ ይህም ለተለያዩ ሥራ ጉዳይ የሚደረጉትን ስብሰባዎች ጭምር ያጠቃልላል።

በዚህ ምዕራፍ፣ አማኞች «ያልተጠናቀቁትን ጉዳዮች» ፈጽመው ለበዓለ ጎምላ ሲዘጋጁ እንመለከታለን። የተናገሩትና ያደረጉት የቤተ ክርስቲያንን እምነት ይገልጽናል። እውን እምነታቸው በምን ላይ ነበር?

1. ከሞት በተነሣው ክርስቶስ አምነዋል (የሐዋ. 1:1-11)

ከትንሣኤው በኋላ፣ ኢየሱስ ለአርባ ቀናት በምድር ላይ ቆይቶ ደቀ መዛሙርቱን አገልግሎአል። ቀደም ብሎ ስለ እርሱ የተጻፈውን የብሉይ ኪዳን መልእክት ይረዱ ዘንድ አእምሮአቸውን ቢከፍትም (ሉቃስ 24:44-48)፣ አዲሱን አገልግሎት ይዘው ከመውጣታቸው በፊት ሊማሩ የሚገቡአቸው አስፈላጊ ትምህርቶች ነበሩ። በእነዚያ አርባ ቀናት ውስጥ ኢየሱስ ብት ጥልቅ ይል ስለነበር፣ ደቀ መዛሙርቱ መቼ እንደሚመጣ አያውቁም ነበር። በግል እነርሱን ለማስተማር በምድር ላይ የማይኖርባቸው ቀናት እየቀረቡ ስለነበር፣ ይህ ለቤተ ክርስቲያን መልካም ዝግጅት ነበር። ዛሬ እኛ አማኞች ጌታችን መቼ እንደሚመለስ ስለማናውቅ፣ ከሞላ ጎደል ሁኔታችን ከእነርሱ ጋር ይመሳሰላል።

በዚያ የልዩ አገልግሎት ጊዜ ጌታ አያሌ አስፈላጊ ቁም ነገሮችን አስጨብጦአቸዋል።

የትንሣኤው እውነታ (1:3)። ከአርባ ቀናት በፊት ምናልባት አንዳንድ ደቀ መዛሙርት ጥርጣሬ ነበራቸው (ማር. 16:9-14)፤ በዚህ ጊዜ ግን ኢየሱስ በእውነት ከሙታን እንደተነሣ የሚጠራጠር አልነበረም፣ እምነታቸውን ለማጠናከር፣ ሉቃስ ያላብራራቸውን «ብዙ ማስረጃ» በመስጠት ማንነቱን ገለጸላቸው። ኢየሱስ ከደቀ መዛሙርቱ ጋር በተገናኘ ጊዜ ሰውነቱን እንዲነኩ እንደጋበዛቸውና በፊታቸውም ምግብ እንደበላ እናውቃለን (ሉቃስ 24:38-43)። የሰጣቸው ማረጋገጫዎች (ማስረጃዎች) ሁሉ አሳማኝ ነበሩ።

የራሳቸው መንፈሳዊ ሕይወት የተመሠረተበት ጉዳይ በመሆኑ፣ ለቤተ ክርስቲያን በትንሣኤው ማመን አስፈላጊ ነገር ነበር። በተጨማሪም፣ የወንጌሉ መልእክት የትንሣኤውን እውነታ ስለሚያካትት (1ኛ ቆሮ. 15:1-8፤ ሮሜ 10:9-10)፣ ኢየሱስ ባይነሣ ኖሮ፣ ቤተ ክርስቲያን የምትናገረው አይኖራትም ነበር። በመጨረሻም፣ የአይሁድ ባለሥልጣናት ደቀ መዛሙርቱ የኢየሱስን ሥጋ ከመቃብሩ ሰርቀው እንደ ወሰዱ የሚገልጹ በመሆኑ (ማቴ. 28:11-15)፣ አማኞች ለሕዝቡ ሲመሰክሩ ይህንኑ አሳብ ማፍረስ መቻል ነበረባቸው።

እነዚህ አማኞች የክርስቶስ ትንሣኤ ልዩ ምስክሮች እንዲሆኑ የተመረጡ በመሆናቸው፣ በአገልግሎታቸው የሚያተኩሩት በዚህ አሳብ ላይ ነበር (የሐዋ. 1:22፤ 2:32፤ 3:15፤ 5:30-32)። በኢየሩሳሌም ከሚገኙ ሰዎች ብዙዎቹ የናዝሬቱ ኢየሱስ መሞቱን እንጂ ከሞት መነሣቱን ግን አያውቁም ነበር።

አማኞቹ በቃላቸው፤ በሕይወታቸውና በአስደናቂ ሥራዎቻቸው የኢየሱስን ሕያውነት አስመስከሩ። ኢየሱስ ለሕዝቡ የተናገረው- የሞቱ- የመቀበሩና የመነሣቱ «የዮናስ ምልክት» ይኼ ነበር (ማቴ. 12:38-41)።

የመንግሥቱ መምጣት (1:3)- ይህ እግዚአብሔር በእርሱ ባመኑት ሰዎች ልብና ሕይወት ላይ መግዛቱን ያመለክታል (ማቴ. 6:33፤ 1ኛ ዮሐ. 3:1-9፤ ሮሜ 14:17 ተመልከት)። አራቱን ወንጌላት ስታነብ፤ ሐዋርያት ስለ መንግሥት ጠንካራ ፖለቲካዊ አመለካከት እንደ ነበራቸውና ስለራሳቸው ሥልጣናትና ዕድሎች ይጨነቁ እንደነበረ ትረዳለህ። እውነተኛች አይሁዶች በመሆናቸው፤ የጠላቶቻቸውን መሸነፍና በመሢሔ ንጉሥ ሥር የወርቃማ መንግሥቱን የፍጻሜ ምሥረታ ይናፍቁ ነበር። በመጀመሪያ ደረጃ በሰዎች ልብ መንፈሳዊ ለውጥ ሊኖር እንደሚገባ አልተገነዘቡም ነበር (ሉቃስ 1:67-79)።

ስለ ወደፊት የአይሁድ መንግሥት ደጋግመው ሲጠይቁት (1:7) ኢየሱስ አልገሠጸቸውም ነበር። ቅዱሳት መጻሕፍትን ያስተውሉ ዘንድ አእምሮአቸውን ስለከፈተላቸው (ሉቃስ 24:44)፤ ስለሚጠይቁት ነገር በቂ ግንዛቤ ነበራቸው። ይህም ሆኖ፤ እግዚአብሔር የጊዜ ሰሌዳውን ለላልገለጸልን መገመቱ ከንቱ ድካም ነው። ዋናው ስለ ወደፊት ክስተቶች መንገዱ ሳይሆን፤ ስለ እግዚአብሔር መንፈሳዊ መንግሥት የሚናገረውን መልእክት ለሰዎች በማጋራት በአሁኑ ጊዜ በርትቶ መሥራቱ ነው። ይህም በሐዋርያት ሥራ ውስጥ ሌላው ትኩረት የተሰጠበት ጉዳይ ነው (8:12፤ 14:22፤ 20:25 28:23፤31)።

የመንፈስ ቅዱስ ኃይል (1:4-8)። መጥምቁ ዮሐንስ የወደፊቱን የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት አውጆ ነበርና (ማቴ. 3:11፤ ማር. 1:8፤ ሉቃስ 3:16፤ ዮሐ. 1:33፤ የሐዋ. 11:16 ተመልከት) አሁን ይኸው ትንቢት ፍጻሜ ያገኛል። ኢየሱስ ደግሞ መንፈስ ቅዱስ እንደሚመጣ ቃል ገብቶ ነበር (ዮሐ. 14:16-18፤ 26፤ 15:26-27፤16፤ 7-15)። ደቀ መዛሙርቱ ጌታን እንዲያገለግሉና ፈቃዱን እንዲፈጽሙ፤ የኃይል ምንጭ ይሆናቸው ነበር (ሉቃስ 24:49)። ዮሐንስ ስለ መንፈስ ቅዱስና እሳት የተናገረ ሲሆን፤ ኢየሱስ ግን ስለ እሳት ምንም አላለም። ለምን? ምክንያቱም «በእሳት መጠመቅ» የእስራኤል ሕዝብ በታላቅ መከራ የሚያልፍበትን የወደፊት ፍርድ የሚያመለክት በመሆኑ ነው (ማቴ. 3:11-12)። በበዓለ ጎምሳ ዕለት «የእሳት ልሳኖች» መታየት (የሐዋ. 2:3) «ጥምቀት» ሊባል አይችልም።

የሐዋርያት ሥራ 1:8 ቁልፍ ጥቅስ ነው። በመጀመሪያ ደረጃ፤ የቤተ ክርስቲያን ኃይል የሚመጣው ከመንፈስ ቅዱስ እንጂ ከሰው እንዳልሆነ ይገልጻል (ዘካ. 4:6ን ተመልከት)። የእግዚአብሔር ሕዝቦች አዳዲስ ዕድሎችና መሰናክሎች ባጋጠሙአቸው ጊዜ፤ የመንፈስ ቅዱስን ተደጋጋሚ ሙላት አግኝተዋል (የሐዋ. 2:4፤ 4:8፤31፤ 9:17፤ 13:9)። የእግዚአብሔር መንፈስ በሕይወታቸው ይሠራ ስለነበር፤ ተራ ሰዎች ልዩ ተግባራት ሊያከናውኑ ችለዋል። የመንፈስ ቅዱስ አገልግሎት ለምሳሌ የሚፈለግ ሳይሆን፤ በፍጹም ሊዘወተር የሚገባው ነው።

«ምስክርነት» በሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ ቁልፍ ቃል ሲሆን፤ አንቀጽ 29 ስምም ሆኖ 29 ገዜያት አገልግሏል። ምስክር ሰላየውና ስለሰማው የሚናገር ሰው ነው (4:19-20)። በፍርድ ችሎት ለምስክርነት ስትቀርብ፤ ዳኛው አንተ የምታውቀውን ከመስማት ብቻ በቀር ለአሳቦችህ ወይም ለአስተያየቶችህ ግድ የለውም። ለሰማዕትነት የሚያገለግለው የእንግሊዝኛው ቃል «ማርቲር» (martyr) የመጣው «ምስክር» ተብሎ ከተተረጎመው የግሪክ ቃል ሲሆን፤ ብዙዎቹ የእግዚአብሔር ሕዝቦች ሕይወታቸውን በመስጠት ምስክርነታቸውን አትመዋል።

በዛሬው ዘመን «ነፍሳትን ስለ መማረክ» ብዙ እንሰማለን፤ አትኩሮቱም መልካም ነው። ይሁንና፤ አንዳንዶቹ የእግዚአብሔር ሕዝቦች የወንጌል አገልግሎት ጥሪ ቢኖራቸውም (ኤፌ. 4:11)፤ የእግዚአብሔር ሕዝቦች በሙሉ ምስክሮች እንዲሆኑና ከደገንነት ርቀው ለጠፋት ስለ አዳኙ እንዲናገሩ ይጠበቅባቸዋል። (ምንም እንኳ ብዙዎቻችን በዚህ በኩል የተሻለ ተግባር ልንከውን ብንችልም) ሁሉም ክርስቲያን ኃጢአተኛን ወደ እምነትና ውሳኔ ሊያደርሰው አይችልም፤ ይህም ሆኖ፤ እያንዳንዱ ክርስቲያን ለአዳኙ እውነተኛ ምስክርነት ሊሰጥ ይችላል። «እውነተኛ ምስክር ነፍሶችን ያድናል» (ምሳሌ 14:25)።

በተጨማሪም፤ የሐዋርያት ሥራ 1:8 ወንጌል ከኢየሩሳሌም (ከ1-7 ያሉ ምዕራፎች) ወደ ይሁዳና ሰማርያ (8-9)፤ ከዚያም ወደ አሕዛብ ወደ ምድር ዳርቻ የተዳረሰበትን መልካም ምድራዊ ስርጭት በመግለጽ የመጽሐፉን አጠቃላይ አስተዋጽኦ ይሰጠናል። የትም ብንኖር፤ ክርስቲያኖች እንደ መሆናችን ምስክርነታችንን ከቤት ጀምረን «ወደ ዓለም ሁሉ» ማስፋት አለብን። ዶክተር አስዋልድ ጄ. ሰሚዝ እንደሚሉት፤ «እስከ ሩቅ ስፍራ የሚያሳይ ብርሃን በቤት ውስጥ እጅግ ደምቆ ያበራል።»

የዳግም ምጽአት ዋስትና (1:9-11)። ጌታችን ወደ አብ ባያርግ ኖሮ ተስፋ የተገባልንን መንፈስ ቅዱስ ስለማይልክ ወደ ሰማይ ማረጉ የአገልግሎቱ አስፈላጊ አካል ነበር (ዮሐ. 16:5-15)። በተጨማሪም፤ ዛሬ በሰማይ አዳኙ ለሕይወትና ለአገልግሎት የምንፈልገውን ጸጋ በመስጠት አማላጅ ሊቀ ካህናችን ሆኖ ይሠራል (ዕብ. 4:14-16)። እንዲሁም፤ ኃጢአታችንን ስንናዘዝ ይቅር የሚለን በአብ ፊት የሚቆም ጠበቃችን ነው (1ኛ ዮሐ. 1:9-2:2)። ከፍ ያለውና የከበረው የቤተ ክርስቲያን ራስ አሁን በምድር ላይ ከሕዝቡ ጋር በመሥራት፤ ዓላማዎቹን እንዲፈጽሙ እየረዳቸው ነው (ማር. 16:19-20)።

ኢየሱስ ወደ ሰማይ ሲሄድ አማኞች እየተመለከቱ ሳለ፤ ሁለት መላእክት ቀርበው በቀስታ ገሠጹአቸው። መላእክት ዛሬ ምንም እንኳ እኛ ባናያቸውም አስፈላጊውን ተግባር እንደሚያከናውኑ ሁሉ፤ በሐዋርያት ሥራ በተገለጸው አገልግሎትም ከፍተኛ ሚና ነበራቸው (ዮሐ. 5:19-20፤ 8:26፤ 10:3-7፤ 12:7-10፤ 23፤ 27:23)። መላእክት ቅዱሳንን የሚያገለግሉ ናቸው (ዕብ. 1:14)።

ሁለቱ መልእክተኞች ለአማኞቹ ኢየሱስ ክርስቶስ እያዩት እንደሄደ ሁሉ+ ደግሞ እንደሚመለስ አረጋገጡላቸው። ይህም ለቤተ ክርስቲያኑ «በድንገት በቅጽበት ዓይን» ከሚገለጽበት ይልቅ፣ (1ኛ ቆሮ. 15:51-52፤ 1ኛ ተሰ. 4:13-18)። «በደመና የሚመጣበትን» ይፋዊ ምጽአት የሚያሳይ ይመስላል (ማቴ. 24+30፤ 26+64፤ ራእይ 1:7) በእግዚአብሔር የትንቢት መርሐ-ገብር ላይ የተለያዩ ሰዎች ከሚይዙአቸው አመለካከቶች ባሻገር፣ ክርስቲያኖች ክርስቶስ ዳግም እንደሚመለስና በማንኛውም ጊዜ ሊመጣ እንደሚችል ይስማማሉ። ይህ ራሱ ታማኝነት ያለውን ክርስቲያናዊ አገልግሎት እንድንሰጥ በከፍተኛ ደረጃ የሚያነቃቃን ነው (ሉቃስ 12:34-48)።

2. እርስ በርሳቸው ይተማመኑ ነበር (የሐዋ. 1:12-14)

የጌታቸውን ትእዛዝ ሰምተው «በታላቅ ደስታ» ወደ ኢየሩሳሌም ተመልሰዋል (ሉቃስ 24:52)። የቡድኑ አባላት የመጨረሻው ፋሲካ በተከበረበት በላይኛው ሰገነት ሳይሰባሰቡ ባይቀሩም፣ በቤተ መቅደስ አምልኮም ተገኝተው ነበር (ሉቃስ 24:53)።

በዚያ የመጀመሪያው የአማኞች ጉባኤ ውስጥ ምን ያህል የተለያዩ ሰዎች ነበሩ! ወንዶችና ሴቶች፣ ሐዋርያትና «ተራ» ሰዎች፣ ብሉም የጌታችን ምድራዊ ቤተሰብ አባላት እንኳ ነበሩ (ማቴ. 13:55፤ ማር. 6:3)። «ወንድሞቹ» በአገልግሎት ጊዜ ሳያምኑ ቆይተው (ዮሐ 7:5)፣ ከትንሣኤው በኋላ ግን ሊያምኑት ችሉ (የሐዋ. 1:4)። ማርያም ከሌሎቹ ጋር የአምልኮውና የጸሎት ተካፋይ በመሆን፣ የጉባኤው አባል ነበረች። የኅብረታቸው እምብርት ከሞት የተነሣው ክርስቶስ በመሆኑ፣ ሁላቸውም እርሱን ያወድሱትና ያመሰግኑት ነበር።

በዚህ ትሑታን በተሰባሰቡበት ውብ ጉባኤ ውስጥ መከፋፈልን ለማምጣት ለሚፈልግ ሰው ሁኔታው እንዴት ቀላል ነበር! የጌታችን ቤተሰብ አባላት ልዩ እውቅና ሊጠይቁት ወይም አንዳንዶች ጴጥሮስን በፍርሃት ለሆነው የክህደት ተግባሩ ሊተኛት ይችሉ ነበር። ወይም ጴጥሮስ የሐንሰን ለምን ወደ ሊቀ-ካህኑ ቤት እንዳመጣው በማንሣት ሊወቅሰው ይችላል ነበር (ዮሐ 18:15-16)። የሐንሰም በመስቀሉ አካባቢ በታማኝነት እንደቆመና እንዲያውም አዳኙ እናቱን ይንከባከባት ዘንድ እንደመረጠው በመገለጽ ሊመካ ይችላል ነበር። የሆነ ሆኖ አንዱም ነገር ከጉባኤያቸው አልተሰማም። እንደዚሁም፣ ከመካከላቸው ግን ታላቅ እንደሆነ አልተከራከሩም!

ቁልፉ ሐረግ በሐዋርያት ሥራ ውስጥ ስድስት ጊዜ የተጠቀሰው (1:14፤ 2:1፤ 4:6፤ 4:24፤ 5:12፤ 15:25፤ እንዲሁም 2:44) «በአንድ ልብ» የሚለው ነው። በእነዚህ አማኞች መካከል ሁሉንም በክርስቶስ ያስተሳሰረ ድንቅ ኅብረት ነበረ [ገላ. 3:28፤ መዝ. (133)] ፤ ዛሬ ለክርስቲያኖች የሚያስፈልገው የዚህ ዓይነት ኅብረት ነው። መንፈሳዊው እንግሊዛዊ ሰባኪ ሮውላንድ ሂል «በክርስቲያኖች መካከል የሚገኝ የተለያዩ ተዋረዶች እንዲወገዱ አልፈልግም! ነገር ግን እጆቻችን በተዋረዶቹ ላይ በመጠኑ ቀለል ባለ ሁኔታ እንዲገባበት ዘንድ ዝቅ እንዲሉልን አፈልጋለሁ!» ብሏል።

ክርስቲያኖች በጌታ ማመን ብቻ ሳይሆን፤ እርስ በርሳቸውም ሊተማመኑ ይገባል። ለእነዚህ 120 ሰዎች (የሐዋ. 1:15) ጌታ ከደገንነት ርቆ ለጠፋው ዓለም ከፍተኛ ምስክርነት የማድረሱን ኃላፊነት የሰጠ ሲሆን፤ እነርሱም ሥራውን አንድ በአንድ ለብቻቸው ሊፈጽሙት አይችሉም ነበር። ወደፊት ከፍተኛ ሰደት የሚጋፈጡ ሲሆን፤ ከእነርሱም መካከል አንደኛው፤ ያዕቆብ ለክርስቶስ ሕይወቱን ይሰጥ ነበር። ስለሆነም ጊዜው «ከሁሉም የሚበልጠው ማንነው?» ወይም «ከሁሉም የበለጠ ኃጢአት የፈጸመው የትኛው ነው?» የሚል ጥያቄ የሚነሳበት አልነበረም። ይልቁንም አብረው የሚጸልዩበትና በጌታ አብረው የሚቆሙበት ጊዜ ነበር። ሲጠብቁና አብረው ሲያመልኩ፤ በፊታቸው ላለው ሥራ እየተዘጋጁ ነበር።

3. በጸሎት አምነዋል (የሐዋ. 1:15፥ 24-25)

በሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ ውስጥ እንደተመዘገበው፤ ጸሎት በቤተ ክርስቲያን ታሪክ ውስጥ ከፍተኛ ሚና አለው። አማኞቹ ውሳኔ ለመስጠት ምሪትን (1:15-26)፤ ለክርስቶስ ለመመስከር ብርታትን ያገኙ ዘንድ ጸልዋል (4:23-31)። እንዲያውም ፤ ጸሎት የዕለታዊ አገልግሎታቸው ተለምዶአዊ አካል ነበር (2:42-47፤ 3:1፤ 6:4)። እስጢፋኖስ በድንጋይ ሲወግሩት ሳለ ጸለየ (7:55-60)። ጳጥሮስና ዮሐንስ ለሰማርያውያን ሲጸልዩ (8:14-17)፤ የጦርሴሱ ጳውሎስ ከተለወጠ በኋላ ጸልዮአል (9:11)። ቆርኔሌዎስ እግዚአብሔር የመጻንን መንገድ እንዲያሳየው ሲጸልይ (10:1-4)፤ ጳጥሮስ እግዚአብሔር ለቆርኔሌዎስ ጸሎት ምላሽ እንዲሆን ሲነግረው ከቤቱ ጣራ ላይ ሆኖ ይጸልይ ነበር (10:9)።

ጳጥሮስ በእስር ቤት ሳለ አማኞች በዮሐንስ ማርቆስ ቤት ተሰብሰብው ይጸልዩለት ነበር፤ ጌታም ከእስራትና ከሞት አዳነው (12:1-11)። በአንጾኪያ የነበረችው ቤተ ክርስቲያን በርናባስንና ጳውሎስን ለአገልግሎት ከመላክዋ በፊት ጾመች ጸለየች (13:1-3፤ 14:23ን ልብ በል)። በፊልጵስዩስ ጌታ የልድያን ልብ የከፈተውና (16:13) በሌላ ጊዜ የእስር ቤት በሮችን የከፈተው በጸሎት ለብሰባ አማካይነት ነበር (16:19-25 ጀምሮ)። ጳውሎስ ከወዳጆቹ ከመለየቱ በፊት ጸልዮላቸዋል (20:36፤ 21:5)። በማዕበሉ መሀል የእግዚአብሔርን በረከት በመጠየቅ የጸለየ ሲሆን (27:35)፤ ማዕበሉ ካለፈ በኋላ እግዚአብሔር የታመመውን ሰው እንዲፈውስ ጸልዮአል (28:8)። በሐዋርያት ሥራ ከሞላ ጉደል በሁሉም ምዕራፎች ጸሎት የተጠቀሰ ሲሆን፤ መጽሐፉ የእግዚአብሔር ሕዝቦች በሚጸልዩበት ጊዜ አንድ ነገር እንደሚከሰት ግልጽ ያደርጋል።

ይህ ለዛሬዬቱ ቤተ ክርስቲያን ያለጥርጥር ጥሩ ትምህርት ነው። ለአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ጸሎት የሙቀት መለኪያ (thermometer) እና የሙቀት ማመጣጠኛ (thermostat) ነው፤ «የመንፈሳዊ ሙቀት» መጨመርና መቀነስ የሚወሰነው በእግዚአብሔር ሕዝብ ጸሎት ነው። የመናኝ ጉዞ መጽሐፍ ደራሲ የሆነው ጆን ቡንያን፤ «ጸሎት ለነፍስ ጋሻ፤ ለእግዚአብሔር

መሥዋዕትና ለሰይጣን ጅራፍ» እንደሆነ ይናገራል። በሐዋርያት ሥራ ጸሎት እነዚህን ነገሮች ሁሉ ሲፈጽም እንመለከታለን።

4. በእግዚአብሔር ምሪት አምነዋል (የሐዋ. 1:16-23)

በዚህ ጊዜ ጌታ ኢየሱስ በግሉ ትእዛዛትን ለመስጠት ከእነርሱ ጋር አልነበረም፤ ይሁንና፣ የእግዚአብሔር ቃልና ጸሎት ስለነበሩላቸው፣ ከጌታ ምሪት ውጭ አልነበሩም። እንዲያውም፣ በሐዋርያት ሥራ ውስጥ እንደተገለጸው፣ የእግዚአብሔር ቃልና ጸሎት ለአገልግሎቱ መሠረት ጥለዋል (6:4)።

ጴጥሮስ የኃላፊነቱን ሥራ በመውሰድ አንዳንዶች ቢተቹትም፣ እኔ ግን የእግዚአብሔርን ፈቃድ ይፈጽም እንደነበረ አምናለሁ። ጴጥሮስ መሪያቸው እንደሚሆን ኢየሱስ ግልጽ አድርጓል (ማቴ. 16:19፤ ሉቃስ 23:31-32፤ ዮሐ. 21:15-17)። ጴጥሮስ «እኩል ከነበሩት ሰዎች ቀዳሚው» ሲሆን፣ ተለይቶ የታወቀ መሪያቸው ነበር። የሐዋርያት ሥራ 1:13ን ጨምሮ፣ በሐዋርያት የሰዎች ዝርዝር ውስጥ ስሙ በመጀመሪያው ረድፍ ተጠቅሶአል።

ይሁንና፣ ጴጥሮስና ሌሎች ሐዋርያት መንፈስ ቅዱስ እስኪወርድ ድረስ መጠበቅ ነበረባቸው? ጌታ ቀደም ብሎ «እኛ እንዳለባቸው» እና መንፈስ ቅዱስን እንደሰጣቸው መዘንጋት የለብንም (ዮሐ. 20:22)። በበዓለ ጎምሳ ቀን መንፈስ ቅዱስ ሲመጣ፣ ዓላማው አማኞቹን መሙላትና በክርስቶስ ወደ አንድ አካል ማጥመቅ ነበር።

በተጨማሪም፣ ጌታ ቅዱሳት መጻሕፍትን ያስተውሎ ዘንድ አእምሮአቸውን እንደከፈተ ማስታወስ አለብን (ሉቃስ 24:45)። ጴጥሮስ መዝሙር (69)፣25ን እና (109)፣8ን ሲጠቅስ፣ በእግዚአብሔር መንፈስ ምሪት እንጂ በራሱ እውቀት አልነበረም። እነዚህ ሰዎች በእውነት የብሉይ ኪዳን መጻሕፍት በመለኮታዊ የእግዚአብሔር እስትንፋስ እንደተጻፉና እነዚህም መጻሕፍት ከነበሩበት ሁኔታ ጋር ተግባራዊ ተዛምዶ እንደነበሩላቸው አምነው ነበር (የሐዋ. 1:6፤ 3:18፤ 4:25 ተመልከት)።

አንድ ጊዜ የሬድዮ ፕሮግራማችን አድማጭ ደብዳቤ ጽፎ፣ «ከብሉይ ኪዳን ለምን ታስተምራለህ? ይህ ጥንታዊ ታሪክና ሁሉም በኢየሱስ የተፈጸመ ነው!» ሲል ጠየቀኝ። እኔም፣ የጥንቷ ቤተ ክርስቲያን ትጠቀም የነበረው ብቸኛ «መጽሐፍ ቅዱስ» ብሉይ ኪዳን እንደነበረና ይህም ሆኖ፣ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለማወቅ ሊገለገሉበት እንደቻሉ ገለጽሁ። ብሉይና አዲስ፣ ሁለቱም ያስፈልጉናል፤ እንዲያውም የአዲስ ኪዳን ጸሐፊዎች የአሳባቸውን እውነትነት ለማረጋገጥ ከብሉይ ኪዳን ይጠቅሱ ነበር። ቅዱስ አውግስጢኖስ፣ «አዲሱ በአሮጌው ውስጥ ተሸሽጎአል፤ አሮጌው በአዲሱ ተገልጦአል» ብለዋል።

አሮጌውን በአዲሱ መተርጎም እንጂ፣ እግዚአብሔር ከእንግዲህ ለሕዝቡ በብሉይ ኪዳን መጻሕፍት አማካኝነት አይናገርም ማለት የለብንም። «የእግዚአብሔር መንፈስ ያለበት መጽሐፍ ሁሉ... ይጠቅማል» (2ኛ ጢዋ.

3:16)። «ሰው ከእግዚአብሔር አፍ በሚወጣ ቃል ሁሉ እንጂ በእንጀራ ብቻ አይኖርም» (ማቴ. 4:4)። ሙሉውን መጽሐፍ ቅዱስ ልንጠቀምና የእግዚአብሔርን አሳብ ለማወቅ ስንሻ መጻሕፍትን ከመጻሕፍት ጋር ልናመሳክር ይገባል።

ዳሩ ግን አንዳንዶች የጎደለውን ለመሙላት በእግዚአብሔር የተመረጠው ሐዋርያ ጳውሎስ ስለነበር፤ «አዲስ ሐዋርያ መምረጣቸው ትክክል አልነበረም» ሲሉ ይከራከራሉ። «ማትያስን መረጡት፤ ስሙ ግን ከዚያ ወዲያ አልተነሣም» በማለት ይሟገታሉ።

ከዮሐንስና ጴጥሮስ በቀር፤ ከመጀመሪያዎቹ አሥራ ሁለት ሐዋርያት ከ1:13 በኋላ በሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ ውስጥ የተጠቀሰ አልነበረም። ጳውሎስ በሐዋርያት ሥራ 1:21-22 የተዘረዘሩትን መለኮታዊ መመዘኛዎች ሊያሟላ ስለማይችል፤ «የጎደለውን ሊሞላ» አይችልም ነበር። ጳውሎስ በመጥምቁ ዮሐንስ አልተጠመቀም፤ ኢየሱስ ከእነርሱ ጋር በምድር ላይ ሳለ ከሐዋርያት ጋር አልተመላለሰም፤ ምንም እንኳን የከበረውን ክርስቶስን በራእይ ቢመለከትም፤ እንደ መጀመሪያዎች ሐዋርያት የትንሣኤ ምስክር አልሆነም።

ጳውሎስ ከአሥራ ሁለቱ ጋር እንደማይመደብ በግልጽ የተናገረ ሲሆን (ገላ. 1:15-24፤ 1ኛ ቆሮ. 15:8)፤ አሥራ ሁለቱም ጳውሎስ ከእነርሱ እንደ አንዱ እንደሚሆን አስበው ቢሆን ኖሮ፤ ይህንኑ በገለጹ ነበር። እንዲያውም፤ በርናባስ መጥቶ እስኪተርክላቸው ድረስ በኢየሩሳሌም የኅብረቱ ተካፋይ እንዳይሆን ከልከለውት ነበር! (የሐዋ. 9:26-27)። አሥራ ሁለቱ ሐዋርያት በቀዳሚነት አሥራ ሁለቱን የእስራኤል ነገዶች ሲያገለግሉ፤ ጳውሎስ ግን ወደ አሕዛብ ተልኮአል (ገላ. 2:1-10)።

እንግዲህ፤ ጳውሎስ አሥራ ሁለተኛው ሐዋርያ እንዲሆን አለመታቀዱን እንመለከታለን። ጴጥሮስና ሌሎች ሐዋርያት ማትያስን ሲመርጡት በእግዚአብሔር ፈቃድ ውስጥ ነበሩ፤ እግዚአብሔርም ኢየሱስ በግሉ ለመረጣቸው ሰዎች ባወረደው መንፈስ ቅዱስ በማስታጠቅ ማትያስን እንደተቀበለ አረጋግጦአል (የሐዋ. 2:1-4፤14)።

አሥራ ሁለት ሰዎች በዕለተ-ጴንጠቆስጤ ለአሥራ ሁለቱ የእስራኤል ነገዶች መመስከራቸውና እንዲሁም፤ አሥራ ሁለት ሰዎች በአሥራ ሁለቱ ነገዶች ላይ በሚፈርዱባቸው አሥራ ሁለት ዙፋኖች ላይ ለመቀመጥ መዘጋጀታቸው አስፈላጊ ነበር (ሉቃስ 22:28-30)። ከሐዋርያት ሥራ 2-7 እንደምንረዳው፤ ምስክርነቱ በቀዳሚነት ለአይሁዶች ነበር (ሮሜ 1:16፤ የሐዋ. 3:26 እና 13:46 ተመልከት)። መልእክቱ ወደ አሕዛብ ከተካፈለ በኋላ (የሐዋ. 10-11)፤ ይኸው በአይሁዶች የሚደረገው አትኩሮት ይቀንስ ጀመር። ሐዋርያው ያዕቆብ በሰማዕትነት ሲሞት ተተኪ አልተመረጠለትም (የሐዋ. 12)። ለምን? ምክንያቱም በዚህ ጊዜ ለእስራኤል የሚቀርበው ይፋዊ ምስክርነት በመፈጸሙ፤ መልእክቱ ለአይሁዶችና ለአሕዛብ በተመሳሳይ ሁኔታ እየተዳረሰ ነበር። ከእንግዲህ፤ አሥራ ሁለቱ ሐዋርያት ለአሥራ ሁለቱ የእስራኤል ነገዶች ምስክርነት አንዲሰጡ አላስፈለገም።

ኢፕሮስ ስለ መሬት ግዢ የሚናገረውና የይሁዳ አግግሮት በማቴዎስ 27:3-10 የተጠቀሰውን አሳብ የሚቃወም ቢመስልም፤ እንደ እውነቱ ከሆነ ተጨማሪ ማብራሪያ ነው። ይሁዳ መሬቱን ራሱ ባይገዛውም፤ የተከፈለው ግን የእርሱ ገንዘብ በመሆኑ፤ እርሱ እንደገዛው ልንናገር እንችላለን። ሠላሳው ብር «የደም ገንዘብ» ተደርጎ ስለተቆጠረ፤ መሬቱም «የደም መሬት» ተብሎ ተጠራ (ማቴ. 27:8)። አይሁዶች ራሱን የገደለው ሰው በመቀበሩ የረከሰውን ስፍራ እንደተቀደሰ የመቃብር ቦታ ስለማይጠቀሙበት፤ ቦታው ስያሜውን ያገኘው ከይሁዳ ደም አልነበረም። ይሁዳ ራሱን በመስቀሉ፤ ገመዱ ተበጥሶ (ያበጠው) አካሉ ከመሬት ላይ ወድቆ ፈራርሶ ይሆናል።

አማኞች እግዚአብሔር አስቀድሞ የፈለገውን ሰው ለመምረጥ ስለፈለጉ፤ ፅጣ ከመጣላቸው በፊት እግዚአብሔር እንዲመራቸው ጸለዩ (ምሳሌ 16:33)። ከፍ ከፍ ያለው ጌታቸው ከሰማይ ሆኖ በውስጣቸውና በእነርሱም አማካኝነት ይሠራ ነበር። በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ለመጨረሻ ጊዜ ሲጣል የምንመለከተው ለዚህ ክፍል ሲሆን፤ ዛሬ አማኞች እግዚአብሔርን ፈቃድ ለማወቅ በዚህ መንገድ የሚጠቀሙበት ምክንያት የላቸውም። እግዚአብሔር እንድናደርግ የሚፈልገውን ነገር ማድረግ ሁልጊዜም ቀላል ባይሆንም፤ እርሱን ለመታዘዝ የምንፈቅድ ከሆነ ፈቃዱን ይገልጽልናል (ዮሐ. 7:17)። የሚያስፈልግ ነገር ቢኖር ለእግዚአብሔር ቃልና ለጸሎት ትኩረት በመስጠት፤ የጥንቷን ቤተ ክርስቲያን ምሳሌ መከተላችን ነው።

የጌታችን ተከታዮች በሙሉ በሰገነቱ ላይ አልነበሩም፤ ይህንንም የምናውቀው 1ኛ ቆሮንቶስ 15:6 ቢያንስ 500 የሚሆኑ ሰዎች የጌታን ትንሣኤ በአንድ ጊዜ እንደተመለከቱ ሲገልጽ፤ በሰገነቱ ላይ 120ዎቹ ብቻ ስለነበሩ ነው። የመጽሐፍ ቅዱስ ምሁራን በጊዜው የጳለስታይን የሕዝብ ብዛት ስንት እንደነበር የተለያየ ግምት ይሰጣሉ፤ ግምታቸውም ከ600,000 እስከ 4 ሚሊዮን ይደርሳል። የሕዝቡ ብዛት ስንትም ይሁን፤ 120ዎቹ ከጠቅላላው ሕዝብ ብዛት አኳያ በጣም ጥቂቶች ነበሩ፤ ይህም ሆኖ፤ ዓለማቸውን ለክርስቶስ አወኩ!

ምሥጢራቸው ምን ነበር? የመንፈስ ቅዱስ ኃይል ነበር! ዶክተር ሉቃስ ይህንን እንደሚከተለው በምዕራፍ ሁለት ያብራራልናል።

ኃይል ከሰማይ!

የሐዋርያት ሥራ 2

«ይህንን ዓለም የምናንቀሳቅሰው ከርቀት ቆመን በመንቀፍ ወይም እርሱን መስለን በመለወጥ ሳይሆን፤ በውስጡ በእግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ የተቀጣጠሉትን ነፍሳት በማንደድ ነው።»

ይህንን አሳብ የገለጸው ቫንስ ሔቭነር ሲሆን፤ አባባሉም ትክክል ነበር። የጥንቷ ቤተ ክርስቲያን እንደ ሕንፃዎች፤ መዋዕለ ንዋይ፤ ፖለቲካዊ እንቅስቃሴ፤ ማኅበራዊ የበላይነት የመሳሰሉ ዛሬ ለሰኪታማነት የግድ አስፈላጊዎች አድርገን የምንመለከታቸው ነገሮች ያልነበሯት ቢሆንም፤ እጅግ በርካታ ሰዎችን ወደ ክርስቶስ በመምራት በሮም ግዛት ሁሉ አያሌ አብያተ ክርስቲያናት ለመቆርቆር በቅታለች። ለምን? ምክንያቱም ቤተ ክርስቲያኒቱ ለአገልግሎቷ ጉልበት የሚሰጥ የመንፈስ ቅዱስ ኃይል ነበራት። በመሆኑም አባሎቿ «በእግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ የተቀጣጠሉ» ሰዎች ነበሩ።

ይኸው ተመሳሳይ የመንፈስ ቅዱስ ኃይል ዛሬም ለክርስቶስ የበለጠ የምስክርነት አገልግሎት እንድንሰጥ ለእኛም ተዘጋጅቶልናል። የበዓለ ኅምሳ አሠራሩን ይበልጥ ስንረዳ፤ በበለጠ ከእርሱ ጋር ልንዛመድና ኃይሉን ልንጠቀም እንችላለን። የመንፈስ ቅዱስ አገልግሎት በአማኙ ሕይወትና ምስክርነት ክርስቶስን ማስከበር ነው (ዮሐ. 16:14)። የሚያስፈልገንስ ይኸው አይደል? የሐዋርያት ሥራ 2 በቤተ ክርስቲያኒቱ ሕይወት የተፈጸሙትን አራት ክንውኖች በመዘርዘር፤ መንፈስ ቅዱስን እንድንረዳ ያግዛናል።

1. ቤተ ክርስቲያን መንፈስ ቅዱስን ስትጠባበቅ (የሐዋ. 2:1)

ይህ በዓል ከበኩራት በዓል ሃምሳ ቀናት ርቆ ስለሚከበር፤ ጴጥረኛዎች «ሃምሳኛ» ማለት ነው (ዘሌ 23:15-22)። በዘሌዋውያን 23 የሚገኘው የአይሁድ በዓላት የጊዜ ሰሌዳ የኢየሱስ ክርስቶስ ሥራ አስተዋጽኦ ነው። ፋሲካ እንደ እግዚአብሔር በግ መሞቱን (1ኛ ቆሮ. 5:7፤ ዮሐ. 1:29)፤ የበኩራት በዓል ከሞት መነሣቱን ያመለክታል (1ኛ ቆሮ. 15:20-23)። ከበኩራት በዓል ሃምሳ ቀናት ርቆ የሚውለው የቤተ ክርስቲያንን መመሥረት የሚያመለክተው የበዓለ ኅምሳ (ጴጥረኛዎች) በዓል ነው። በበዓለ ኅምሳ አይሁዶች ሕግ የተሰጠበትን ዕለት ያከብሩ ነበር፤ ክርስቲያኖች ግን መንፈስ ቅዱስ ለቤተ ክርስቲያን በመሰጠቱ ምክንያት ያከብሩታል።

የበኩራት በዓል የሚውለው ከፋሲካ ሰንበት ቀጥሎ፤ ማለትም በሳምንቱ የመጀመሪያ ቀን ነበር። (ሰንበት ሰባተኛው ቀን ነው።) ኢየሱስ ከሳምንቱ በመጀመሪያ ቀን በመነሣት «ሳንቀላፋት በኩር» ሆነ (1ኛ ቆሮ. 15:20)። እንግዲህ፤ በዓለ ኅምሳ ከሃምሳ ቀናት፤ ማለትም ከሰባት ሳምንታትና አንድ ቀን በኋላ የሚመጣ ከሆነ፤ ይኸውም በዓል የሚውለው በሳምንቱ

የመጀመሪያ ቀን ነው። ክርስቲያኖች የሳምንቱ መጀመሪያ ቀን በሆነው በዕለተ እሑድ ተሰባስበው የሚያመልኩት፤ በዚያን ዕለት ጌታችን ከሞት ስለተነሣና መንፈስ ቅዱስም ለቤተ ክርስቲያን ስለተሰጠ ነው።

ካህኑ በበኩራት በዓል የእህል ነዶ ሲወዘውዝ፤ በበዓሉ ጎምሳ ግን ሁለት ጎብስት ያቀርብ ነበር። ለምን? ምክንያቱም በበዓሉ ጎምሳ መንፈስ ቅዱስ አማኞችን በማጥመቅ ወደ አንድ አካል አዋህዶአቸዋል። የአይሁድ አማኞች ይህንን ጥምቀት በበዓሉ ጎምሳ ሲቀበሉ፤ የአሕዛብ አማኞች በቆርኔሌዎስ ቤት ተቀብለውታል (የሐዋ. 10)። ይህም የሁለት ጎብስት መኖርን ይገልጻል (1ኛ ቆሮ. 10:17 ተመልከት)። ጎብስቱን በእርሾ መጋገፊቸው በምድር ላይ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ኃጢአት እንደሚኖር ያመለክታል። ቤተ ክርስቲያን ወደ ሰማይ እስከትደርስ ድረስ ፍጹም ልትሆን አትችልም።

ይህ የአሥር ቀናት ጸሎት የበዓሉ ጎምሳን ተአምራት እንዳስከተለ፤ ወይም ዛሬ እኛም እንደእነርሱ በመጸለይ «ሌላ የበዓሉ ጎምሳ ገጠመኝ» እንደምናመጣ አድርገን ማሳብ የለብንም። ልክ በጎልጎታ እንደ ተፈጸመው የጌታችን ሞት፤ በዓሉ ጎምሳም የማይደገም የአንድ ጊዜ ክስተት ነበር። ቤተ ክርስቲያን አዳዲስ የመንፈስ ቅዱስ ሙላቶችን ልትለማመድ ትችል ይሆናል፤ በትዕግሥት የሚከናወን ብርቱ ጸሎትም ያለጥርጥር ለመንፈሳዊ ኃይል አስፈላጊ ነገር ነው፤ ይህም ሆኖ፤ ሌላ በዓሉ ጎምሳ እንዲመጣ መጠየቅ ድጋሚ የጎልጎታ ገጠመኝ እንዲፈጸም የመጠየቅ ያህል ነው።

2. ቤተ ክርስቲያን ጌታን ስታመልክ (የሐዋ. 2:2-13)

የበዓሉ ጎምሳን ክስተቶች በምናጠናበት ጊዜ፤ በድንገት የተፈጸሙትን ነገሮች ከመሠረታዊ ቁም ነገሮች መለየቱ ጠቃሚ ነው። መንፈስ ቅዱስ በመምጣቱ ሰዎች የሚነጥቅ ነፋስ ድምፅ ከመስማታቸውም በላይ የእሳት ልሳናትን ተመለከቱ። መንፈስ ቅዱስ አማኞችን በማጥመቁና በመሙላቱ፤ ጌታን ሲያመሰግኑ በተለያዩ ቋንቋዎች ተናገሩ፤ መንፈስ ቅዱስ ለጴጥሮስ የሚሰብክበትን ኃይል ስለሰጠው፤ አድማጮቹን ሊያሳምን ችለ። ሦስት ሺህ ነፍሳትም በክርስቶስ አምነው ዳኑ። እስኪ እነዚህን አገልግሎቶች አንድ በአንድ እንመልከት።

መንፈስ ቅዱስ መጣ። መንፈስ ቅዱስ ከበዓሉ ጎምሳ በፊት ተግባሩን ያከናውን የነበረ ሲሆን፤ በፍጥረት (ዘፍጥ. 1:1-2)፤ በብሉይ ኪዳን ታሪክ (መሳ. 6:34፤ 1ኛ ሳሙ. 16:13)፤ በኢየሱስ ሕይወትና አገልግሎት ውስጥ ሠርቷል (ሉቃ 1:30-37፤ 4:1+14፤ የሐዋ. 10:38)። አሁን ግን ሁለት ለውጦች ይኖሩ ነበር፤ መንፈስ ቅዱስ በሰዎች ላይ መውረዱ ብቻ ሳይሆን በውስጣቸው የሚኖር ሲሆን ህልውናውም ጊዜያዊ ሳይሆን ዘላቂ ነበር (ዮሐ. 14:16-17)። መንፈስ ቅዱስ ከበዓሉ ጎምሳ ቀደም ብሎ ሊመጣ አይችልም ነበር፤ ምክንያቱም መንፈስ ቅዱስ ከመሰጠቱ በፊት የኢየሱስ መሞት፤ ከሞት መነሣትና ወደ ሰማይ ማረጋ የገድ አስፈላጊ ነበር (ዮሐ. 7:37-39፤ 16 ከቁጥር 7 ጀምሮ)። በዘሌዋውያን 23 የሚገኘውን የአይሁድ

የጊዜ ሰሌዳ ልብ በል- በመጀመሪያው ፋሲካ፣ ቀጥሎ የበኩራት በዓል፣ ከዚያም በዓለ ጎምሳ ነበሩ።

የመንፈስ ቅዱስን መምጣት ያጀቡ ሦስት አስደናቂ ምልክቶች ነበሩ፤ እነዚህም የሚነጥቅ ዓውሎ ነፋስ ድምፅ፣ የእሳት ልሳናትና በተለያዩ ቋንቋዎች እግዚአብሔርን የሚያመሰግኑ አማኞች ናቸው። በዕብራይስጥም ሆነ በግሪክ «መንፈስ» የሚለው ቃል ከ«ነፋስ» ጋር አንድ ዓይነት ነው (ዮሐ. 3:8)። ሰዎቹ የከፍተኛ ዓውሎ ነፋስ ድምፅ ሰሙ እንጂ፣ የነፋስ ሽውታ አልነካቸውም፤ ይህ በሚሆንበት ጊዜ አማኞች በመቅደስ ውስጥ ሳይሆኑ አይቀሩም (ሉቃስ 24:53)። በሐዋርያት ሥራ 2:2 «ቤት» የሚለው ቃል መቅደስን ሊያመለክት ይችላል (7:47 ተመልከት)። የእሳት ልሳናት ቤተ ክርስቲያን ቤተ ልሳናት ያቀረበችውን ኃይለኛ ምስክርነት ያመለክታሉ። ካምፕቤል ሞርጋን አንደበቶቻችን አንድም ከመንግሥተ ሰማይ አልያም ከሲኦል እሳት የሚተፋበትን ኃይል እንደሚያገኙ ተናግረዋል! (ያዕ. 3:5-6)። እሳትና ነፋስን ብታገናኝ የሚንቀሳቀሱ የእሳት ነበልባል ትፈጥራሉ!

በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ (1:5)። ጥምቀትን የሚያመለክተው የግሪክ ቃል «ባፕቲዞ» ቀጥተኛና ፈሊጣዊ የሆኑ ሁለት ትርጉሞች አሉት። የቃሉ ቀጥተኛ ትርጉም «ውኃ ውስጥ መንከር» የሚል ሲሆን፣ ፈሊጣዊ ትርጉሙ «መተባበር» ማለት ነው። የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት እግዚአብሔር አማኞችን ከፍ ከፍ ካለው የቤተ ክርስቲያን ራስ ማለትም ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ያስተባበረበትና የክርስቶስን መንፈሳዊ አካል በምድር ላይ የመሠረተበት ተግባር ነው (1ኛ ቆሮ. 12:12-14)። ይህ በታሪክ ውስጥ የተፈጸመው በዕለተ በዓለ ጎምሳ ሲሆን፣ ዛሬ አንድ ኃጢአተኛ ኢየሱስ ክርስቶስን በማመን ዳግም በሚወለድበት ጊዜ ሁሉ ይፈጸማል።

በአዲስ ኪዳን ስለ ጥምቀት በምታነብበት ጊዜ፣ ቃሉ በቀጥታ ወይም በተምሳሌታዊ መንገድ መተርጎም እንዳለበት ለመወሰን ቀረብ ብለህ ማየት ይኖርብሃል። ለምሳሌ፣ በሮሜ 6:3-4 እና ገላትያ 3:27-28 የውኃ ጥምቀት ኃጢአተኛውን በኢየሱስ ክርስቶስ ውስጥ ስለማያስቀምጥ፣ ማጣቀሻው ተምሳሌታዊ ነው። ያንን ሊያደርግ የሚችለው መንፈስ ቅዱስ ብቻ ነው (ሮሜ 8:9፤ 1ኛ ቆሮ 12:13፤ ዮሐዋ. 10:44-48 ተመልከት)። የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት አንድን ሰው ከክርስቶስ ጋር የሚያስተባብር ጥላዊ ገጠመኝ ሲሆን፣ የውኃ ጥምቀት ግን የሰውየውን ከክርስቶስ ጋር መተባበር በይፋ የሚመሰክር ተግባር ነው።

በታሪክ የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት በሁለት ደረጃዎች እንደተፈጸመ መገንዘብ ጠቃሚ ነው፤ አይሁዳውያን አማኞች በዕለተ በዓለ ጎምሳ ሲጠመቁ፣ አክዛብ በቆርኔሌዎስ ቤት ተጠምቀው ወደ አካሉ ተጨምረዋል (ዮሐዋ. 10:44-48፤ 11:15-17፤ በተጨማሪም ኤፌሶን 2:11-22 ተመልከት)።

በመንፈስ ቅዱስ መሞላት (2:4)። የመንፈስ ቅዱስ ሙላት ለምስክርነትና ለአገልግሎት ከሚረዳ ኃይል ጋር የተያያዘ ነው (1:8)። በመንፈስ ቅዱስ እንድንጠመቅ አልታዘዝንም! ምክንያቱም ይህ ልጁን በምናምንበት ጊዜ ለአንዴና ለመጨረሻ ጊዜ እግዚአብሔር የሚፈጽመው ተግባር ስለሆነ ነው።

ይሁንና፥ እግዚአብሔርን በተሳካ ሁኔታ እንድናገለግል ከተፈለገ ባለማድረግ ጋይሉን መቀበል ስለሚያሻን፥ በመንፈስ ቅዱስ እንድንሞላ ታዘናል (ኤፌ. 5:18)። በዕለተ በዓለ ጎምሳ አማኞች በመንፈስ ቅዱስ ተሞልተዋል፤ ተጠምቀዋል፤ ከዚያ በኋላ ግን ብዙ ጊዜ በመንፈስ ቅዱስ ሲሞሉ (4:8÷31፤ 9:17፤ 13:9)፥ ጥምቀት ግን አልተደገመላቸውም።

አንዳንድ ሰዎች፥ «የምንጠቀምባቸው ቃላት ምን ለውጥ ያመጣሉ? ዋናው አስፈላጊ ነገር ልምምዳችን ነው!» ይላሉ። ይህ አባባል እንደ ሕክምና፥ የወጥ ቤት ወይም የመካኒክነት ሥራዎች ተመሳሳይ ተዛምዶ ኖሮት እንደሚጠቀስ እጠራጠራለሁ። ለጤንነትህ መሻሻል እስካመጣ ድረስ ሐኪሙ «መርዝ» ወይም «አስፕሪን» ቢያዝልህ ምን ለውጥ አለው? ወይስ መኪናህ እስከተንቀሳቀሰችልህ ድረስ መካኒኩ «ዲናሞ» ወይም «ካርቡሬተር» ቢገጥልህ ምን ለውጥ ያመጣል?

መንፈስ ቅዱስ የእግዚአብሔርን እውነት በቃላት አማካኝነት የገለጸ ሲሆን (1ኛ ቆሮ. 2:12-13)፥ እነዚህም ቃላት ሊለወጡ የማይገባ የተወሰኑ ትርጉሞች አሉአቸው። ዳግም መወለድ ከመጽደቅ፥ ወይም ስርየት ከልጅነት (የማደጉ) ጋር ሊደናገር አይገባም። እነዚህ ቃላት እያንዳንዳቸው በእግዚአብሔር የደህንነት ዕቅድ ውስጥ አስፈላጊዎች ስለሆኑ፥ በትክክል ልንፈታቸውና በጥንቃቄ ልንጠቀምባቸው ይገባል።

የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት የአካሉ ክፍል መሆናችንን የሚያመለክት ሲሆን፥ የመንፈስ ቅዱስ ሙላት አካላችን የእርሱ እንደሆነ ያስረዳል። ጥምቀት በአንድ ጊዜ እልባት ሲያገኝ፥ ሙላት ግን ለአዲስ ምስክርነት እግዚአብሔርን ስንታመን በሕይወታችን ይደጋገማል። ጥምቀት ሁላችንንም በክርስቶስ አካል አንድ ስለሚያደርገን አማኞችን ሁሉ ያካትታል (ኤፌ. 4:1-6)፤ ሙላት ግን ግላዊ ነው። ሁለት የተለያዩ ልምምዶች የሚገኙ ሲሆን፥ በእነርሱም ልንደናገር አይገባም።

መንፈስ ቅዱስ ተናገረ (2:4÷11)። አማኞች ወንጌልን እየሰበኩ ሳይሆን እግዚአብሔርን እያመሰገኑና «ያልታወቁትን ልሳናት» ሳይሆን የታወቁትን ቋንቋዎች እየተጠቀሙ እንደነበር ልብ በል (2:6÷8)። ሉቃስ አሥራ አምስት በመልካዓ ምድራዊ ገጽታ የተለያዩትን ስፍራዎች በስማቸው በመዘርዘር፥ የእነዚህ አካባቢዎች ዜጎች ጴጥሮስና ሌሎችም እነርሱ በሚያውቁአቸው ቋንቋዎች የእግዚአብሔርን ድንቅ ሥራዎች ሲያውጁ እንደሰሙ በግልጽ አብራርቷል። በቁጥር 6 እና 8 «ልሳን» ተብሎ የተተረጎመው የግሪክ ቃል «ዲያሌክቶስ» የሚባል ሲሆን፥ ቋንቋን ወይም የአንድን አገር ወይም አካባቢን የአነጋገር ዘይቤ ያመለክታል (21:40፤ 22:2፤26:14)። በመጽሐፍ ቅዱስ ግልጽ ማብራሪያ እስካልተሰጠን ድረስ፥ «በልሳን መናገር» በተጠቀሰበት የሐዋርያት ወይም የ1ኛ ቆሮንቶስ ምንባብ፥ ከላይ የተመለከተውን ሳይነት ልምምድ እንደሚጠቁም መገመት አለብን። ይኸውም አማኞች በሚታወቁ ቋንቋዎች እግዚአብሔርን በመንፈስ ቅዱስ የሚያመሰግኑ መሆናቸው ነው።

እግዚአብሔር ይህንን ያደረገው ለምንድን ነው? አንደኛው ምክንያት በዓለ ኅምሳ እግዚአብሔር በባቢሎን ግንብ የሰዎችን ቋንቋ በደባለቀ ጊዜ ያወረደው ፍርድ ተገባቢጦሽ ነው (ዘፍ. 11:1-9)። በባቢሎን የእግዚአብሔር ፍርድ ሰዎችን ሲበታትን፤ በበዓለ ኅምሳ ግን የእግዚአብሔር በረከት አማኞችን በመንፈስ አንድ አደረጋቸው። በባቢሎን ሰዎች እርስ በርሳቸው ለመግባባት ያቃታቸው ሲሆን፤ በበዓለ ኅምሳ ግን ለእግዚአብሔር የሚቀርበውን ምስጋና ሰምተው ተረድተዋል። የባቢሎን ግንብ ሰዎችን ለማወደስና ዝናቸውን ለማጥላት የተወጠነ ዕቅድ ሲሆን፤ በዓለ ኅምሳ ግን ለእግዚአብሔር ምስጋናን አምጥቷል። የባቢሎን ግንብ የዐመፅ ተግባር ሲሆን፤ በዓለ ኅምሳ ግን ለእግዚአብሔር በትሕትና የመገዛት አገልግሎት ነበር። ይህ ምንኛ የተራራቀ ተቃርኖ ነው!

ለዚህ የልሳናት ስጦታ ሌላው ምክንያት ወንጌሉ ለዓለሙ ሁሉ እንደሆነ ሕዝቡ እንዲያውቅ ነበር። እግዚአብሔር ለእያንዳንዱ ሰው በራሱ ቋንቋ ሊናገርና በኢየሱስ ክርስቶስ የሚገኘውን የደኅንነት መልእክት ሊያስተላልፍ ይፈልጋል። በሐዋርያት ሥራ ውስጥ የምንመለከተው አትኩሮት እስከ ምድር ዳርቻ በሚደርስ ዓለም አቀፋዊ የወንጌል አገልግሎት ላይ የተሰጠ ነው (የሐዋ. 1:8)። ሄንሪ ማርቲን፤ «የክርስቶስ መንፈስ የወንጌል አገልግሎት መንፈስ በመሆኑ፤ ይበልጥ ወደ እርሱ በቀረብን ቁጥር በበለጠ ወንጌሉን ማዳረስ አለብን» ብለዋል።

የዓውሎ ነፋሱ ድምፅ ሰዎችን አማኞች ወደ ተሰበሰቡበት ወደ መቅደሱ የሳባቸው ይመስላል፤ ይሁንና፤ በትክክል አትኩሮታቸውን የሳበው የአማኞቹ ምስጋና ነበር። ግዴላሾቹ አድማጮች አማኞቹ እንደ ሰከሩ በመግለጽ ሲሳለቁ፤ ሌሎቹ ግን የሚሆነውን ለማየት በእውነተኛ ልብ ይጠባበቁ ነበር። ሕዝቡ ግራ ተጋቡ (ቁጥር 6)፤ ተገረሙ፤ ተደነቁ (ቁጥር 7፡12)።

ወይን ከመንፈስ ቅዱስ ጋር የተያያዘ በመሆኑ፤ ተሳላቂዎቹ አማኞችን በሰካራምነት መውቀሳቸው አስገራሚ ነው (ኤፌ. 5:8)። ጳውሎስ ሁለቱን በተቃራኒነት ያዛምዳቸዋል፤ ምክንያቱም አንድ ሰው በጠንካራ መጠጥ በሚሞላበት ጊዜ ራሱን መቆጣጠር አቅቶት ለኅፍረት ይዳረጋል፤ ዳሩ ግን አንድ ሰው በመንፈስ ቅዱስ በሚሞላበት ጊዜ ራሱን በመግዛት እግዚአብሔርን ያስከብራል። ጠንካራ መጠጥ ጊዜያዊ የደስታ ስሜት ሊፈጥር ይችላል፤ መንፈስ ቅዱስ ግን ጥልቅ ርካታንና ዘላቂ ደስታን ያመጣል።

3. ቤተ ክርስቲያን ከደኅንነት ርቀው ለጠፋት ስትመሰክር (የሐዋ. 2:14-41)

ጲጥሮስ በልሳን አልመሰከረም፤ መልእክቱን ለአድማጮቹ ያቀረበው የዕለት ተዕለት መግባቢያቸው በነበረው የአረማይክ ቋንቋ ነበር። እነርሱ ስለ ሰቀሉት አይሁዳዊ መሢሕ የሚናገረው መልእክት በአይሁዳውያን ቅዱስ ዕለት ለአይሁዳውያን፤ በአይሁዳዊ ሰባኪ አማካኝነት ተላላፈ። በሰፍራው የነበሩ አሕዛብ ወደ አይሁድ ሃይማኖት የተለወጡ ነበሩ (ቁጥር 10)።

ጲጥሮስ ቆርኔሌዎስን እስኪገቡ በኋላ ድረስ ለአሕዛብ የእምነትን በር አልከፈተላቸውም (የሐዋ. 10)።

በጲጥሮስ ስብከት ውስጥ ሦስት ማብራሪያዎች አሉ።

የሆነውንም እንደሚከተለው ገልጾታል (ቁጥር 14-21)፡-

የአማኞቹ ደስታ የተሞላበት አምልኮ ብዙ ወይን ከመጠጣት የመጣ ሳይሆን፣ የእግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ በሕዝቡ መካከል ለማደር የመምጣቱ መረጃ ነበር። አጥባቂ አይሁዳውያን በሰንበት ወይም በበዓል ዕለት ከጠዋቱ ሦስት ሰዓት በፊት የማይበሉና የማይጠጡ ሲሆን፣ ብዙውን ጊዜም ከምግብ ጋር ካልሆነ በቀር ወይን አይጠጡም ነበር።

ጲጥሮስ በዓለ ጎምሳ የኢዩኤል 2፡28-32 ትንቢት ፍጻሜ ነው አላለም፤ በዚያ ሰፍራ የተጠቀሱ ምልክቶችና ድንቆች አልተከሰቱምና። የኢዩኤልን ትንቢት እስክንፃውዱ በምታነብበት ጊዜ፣ ከ«ጌታ ቀን» ጋር በተያያዘ በመጨረሻው ዘመን ስለሚሆነው የእስራኤል ሕዝብ የሚናገር መሆኑን ትመለከታለህ። ይሁንና፣ ጲጥሮስ በመንፈስ ተመርቶ በትንቢቱ ውስጥ ለቤተ ክርስቲያን የሚሆን ተዛምዶ ተመለከተ። በመሆኑም፣ «ይህ ኢዩኤል የጻፈው ተመሳሳይ መንፈስ ቅዱስ ነው። እነሆ፣ መጥቷል!» አላቸው። አይሁዶች የእግዚአብሔር መንፈስ ለጥቂት ምርጦች ብቻ እንደሚሰጥ ያምኑ ስለነበር፣ የዚህ ዓይነቱ እወጃ ለአይሁዶች አስገራሚ ሊመስል ይችላል (ዘኁ. 11፡28-29 ተመልከት)። ይሁንና፣ ከራሳቸው ወገን የሆኑ 120 አይሁዶች ወንዶችና ሴቶች መሴን፣ ዳዊትንና ነቢያትን ለኃይል ባስታጠቀ በተመሳሳይ የመንፈስ ቅዱስ በረከት ሐሴት ያደርጉ ነበር።

እንደ እውነቱ ከሆነ፣ ይህ እግዚአብሔር ለሰው ልጅ ያለውን የማዳን ዕቅድ ከፍጻሜ የሚያደርስበት የአዲስ ዘመን ማለትም «የመጨረሻው ዘመን» መጀመሪያ ነበር። ኢየሱስ ታላቁን የማዳን ሥራ የፈጸመ ሲሆን፣ ከእስራኤል ጀምሮ የምሥራቹን ለዓለም ከማካፈል የበለጠ ነገር ሊደረግ አይችልም ነበር። ጥሪውም፣ «የጌታን ስም የሚጠራ ሁሉ ይድናል» የሚል ነው (የሐዋ. 2፡21)።

እንዴት እንደተከሰተ ገለጻላቸው፣ ይኸውም ኢየሱስ ሕያው ነበር (ቁጥር 22-35)

በምሥራቅ አካባቢ ዜናዎች በፍጥነት ስለሚሠራጩ፣ ምናልባትም አብዛኞቹ የኢየሱሳሌም ጉልማሶች፣ ነዋሪዎችም ሆኑ ጉብኝዎች፣ ስለ ናዝሬቱ ኢየሱስ መታሰር፣ መከራ መቀበልና መሰቀል ያውቁ ነበር። በተጨማሪም፣ ደቀ መዛሙርቱ ሕዝቡ ቃሉን በመጠበቅ ኢየሱስ ከሙታን እንደተነሣ አድርገው እንዲያስቡ ሥጋውን እንደ ሰረቁ የሚያስረዳውንም የ«ይፋዊ እወጃ» ወራዎች ስምተው ነበር።

ይሁንና፣ ጲጥሮስ እውነቱን ነግሮአቸዋል፤ ይኸውም የናዝሬቱ ኢየሱስ በእውነት ከሙታን እንደተነሣና ትንሣኤውም መሢሕነቱን እንደሚያረጋግጥ

ነበር! ጴጥሮስ የናዝሬቱ ኢየሱስ ክርስቶስን ትንሣኤ የሚደግፍ አራት ግረጋገጫዎችን በግትረብ በእርሱ አምነው እንዲድኑ ይጋብዛቸዋል።

የመጀመሪያ ግረጋገጫው የኢየሱስ ክርስቶስ ስብዕና ነበር (ቁጥር 22-24)። የጴጥሮስ አድግጮች ኢየሱስ በናዝሬት ከተማ የነበረና አያሌ ምልክቶችና ተአምራት ያደረገ ትክክለኛ ሰው እንደሆነ ያውቁ ነበር። (ሰለ «የናዝሬቱ ኢየሱስ» 2:22፤ 3:6፤ 4:10፤ 6:14፤ 10:38፤ 22:8፤ 26:9፤ 24:5 ተመልከት።) የእግዚአብሔር እጅ በእርሱ ላይ እንደነበረ ግልጽ ነበር። ስብከቱን ሰምተው ሕይወቱን ተመልክተዋል። ሙታንን ሲያስነሣ ጭምር ያዩ ሲሆን፤ ምንም በደል ሊያገኙበት አልቻሉም፤ ይህም «በሰውር የተደረገ አልነበረም» (26:26)።

እንዲህ ዓይነቱ ሰው በሞት መሸነፉ አስገፈሟል ነበር! በአንድ የዕይታ መነጽር ሲታይ የኢየሱስ ስቅለት የከፋ ወንጀል ሲሆን (ቁጥር 23)፤ ከሌላ ወገን ደግሞ አስደናቂ ድል ነው (ቁጥር 24)። «የሞት ጣር» በመባል የተተረጎመው ቃል «የምጥ ጣር» የሚል ፍች ሲኖረው፤ መቃብሩ ኢየሱስ በትንሣኤ ክብር «የተወለደበት ግንፀን» እንደሆነ ያመለክታል (የሐዋ. 13:3 ተመልከት)።

የጴጥሮስ ሁለተኛው ግረጋገጫ የዳዊት ትንቢት ነበር (ቁጥር 25-31)። ለዚህም ቀደም ብሎ ለሞተውና ለተቀበረው ዳዊት በግልጽ ተዛግጆ ሲሆኑ የማይችሉትን የመዝሙር 16:8-11 ጥቅሶች ይጠቀማል። ዳዊት የእግዚአብሔር ነቢይ በመሆኑ፤ የመሢሔ ነፍስ የሙታን መኖሪያ በሆነው በሊኦል እንደግትቀመጥ ወይም ሰውነቱ በሚበሰብስበት መቃብር ውስጥ እንደማይቀር ጽፎአል።

ሦስተኛው ግረጋገጫ የአማኞች ምስክርነት ነበር (ቁጥር 33)። ኢየሱስ ከትንሣኤው በኋላ በሰፊው ለዓለም አልታየም ነበር! ዳሩ ግን ለሌሎች የሕያውነቱን ምስክርነት እንዲናገሩ ለላካቸው ለራሱ ተከታዮች ታይቷል (1:3፤22)። ይሁንና፤ እነዚህ ሰዎች የሚያስመኩ ምስክሮች ነበሩ? ልናምናቸው እንችላለን? በትክክል ልንታመንባቸው እንደፍራለን? ከክርስቶስ ትንሣኤ በፊት ደቀ መዛሙርቱ ለራሳቸው ከሞት እንደሚነሣ አያምኑም ነበር! ስለሆነም ሌሎቹን ከማሳመናቸው በፊት እነርሱ ራሳቸው በትንሣኤው እውነታ ማመን ነበረባቸው (ማር. 16:9-14፤ የሐዋ. 1:3)። መልእክታቸው ይፋዊ ተቃውሞ በማስነሣት አንዳንዶቹን አማኞች ወደ እስራትና ሞት ስለመራ፤ ውሸትን በመስበክ የሚያገኙት ትርፍ አልነበረም። ጥቂት አጥባቂዎች ለጊዜው ውሸትን ለማመንና ለማስፋፋት ይፈቅዱ ይሆናል! ይሁንና፤ በሺህ የሚቆጠሩ ሰዎች መልእክቱን ሲቀበሉና መልእክቱም በተአምራት ሲታደብ፤ በቀላሉ ለማክሸፍ አይቻልም። እነዚህ ምስክሮች የሚታመኑ ነበሩ።

ለክርስቶስ ትንሣኤ የጴጥሮስ አራተኛ ግረጋገጫ የመንፈስ ቅዱስ መኖር ነበረ (ቁጥር 33-36)። የአስተውሎት ዘይቤውን ተከተል። መንፈስ ቅዱስ በዓለም ውስጥ ካለ፤ ወደ ዓለም የላከው እግዚአብሔር መሆን አለበት። ኢዩኤል አንድ ቀን መንፈስ ቅዱስ እንደሚመጣ የተስፋ ቃል የሰጠ ሲሆን፤

ኢየሱስ ራሱም ለሕዝቡ የመንፈስ ቅዱስ ስጦታ ለመስጠት ቃል ገብቷል (ሉቃስ 24:49፤ ዮሐ. 14:26፤ 15:26፤ የሐዋ. 1:4)። ይሁንና፤ ኢየሱስ ሞቶ ከሆነ፤ መንፈስ ቅዱስን ሊልክ አይችልም፤ ስለሆነም መንፈስ ቅዱስ ስለ መጣ ኢየሱስ ሕያው መሆን አለበት። እንዲሁም ወደ ሰማይ ወደ አባቱ እስካልተመለሰ ድረስ መንፈስ ቅዱስን ሊልክ አይችልም ነበር (ዮሐ. 16:7)፤ እንግዲህ፤ ኢየሱስ ወደ ሰማይ ዐርጓል ማለት ነው! ጴጥሮስ ይህንን አላብ ለማጠናከር በትክክል ከዳዊት ሕይወት ጋር የማይዛመድ የመዝሙር (110)፤ 1 ጥቅስ ያቀርባል (ማቴ. 22:41-46 ተመልከት)።

የጴጥሮስ ማጠቃለያ እወጃለሁ ወቀሳም ነበር፤ ይኸውም ኢየሱስ መሢሐቸው ሆኖ ሳለ እንደ ሰቀሉት በመግለጽ ነው! (የሐዋ. 2:23 ተመልከት)። ጴጥሮስ መስቀሉን ኃጢአት የሌለው ምትክ ለዓለም እንደሞተበት ሳይሆን፤ እስራኤል የራሷን መሢሕ የገደለችበት ስፍራ እንደሆነ አድርጎ ያቀርባል! በዓለም ታሪክ ከሁሉም የከፋ ወንጀል ፈጽመዋል! እንግዲህ የቀረ ተስፋ አለን? አዎን፤ ጴጥሮስ ለልባቸው መልካም የምስራች የሆነ ሦስተኛ ማብራሪያ አቅርቦአል።

ይህ ለምን እንደተፈጸመ ገለጸላቸው፤ ይኸውም ኃጢአተኞችን ለማዳን ነበር (ቁጥር 36-41)።

መንፈስ ቅዱስ የጴጥሮስን መልእክት ወስዶ የአድማጮቹን ልብ ለመውቀስ ተጠቀመበት። (በሐዋርያት ሥራ 5:23 እና 7:54 በኃጢአት ከመውቀስ ይልቅ መቆጣትን የሚያመለክት ሌላ የግሪክ ቃል ተጠቅሶአል።) መሢሐቸውን የመስቀል ወንጀል ፈጽመው ከሆነ፤ እግዚአብሔር ምን ያደርግባቸው ይሆን? ጥያቄውን ለጴጥሮስና ለሌሎችም ሐዋርያት እንዳቀረቡ ልብ በል፤ በዚያን ጊዜ አሥራ ሁለቱም በምስክርነቱ ላይ ተካፋይ ሲሆኑ፤ ጴጥሮስ ከእኩያ ባደኞቹ ጋር ጀግሪው ብቻ ነበር።

ጴጥሮስ እንዴት እንደሚድኑ ነገራቸው፤ ይኸውም ኃጢአታቸውን ተናዝዘው በኢየሱስ ክርስቶስ ማመን አለባቸው። ንስሐ መግባታቸውንና የእምነታቸውንም እውነተኛነት በኢየሱስ ክርስቶስ ስም በመጠመቅና ከመሢሔና አዳኙ ጋር በይፋ በመተባበር ማረጋገጥ ነበረባቸው። ንስሐ በመግባትና በክርስቶስ በማመን ብቻ የመንፈስ ቅዱስን ስጦታ ሊቀበሉ ሲችሉ (ገላ. 3:2፤14)፤ ይህም የተስፋ ቃል ለአይሁዶችና «በሩቅ ላሉ» አሕዛብ ጭምር የተዘጋጀ ነበር (ኤፌ. 2:13-19)።

የሐዋርያት 2:38 በአማርኛ መጽሐፍ ቅዱስና በኪንግ ጆምስ የእንግሊዝኛ ትርጉም ሰዎች ለመዳን መጠመቅ እንዳለባቸው መናገሩ አሳዛኝ የትርጉም ስሕተት ነው፤ መጽሐፍ ቅዱስ እንደዚህ አያስተምርምና። «ኃጢአታችሁም ይሰረይ ዘንድ» በሚለው ሐረግ ውስጥ የሚገኘው «አይስ» (eis) የተባለው የግሪክ ቃል «በዚህ መሠረት» ተብሎ ሊተረጎም ይችላል። በማቴዎስ 3:11 መጥምቁ ዮሐንስ በሕዝቡ እምነት ላይ ተመሥርቶ አጥምቆአቸዋል። የሐዋርያት ሥራ 2:38 ደግንነት በጥምቀት እንደሚገኝ አድርጎ ለማስተማር ሊያገለግል አይገባም። ጥምቀት ለደኅንነት አስፈላጊ ከሆነ፤ ጴጥሮስ በሌሎች

ስብከቶቹ ስለ ጥምቀት ምንም አለመናገሩ እንግዳ ነገር ይመስላል (3:12-26; 5:29-32; 10:34-43)። እንዲያውም፣ በቆርኔሌዎስ ቤት የነበሩ ሰዎች መንፈስ ቅዱስን የተቀበሉት ከመጠመቃቸው በፊት ነበር! (10:44-48) አማኞች እንዲጠመቁ ስለታዘዙ፣ ትእዛዙን በመፈጸሙ ረገድ ንጹሕ ሕሊና ቢኖረን መልካም ነው (1ኛ ጴጥ. 3:21)፤ ይሁንና፣ ጥምቀት የደኅንነት አካል እንደሆነ ልናስብ አይገባም። ይህም ቢሆን በዕብራውያን 11 ውስጥ የተጠቀሱ የእምነት ጀግኖች ሁሉ አልዳኑም ማለት ነው፤ አንዳቸውም አልተጠመቁምና።

የሐዋርያት ሥራ 2:40 ሐዋርያት ቃሉን በማካፈልና ሕዝቡ በኢየሱስ ክርስቶስ እንዲያምኑ በመገፋፋት እንደቀጠሉ ያመለክታል። የእስራኤልን ሕዝብ በኩነኔ ውስጥ እንደሚገኝ «ጠማማ ትውልድ» አድርገው ተመለከቱ (ማቴ. 16:4፤ 17:17፤ ፊልጵ. 2:15)። በእርግጥ የሮም ወታደሮች እስከመጡና ከተማዬቱንና መቅደሱን በማውደም ሕዝቡን እስከቆበታተኑ ድረስ አርባ ዓመታት ይቀሩ ነበር። ታሪክ ራሱን ይደግማልና። በሙሴ ዘመን በአርባ ዓመታቱ የምድረ በዳ ጉዞ ወቅት፣ አዲሱ ትውልድ በእግዚአብሔር ላይ ካመፀው አሮጌ ትውልድ «ራሱን አድኗል።» አሁንም እግዚአብሔር ለሕዝቡ ሌላ የአርባ ዓመታት የጸጋ ጊዜ ይሰጥ ነበር፤ በዚያም ዕለት 3,000 ሰዎች ንስሐ ገብተው በማመን ጻኑ።

4. ቤተ ክርስቲያኒቱ በመንፈስ ስትመላለስ (የሐዋ. 2:42-47)

አማኞች ለመስብሰቢያነትና ለአገልግሎት መቅደሱን በመጠቀም ቢገፉም፣ በተለያዩ ቤቶችም ውስጥ ይሰባሰቡ ነበር። ሦስት ሺዎቹ እንዲያድጉና ስኬታማ ምስክሮች እንዲሆኑ ከተፈለገ፣ ቃሉን ሊማሩና ከሌሎች የእግዚአብሔር ሰዎችን ጋር ኅብረት ሊያደርጉ ይገባል። የቀድሞዬቱ ቤተ ክርስቲያን ሰዎችን ወደ ክርስቶስ ከማምጣት የበለጠ ተግባር አከናውናለች፤ ይኸውም ደቀ መዛሙርት ታደርጋቸው ነበር (ማቴ. 28:19-20)

በሐዋርያት 2:42 የሚገኙ ሁለት ሐረጎች ማብራሪያ ሊያስፈልጋቸው ይችላል። «እንጀራ መቁረስ» ምናልባት መደበኛ አመጋገባቸውን ሊያመለክት ይችላል፤ ይህም ሆኖ፣ ገበታ ከፍ በሚልበት ጊዜ ሁሉ «የጌታ እራት» ብለን የምንጠራውን ሥርዓት በመፈጸም ጌታን ለማስታወስ ጊዜ ሳይወስዱ አይቀሩም። ዳቦና ወይን በአይሁዶች ገበታ ላይ በመደበኛነት ይቀርቡ ነበር። «ኅብረት» የሚለው ቃል «አብሮ ከመሆን» የጠለቀ ትርጉም አለው። ኅብረት ማለት «መካፈል» የሚል ፍች ቢኖረው ምናልባት በቀድሞዬቱ ቤተ ክርስቲያን ይደረግ የነበረውን የቁሳዊ ንብረቶች መጋራት ያመለክት ይሆናል። ይህ ሙሉ ለሙሉ በፈቃደኛነት፣ ለጊዜው (11:27-30)፣ በፍቅር አነሳሽነት የሚካሄድ መርሐ-ግብር በመሆኑ፣ ከዘመነኛው ኮሙኒዝም አሳብ ጋር አብሮ የሚሄድ አይደለም።

ቤተ ክርስቲያን አንድነት (2:44) + ሞገስ (ቁጥር 47) እና የአባላት ብዛት (ቁጥር 47) ነበራት። ቤተ ክርስቲያኒቱ ባልጻኑት አይሁዶች መካከል ኃይለኛ ምስክርነት ነበራት፤ ይህም የሆነው በሐዋርያት በተፈጸሙ ተአምራት ምክንያት ብቻ ሳይሆን (ቁጥር 43)፣ የኅብረቱ አባላት እርስ በርሳቸው በነበራቸው ፍቅርና የጌታ አገልግሎት ጭምር ነው። የተነሣው ጌታ ከእነርሱ ጋር መሥራቱን በመቀጠሉ (ግር. 16:20)፣ ሰዎች መጻናቸውን ቀጠሉ። ምንኛ አስደላች ቤተ ክርስቲያን ነች!

በሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ ውስጥ የምናገኛቸው ክርስቲያኖች «እንደ ተለመደው ለጉባኤ ስብሰባዎች» በሳምንት አንድ ጊዜ ብቻ በመገኘት አይረኩም ነበር። በየዕለቱ ይገናኙ (2:46)፣ በየዕለቱ ይንከባከቡ (6:1)፣ በየዕለቱ ነፍሳትን ይግርኩ (2:47)፣ በየዕለቱ ቅዱሳት መጻሕፍትን ይመረምሩ (17:11) እና በየዕለቱ በቁጥር ይበዙ ነበር (16:5)። የክርስትና እምነታቸው በሳምንት አንድ ጊዜ የሚካሄድ ስልቱ ተግባር ሳይሆን፣ ዕለት በዕለት የሚደረግ እውነታ ነበር። ለምን? ምክንያቱም ከሞት የተነሣው ክርስቶስ ለእነርሱ ሕያው እውነታ ሲሆን፣ የትንሣኤው ኃይል በመገፈስ ቅዱስ አግካኝነት በሕይወታቸው ይሠራ ነበር።

የተስፋው ቃል አሁንም ያግረ ነው፡-

«የጌታን ስም የሚጠራ ሁሉ ይድናል» (2:21) ሮሜ 10:13)። አንተስ ስሙን ጠርተሃል? ኢየሱስ ክርስቶስ ያድንህ ዘንድ በእርሱ አምነሃል?

የሰሙ ኃይል

የሐዋርያት ሥራ 3:1-4:4

በሐዋርያት ሥራ ምዕራፍ 3 እና 4 ትኩረት የተሰጠው በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም ላይ ነው (3:6፣ 16፣ 4:7፣ 10፣ 12፣ 17፣ 18፣ 30)። በመሠረቱ ስም ከመለያነት የበለጠ ፍች አለው፤ ሥልጣንን፣ ዝናንና ኃይልንም አካትቶ ይዞአል። አንድ ሰው «አሜን ልትጠቀም ትችላለህ!» ካለ፣ ስሙ ሊጠቅም የሚችል እንደሆነ ተስፋ ታደርጋለህ። በአሜሪካ ፕሬዚዳንት ወይም በታላቋ ብሪታንያ ጠቅላይ ሚኒስትር ስም አንድ ትእዛዝ ቢሰጥ፣ ትእዛዙን የሚቀበሉ ሰዎች የመፈጸም ግዴታ እንዳለባቸው ያውቃሉ። እኔ በዋይት ሐውስ (መግባት ብቻል) ወይም በእንግሊዝ አገር በቁጥር 10 መንገድ ሆኜ ትእዛዝ ብሰጥ፣ ጉዳዩ ብሎ የሚያዳምጠኝ አይኖርም፤ ምክንያቱም የእኔ ስም ከበስተ ጳላዩ ይፋዊ ሥልጣን የለውምና።

ይሁንና፣ የጌታ ኢየሱስ ስም ከበስተጀርባው ሁሉም ሥልጣን አለው፤ ምክንያቱም እርሱ የእግዚአብሔር ልጅ ነውና (ማቴ. 28:18)። ስሙ ከሰዎች ሁሉ በላይ በመሆኑ፣ ልንታዘዝለትና አምልኮአችንን ሊቀበል ይገባዋል (ፊልጵ. 2:9-11)። ለመጀመሪያዎቹ ክርስቲያኖች ታላቁ አሳብ የእግዚአብሔር ልጅ የሆነው የኢየሱስ ክርስቶስ ስም መከበሩ ነበር፤ ዛሬም አማኞች ይኸው አሳብ ሊኖራቸው ይገባል።

ይህንን ክፍል ስናጠና፣ ለአይሁዶች የተሰጠው አትኩሮት ከፍተኛ እንደነበረ ልብ ልንል ይገባል። ጴጥሮስ ወደ አይሁዶች በማመልከት (የሐዋ. 3:12) «እናንተ የነቢያት ልጆችና... የኪዳን ልጆች» በማለት ጠርቶአቸዋል (ቁጥር 25)። ወደ አይሁድ አባቶችና (ቁጥር 13) ወደ ነቢያት አጣቅሰዋል (ቁጥር 18፣ 21-25)። «እስከሚታደስበት ዘመን» የሚለው ሐረግ (ቁጥር 21) በነቢያት ውስጥ ቃል የተገባውን የመሢሕነት ዘመን ያመለክታል። መልእክቱ አሁንም በቅድሚያ ለአይሁዶች እየተሰጠ ሲሆን (ቁጥር 26)፣ የቀረበውም በአይሁዶች ቋንቋ ነበር።

በዚህ ክስተት ውስጥ ሦስት ደረጃዎች ሲኖሩ፣ እያንዳንዱም ደረጃ ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ እንዳንድ አስደናቂ ነገሮችን ያሳያል።

1. አድናቆት- ፈዋሹ ኢየሱስ (የሐዋ. 3:1-10)

አማኞች ገና ከመቅደስና ከባሕላዊ የጸሎት ሰዓታት አልተላቀቁም ነበር [መዝ. (55):17፤ ዳን. 6:10፤ የሐዋ. 10:30]። የሐዋርያት ሥራ 1-10 ቀስ በቀስ ከእስራኤል ወደ አሕዛብና «ከአይሁድ ክርስትና» ለአይሁዶችና ለአሕዛብ ወደ ተዘጋጀው «አንድ አካል» የተደረገውን ሽግግር እንደሚገልጽ ልብ በል (21:20ን ተመልከት)። ብዙዎቹ የአይሁድ አማኞች በእግዚአብሔር

መርሐ-ግብር ውስጥ የአሕዛብን ስፍራ እስኪረዱ ድረስ አያሌ ዓመታት ተቆጥረዋል፤ ይህም መረዳት ብዙ ግጭቶችን አስከትሏል።

በምዕራፍ 2 እና 3 መካከል የሚገኘው ልዩነት አስገራሚ ነው፤ ሰባኪው ጴጥሮስ- የግል ሠራተኛው ጴጥሮስ፤ እጅግ ብዙ ሰዎች- አንድ ደህ ሰው፤ በረከት የሚያመጣ አገልግሎት- እስራትና ስደት የሚያስከተል አገልግሎት። በምዕራፍ 3 የሚገኙ ከስተቶች ጌታ እንዴት በየዕለቱ ሰዎችን እንደጨመረ የሚያሳይ የ2:47 የመጨረሻው ሐረግ ማብራሪያዎች ናቸው። በዚህ ምዕራፍ ውስጥ መንፈስ ቅዱስ በሰም ባይጠቀስም፤ በሐዋርያት ውስጥና አማካኝነት ኢየሱስ ክርስቶስን የማስከበሩን አገልግሎት እየፈጸመ ነበር (ዮሐ. 16:14)።

በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ዮሐንስና ጴጥሮስ ብዙውን ጊዜ አብረው ይገኛሉ። በዓሣ ማጥመዱ ሥራ ሽርኮች ነበሩ (ሉቃስ 5:10)፤ የመጨረሻውን ፋሲካ ለኢየሱስ አዘጋጅተዋል (ሉቃስ 22:8)፤ በመጀመሪያው ትንሣኤ የእሑድ ጠዋት ወደ መቃብሩ ሮጡ (ዮሐ. 20:3-4)፤ እንዲሁም በኢየሱስ ክርስቶስ ያመኑትን ሰማርያውያን አገልግለዋል (ዮሐ. 8:14)።አሁን በመንፈስ ቅዱስ የተሞሉ በመሆናቸው፤ ሐዋርያት በመጨረሻው ቤተ ክርስቲያንን ለመገንባት በኅብረት ይሠሩ ነበር እንጂ፤ ለታላቅነት እየተፎካከሩ አልነበረም [መዝ. (133)]።

ጴጥሮስ ሽባውን ለማኝ ልብ ማለቱም ሌላው የመንፈስ ቅዱስ አገልግሎት መረጃ ነው። በሺህ የሚቆጠሩ ሰዎችና ምናልባትም ብዙ ለማኞች በመቅደሱ አጠገብ እንደነበሩ አይጠረጠርም (ዮሐ. 4:4)፤ ይሁንና፤ ጌታ ጴጥሮስ መልካም በተባለው ደጅ ተቀምጦ የነበረውን ሽባ እንዲፈውስ ነገረው። ከአሕዛብ አደባባይ ወደ መቅደሱ የሚያስገቡ ዘጠኝ ደጆች ነበሩ። ምሁራን በአሳቡ ባይስማሙም፤ መልካም የምትባለው ደጅ ወደ ሴቶች አደባባይ የምትወስደው «ምሥራቃዊ በር» ሳትሆን አትቀርም። ከቆሮንቶስ ነሐስ የተሠራች በመሆኗ በሯ ወርቅ የምትመስል ሲሆን፤ ሽባው የልመና ሥራውን እንዲያከናውን ታመቸው ነበር።

ምጽዋት መስጠት የአይሁድ እምነት አስፈላጊ ክፍል በመሆኑ፤ ለማኞች በመቅደስ አካባቢ መሆኑ ይጠቅማቸው ነበር። አማኞች ገንዘባቸውን በአንድ ላይ ስላስባሰቡ (2:44-45)፤ ሁለቱ ሐዋርያት የሚሰጡት ገንዘብ አልነበራቸውም፤ ይሁንና፤ ለሰውየው እጅግ የሚያስፈልገው ገንዘብ አይደለም። ሰውየው ለነፍሱ ደኅንነት፤ ለሥጋው ፈውስ ያስፈልገዋል፤ ገንዘብ ደግሞ ከእነዚህ አንዱንም እንኳ የማድረግ አቅም የለውም። በኢየሱስ የሰሙ ኃይል ለማኝ ሙሉ ለሙሉ በመፈወሱ፤ እንደ ሕፃን ልጅ እየዘለለ እግዚአብሔርን እስኪያመሰግን ድረስ እጅግ ተደስተ።

ደኅንነት ምን እንደሚመስል ከዚህ ሰው ሕይወት ማብራሪያ ማግኘቱ ቀላል ነው። ሰውየው ሽባ ሆኖ የተወለደ ሲሆን፤ ሁላችንም እግዚአብሔርን በሚያስደስት መንገድ ለመራመድ በማንችልበት ሁኔታ ተወልደናል። አባታችን አዳም ወድቆ ነበርና፤ ሽባነቱን ለትውልዶቹ ሁሉ አስተላለፈ (ሮሜ 5:12-21)። እንዲሁም ሰውየው ደህ ሲሆን፤ እኛም ኃጢአተኞች

እንደመሆናችን በእግዚአብሔር ፊት እጅግ የበረከተውን ዕዳችንን ለመክፈል ያልቻልን ጐስቋሎች ነን (ሉቃስ 7:36-50)። እርሱ «ከመቅደሱ ውጭ» ሲሆን፤ ኃጢአተኞችም ሁሉ ምንም ያህል ወደ በሩ ሊቀርቡ ቢችሉም፤ ከእግዚአብሔር የተለዩ ናቸው። ሰውየው በእግዚአብሔር ጸጋ ሙሉ ለሙሉ የተፈወሰ ሲሆን፤ ፈውሱም ቅጽበታዊ ነበር (ኤፌ. 2:8-9)። «እየተመሳሰለም እየዘለለም እግዚአብሔርንም እያመሰገነ» (የሐዋ. 3:8)። እንዲሁም በመቅደስ ውስጥም ሆነ (ቁጥር 11) በታሰሩበት ስፍራ (4:14) በይፋ ከሐዋርያቱ ጋር በመተባበር፤ እግዚአብሔር ያደረገለትን ነገር አሳየ። አሁን መቆም ቻለና ከማን ጋር እንደቆመ ግልጽ ነበር።

2. ክስ - ኢየሱስ የእግዚአብሔር ልጅ (የሐዋ. 3:11-16)።

የሽባው ለማኝ መፈወስ ሕዝቡ በሦስቱ ሰዎች ዙርያ እንዲሰበሰቡ አደረገ። ከመቅደሱ በስተምሥራቅ የምትገኘው የሰሎሞን መመላለሻ ጌታችን ያገለገለባት (ዮሐ. 10:23) እና የቤተ ክርስቲያን አምልኮ የተካሄደባት ስፍራ ነበረች (የሐዋ. 5:12)።

በዕለተ በዓለ ጎምሳ ባቀረበው ስብከቱ፤ ጴጥሮስ አማኞች እንደሰከሩ የሚገልጸውን የሕዝብ ወቀሳ ውድቅ ማድረግ ነበረበት። በዚህ ስብከቱ ደግሞ እርሱና ዮሐንስ ሽባውን በራሳቸው ኃይል እንደፈወሱ የሚናገረውን አሳብ ፋርሽ ማድረግ ይጠበቅበት ነበር። (ጳውሎስና በርናባስም አንድ ሽባ ከፈወሱ በኋላ እንዲህ ዓይነት ሁኔታ አጋጥሞአቸዋል። የሐዋርያት ሥራ 14:8-18 ተመልከት)። ጴጥሮስ ወዲያው የፈውሱ ምንጭ የእግዚአብሔር ልጅ የሆነው ኢየሱስ ክርስቶስ መሆኑን ገለጸ። ጴጥሮስ ጥበብን በተሞላ አቀራረብ ኢየሱስ የአባቶቻቸው፤ የአብርሃም፤ የይስሐቅና የያዕቆብ አምላክ እንደነበር ገልጾአል።

ጴጥሮስ አይሁዶች ኢየሱስን ሰገጉላቱበት መንገድ ሲናገር ያለጥርጥር መንፈስ ቅዱስ ድፍረት ሰጥቶታል። እርሱን በመካድ ለስቅለት አላልፈው ሰጥተውታል። ከዚህም በከፋ ሁኔታ፤ ንጹሐ እስረኛ ይሰቀል ዘንድ በርባን የተባለው ወንበዴ እንዲፈታ ጠይቀው ነበር። ጴጥሮስ ወንጀለኛነታቸውን እንዲቀበሉ ለማድረግ፤ ለጌታችን የተለያዩ ሰዎችንና ማዕረጎችን ተጠቅሟል፤ እነዚህም፤ የእግዚአብሔር ልጅ፤ ኢየሱስ፤ ቅዱሱ፤ ጻድቁ፤ የሕይወት ራስ የሚሉ ናቸው። ይህ ይሰቅሉት ዘንድ አላልፈው ለሮማውያን የሰጡት ሰው ተራ አልነበረም።

ገልጎታ የሰው የመጨረሻ ቃል ሊሆን ቢችልም፤ የእግዚአብሔር የመጨረሻ ቃል ግን ባዶ መቃብር ነበር። እግዚአብሔር ልጁን ከሙታን በማስነሣትና ወደ ሰማይ መልሶ በመውሰድ አክብሮታል። በዙፋኑ ላይ የተቀመጠው ክርስቶስ መንፈሱን የላከ ሲሆን፤ በቤተ ክርስቲያኑ አማካኝነት እየሠራ ነበር። የሽባው ለማኝ መፈወስ ኢየሱስ ሕያው መሆኑን አረጋግጧል። ወንጀለኛ ሰው አለ ቢባል፤ ጴጥሮስ በመቅደስ ውስጥ የተናገራቸው ናቸው። የራሳቸውን መሢሕ በመግደል ወንጀል ፈጽመዋል።

ይህ በተለይ ለአይሁዳውያን የጳጥሮስ አድማጮች የተዘጋጀ በመሆኑ፤ ምናልባት ዛሬ ለወንጌል ስብሰባችን ላንጠቀምበት እንችላለን። እንደ ዕለተ በዓለ ጎምሳው ሁሉ፤ ጳጥሮስ የሚናገረው መጽሐፍ ቅዱስንና በወቅቱ በኢየሩሳሌም የተፈጸሙትን ክስተቶች ለሚያውቁ ሰዎች ነበር (ሉቃስ 24:18)። እነዚህ ሃይማኖታዊ ዳሬ (መነሻ) የሌላቸው መሐይማን እና አረማውያን አልነበሩም። በተጨማሪም፤ የአይሁድ መሪዎች ኢየሱስን በማሰርና በመኮነን ጴጥሎስ እንዲሰቅለው በመጠየቃቸው ከፍተኛ የፍትሕ-አልበኝነት ተግባር ፈጽመዋል። በውሳኔአቸው ምን ያህል ዜጎች እንደተሰማሙ አናውቅም፤ ይሁንና የራሳቸውን መሢሕ አሳልፈው እንደሰጡትና እንደገደሉት ሲያውቁ ምን ዓይነት ጸጸት እንደሚደርስባቸው በምናባዊ ዕይታ ልትመለከት ትችላለህ።

አንድ ኃጢአተኛ ከመለወጡ በፊት በኃጢአቱ መወቀስ አለበት። አንድ በሽተኛ መታመሙን አምና እስካልተቀበለ ድረስ፤ ምርመራውን ወይም የሚሰጠውን ሕክምና ሊወስድ አይፈልግም። ጳጥሮስ መቅደሱን ወደ ሕግ ችሎትነት በመለወጥ፤ ሁሉም ይመለከተው ዘንድ መረጃውን ሁሉ አቀረበ። እግዚአብሔር ከእነርሱ ጋር ካልሆነ በቀር ሁለት ተራ ዓሳ አጥማጀች እንዴት እንዲህ ያለ ታላቅ ተአምር ሊሠሩ ይችላሉ? ለማኝ የነበረው ሰው በሁሉም ፊት «በፍጹም ጤንነት» ቆሞ ስለነበር፤ ተአምሩን ለመካድ የሚደፍር አልነበረም (የሐዋ. 3:16 እና 4:14)። ተአምሩን መቀበል ማለት ደግሞ ኢየሱስ ክርስቶስ በርግጥም ሕያው የእግዚአብሔር ልጅና ስሙም ኃይል እንዳለው ማመን ማለት ነው።

3. ማበረታቻ - አዳኙ ኢየሱስ (የሐዋ. 3:17-4:4)።

ይሁንና፤ ጳጥሮስ ሕዝቡን ያለ ተስፋ አልተዋቸውም። እንዲያውም፤ ባለማወቅ እንዳደረጉት (ቁጥር 17) እና በተመሳሳይ ጊዜም የእግዚአብሔርን ቃል እንደፈጸሙ በማመልከት (ቁጥር 18) የሚሟገትላቸው ይመስላል።

በብሉይ ኪዳን ሕግ፤ ሆን ተብለው በሚፈጸሙና ባለማወቅ በሚደረጉ ኃጢአቶች መካከል ልዩነት አለ (ዘሌ. 4 እና 5፤ ዘኁ. 15:22-31 ተመልከት)። ሆን ብሎ ኃጢአት የፈጸመ ሰው በእግዚአብሔር ላይ ያመፀ ከመሆኑም በላይ ታላቅ ኃጢአት እንደሠራ ይቆጠራል። እንዲህ ዓይነቱ ሰው ከእግዚአብሔር ሕዝብ «ተለይቶ መጥፋት» ነበረበት (ዘኁ. 15:30-31)። ይህም ማለት ከሕዝቡ መገለልና ሞትም ሊሆን ይችላል ነበር። እንደ ልቡ የሚሠራ ዓመፀኛ ሲኮነን፤ ሆን ብሎ ሳያስብ ኃጢአት የሚፈጸም ሰው ንስሐ የሚገባበትና የእግዚአብሔርን ይቅርታ የሚሻበት እድል ይሰጠው ነበር። አለማወቁ የኃጢአተኛውን በደል ባያስወግድም፤ ሁኔታዎችን ግን ይቀንሳል።

ኢየሱስ፤ «አባት ሆይ፤ የሚያደርጉትን አያውቁምና ይቅር በላቸው» ሲል ጸልዮአል (ሉቃ 23:34)። እግዚአብሔርም ያንን ጸሎት መልሶአል። ይህም በመሆኑ ፍርድን እንደመላክ፤ ለቤተ ክርስቲያኑ ኃይል ለመስጠትና ከደኅንነት ርቀው የጠፉትን ለመውቀስ መንፈስ ቅዱስን ልኮአል። የእስራኤል ሁኔታ ያለ ክፉ አሳብ ጎረቤቱን ገድሎ በአቅራቢያው ወደሚገኝ የሰደተኞች

ካምፕ እንደ ሄደ ሰው ነው (ዘኁ. 35:9-34)። በሰደት ከተማ በሚኖርበት ጊዜ ተበቃዮቹ ደርሰው ሊገድሉት ስለማይችሉ፣ በሰላም ይኖራል። ወደ ቤተ ሊመለስ የሚችለው በጊዜው የነበረው ሊቀካህን ከዋተ በኋላ ብቻ ነበር። ጴጥሮስ እነዚህ «ነፍሱ-ገዳዮች» በእምነት ወደ ክርስቶስ እንዲሸጡና በእርሱ መሸሸጊያ እንዲያገኙ ይጋብዛቸዋል (ዕብ. 6:18)።

በመጀመሪያ ሰብከቱ፣ ጴጥሮስ መስቀሉ መለኮታዊ ሉዓላዊነትና ሰብአዊ ኃላፊነት የሚገናኙበት ስፍራ እንደሆነ ገልጾ ነበር (የሐዋ. 2:23)፤ አሁንም በዚህ በሁለተኛው ስብከት ይህንኑ እውነት ይደግመዋል (ቁጥር 17-18)። በዚህ ስፍራ ሰብአዊ አእምሮ ሙሉ ለሙሉ ሊረዳቸው የማይችል ምሥጢራት ሰላሉ፣ በእምነት ልንቀበላቸው ይገባል። እግዚአብሔር ከዘላለም ዘመን ጀምሮ ዕቅድ አለው፤ ይሁንና፣ ዕቅዱ ሰዎች ከራሳቸው ፈቃድ ውጭ አንድን ተግባር እንዲፈጽሙ አያስገድድም። ነቢያት ስለ መሢሐ መከፈዎችና ሞት የተነበዩ ሲሆን፣ ሕዝቡ የሚያደርገውን ሳያውቅ እነዚህን ትንቢቶች ፈጽሟል። እግዚአብሔር ሰዎችን ባያስገድዳቸውም፣ ሁልጊዜም መለኮታዊ ዓላማዎቹንና ፈቃዱን ይፈጽማል።

ጴጥሮስ ወንጀላቸውን ካወጀ፣ ማስረጃ ካቀረበና የኃጢአታቸውንም ዓይነት ካብራራ በኋላ፣ ይቅርታውን ያቀርብላቸዋል! (19:26)። ከሳሽ ዐቃቤ ሕጉ ተመልሶ ተከላካይ ጠበቃ መሆኑና ወደ ይቅር ባይ ዳኛነት መቀየሩ ምንኛ እንግዳ ነገር ነው! የጴጥሮስ ሽክም ሕዝቡ በክርስቶስ እንዲያምኑና የቸርነት ደኅንነቱን እንዲቀበሉ ማበረታታት ነበር።

ምን እንዲያደርጉ ነገራቸው? ከሁሉም በፊት፣ ስለ ኃጢአታቸው ንስሐ መግባት ነበረባቸው (2:38፤ 5:31፤ 17:30)፤ ይህም ስለ ራሳቸው፣ ስለ ኃጢአታቸውና ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ የተለወጠ አእምሮ መያዝ ማለት ነው። ንስሐ መግባት «ስለ ኃጢአት በኃዘን ስሜት» ውስጥ ከመሆን የጠለቀ ነው። አንዲት ትንሹ የሰንበት ትምህርት ቤት ልጃገረድ እንደተናገረችው፣ «ኃጢአትን እስከመተው ድረስ ማዘን» ነው። ለኃጢአት የውሸት ኃዘን ማሳየት ከንቱ ጸጸት «አዝናለሁ ጉንፋን ይዞኛል!» ወይም «ተከፍቻለሁ!» ማለት ሊሆን ይችላል፤ እነዚህ ስሜቶች ደግሞ አላፊዎች ናቸው።

ንስሐ መግባት እውነተኛነታችንን ለእግዚአብሔር ለማሳየት አንድ ነገር መሠዋት ያለብን ይመስል «ቅጣት» (በቄስ የሚታዘዝ ስግደት...) ከመቀበል ጋር አንድ አይደለም። እውነተኛ ንስሐ እግዚአብሔር የሚናገረው እውነት እንደሆነ ማመንና እርሱ የሚናገረውም እውነት በመሆኑ፣ ስለ ኃጢአታችንና ስለ አዳኙ አእምሮአችንን መቀየር ማለት ነው።

ከዚህ በፊት መጥምቁ ዮሐንስና ኢየሱስ ያከናወኑት ተግባር በመሆኑ (ማቴ. 3:2 እና 4:17)፣ የንስሐ መልእክት ለአይሁዶች አዲስ አልነበረም። በአንድ በኩል ንስሐ መግባት ከእግዚአብሔር የተገኘ ስጦታ ሲሆን፣ (የሐዋ. 11:18) በሌላ በኩል፣ ለእግዚአብሔር መንፈስ የወቀሳ አገልግሎት ልብ የሚሰጠው ምላሽ ነው (የሐዋ. 26:20)። እውነተኛ ንስሐ የገባ ሰው በአዳኙ ለማመን እምብዛም አይቸገርም።

ሁለተኛ፡ ሊለወጡ፡ «ዳግም ሊመለሱ» እና በኢየሱስ ክርስቶስ የሚያድን እምነት ሊኖራቸው ይገባ ነበር። መጽሐፍ ቅዱሳዊው መልእክት «ወደ እግዚአብሔር ዘንድ ንስሐ መግባትና በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ማመንን» ይጠይቃል (ዮሐዋ. 20:21)። እነዚህ ሁለቱም አብረው የሚጓዙ ናቸው። ከኃጢአታችን እስካልተመለስን ድረስ፡ በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ የሚያድን እምነት ሊኖረን አይችልም። አንዳንድ ሰባዊዎች ንስሐ የመግባትን ትምህርት ወደ ዳር በማውጣታቸው ምእመናኖቻቸው ስለ ኃጢአት እውነተኛ ምንነት ግንዛቤ ያለማግኘታቸው አሳዛኝ ነገር ነው። ሚዛናዊ የወንጌል መልእክት ሁለቱንም ማለትም ንስሐንና እምነትን ለኃጢአተኛው ያቀርባል።

ጲጥሮስ ንስሐ ገብተው ወደ ክርስቶስ ቢመለሱ ምን እንደሚከሰት ገልጾላቸዋል፡- «ኃጢአታችሁ ይሰረይ ዘንድ፡ ከጌታ ዘንድ የመታደስ ዘመን ይመጣላችሁ ዘንድ፡ ኢየሱስ ክርስቶስን ይልክላችሁ ዘንድ» ብሏል (ቀጥተኛ አገላለጽ)። ለግለሰቦችም (የኃጢአት ይቅርታ) ለሕዝቡም (የመንፈሳዊ መታደስ ዘመን) የተስፋ ቃል ተሰጥቶ ነበር። ሕዝቡ በመሪዎቹ አማካኝነት መሢሔን ስለ ካደና ለሞት አሳልፎ ስለ ሰጠው፡ ጲጥሮስ ብሔራዊ ንስሐ እያወጀ ነበር። እወጃውም ሕዝቡ ንስሐ ገብቶ ቢያምን፡ መሢሔ ተመልሶ ተስፋ የተሰጠውን መንግሥት እንደሚመሠርት ነበር። ሕዝቡ ግን ንስሐ አልገባም፤ እግዚአብሔርም ይህ እንደሚሆን በትክክል ያውቅ ነበር፤ ስለሆነም በመጨረሻው መልእክቱ ከአይሁዶች ወደ ሰማርያውያን (ዮሐዋ. 8) እና ወደ አሕዛብ ተላለፈ (ዮሐዋ. 10)።

በሐዋርያት 3:22-25 ትኩረት የተሰጠው ስለ መሢሔ መምጣት ባወጁት ነቢያት ላይ ነው። ጲጥሮስ ከሙሴ መልእክት በመጥቀስ (ዘጸ. 18:15፥ 18-19)፡ ሙሴ የአንድን ነቢይ መምጣት እንደተነበየና ይህም ነቢይ መሢሔ እንደሆነ ለአድማጮቹ አሳስቦአል (ሉቃስ 24:19፤ ዮሐ. 1:19-28 እና 6:14 ተመልከት)። ይህንን ነቢይ አለመታዘዝ («አለመስማት») ኩነኔ ያስከትል ነበር። ይሁንና፡ ነቢያት ሁሉ በጋራ ስለ መስከሩለት ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ መምጣት የተነበየው ሙሴ ብቻ አልነበረም (ሉቃስ 24:25-27፥ 44-48 ተመልከት)።

ጲጥሮስ «ስለዚህ ወራት» ሲል የትኛውን ዘመን እያመለከተ ነው? የእግዚአብሔር ነቢይ ለሕዝቡ የሚናገርበትና ደገንነትን የሚሰጥበት የኢየሱስ ክርስቶስ ሕይወትና አገልግሎት ዘመን ነበር። አይሁዶች እድል የተሰጣቸው «የነቢያትና የቃል ኪዳን ልጆች» ስለነበሩ፡ ሕዝቡ እርሱን አለመቀበላቸው በተለይ በደለኞች አደረጋቸው። በብርሃን ላይ ነበር ያመፁት!

እግዚአብሔር አብርሃምን ሲጠራው በእርሱና በትውልዶቹ የዓለም ሕዝቦች ሁሉ እንደሚባረኩ የሚገልጽ በቅድመ-ሁኔታዎች ላይ ያልተመሠረተ ቃል ኪዳን አደረገ (ዘፍጥ. 12:1-3)። ይህም የተስፋ ቃል ኢየሱስ ክርስቶስ በአይሁድ ሕዝብ በኩል ወደ ዓለም በመምጣቱ ተፈጸመ (ገላ. 3:6-14)። አይሁዶች እግዚአብሔር አሕዛብን የሚባርክባቸው ምርጥ መሣሪያዎች በመሆናቸው፡ የወንጌሉ መልእክት መጀመሪያ ለአይሁዶች

ደረሰ (የሐዋ. 3:26፤ 13:46፤ ሮሜ 1:16)። የመጀመሪያዎቹ ክርስቲያኖች አይሁዶች ሲሆኑ፣ የመጀመሪያዎቹ የወንጌል አገልጋዮችም አይሁዶች ነበሩ።

ይሁንና፣ ጴጥሮስ «ብሔራዊ በረከቶች» መልእክቱን እየሰሙ ያሉትን ግለሰቦች ግላዊ ኃላፊነት እንዲያደበዝዙ እንዳልፈቀደ ልብ በል (ቁጥር 26)። እግዚአብሔር ኢየሱስ ክርስቶስን ከሞት በማስነሣት፣ ከበደሉ ለሚመለስ «ለእያንዳንዱ ሰው» አቁሞታል (ቁጥር 20ን ተመልከት)። ብሔራዊ ንስሐ በኃጢአት የተበላሹ ግለሰቦች ለደኅንነት መልእክት በሚሰጡት ምላሽ ላይ ይመሠረታል። ጴጥሮስ ለበርካታ ሕዝብ እየተናገረ ላለ፣ ተዛምዶውን ግላዊ ያደርገዋል።

መልእክቱ ሁለት ተቃራኒ ውጤቶችን አስከትሏል፡- 1) ሁለት ሺህ የሚሆኑ አይሁዶች ቃሉን አምነው ተለወጡ፤ 2) የሕዝቡ ሃይማኖታዊ መሪዎች መልእክቱን አንቀበልም በማለት ሐዋርያትን ዝም ለማሰኘት ሞከሩ። በዚህ ስፍራ ኢየሱስ ለተከታዮቹ ያስጠነቀቀው ሰደት ሲጀመር እናያለን (ማቴ. 10:17-18፤ ሉቃስ 21:12-15፤ ዮሐ. 15:18-16:4)።

ሰዱቃውያን በሥጋ ትንሣኤ ስለማያምኑ መልእክቱን እንደሚቃወሙ እናውቃለን (የሐዋ. 23:6-8)። ጴጥሮስ በድፍረት የኢየሱስን መነሣት ማወጃ ከሃይማኖታዊ እምነታቸው የሚቃረን ነበር። ተራው ሕዝብ የመሪዎቻቸውን ሥነ-መለኮት ቢያጠያይቅ ኖሮ፣ የጠቅላላው የአይሁድ ጉባኤ ሥልጣን በተሰረዘ ነበር። መረጃውን በእውነተኛ ልብ በመመርመር ፈንታ፣ መሪዎቹ ሐዋርያትን በሚቀጥለው ቀን ለመመርመር አስረው አሳደሩአቸው። ይህም ሆኖ፣ የመቅደስ ጠባቂዎች መምጣት ሁለት ሺዎቹን ሰዎች በኢየሱስ ክርስቶስ ከማመንና በኢየሩሳሌም ከአማኞች ጋር ከመተባበር ሊያግዳቸው አልቻለም ነበር።

ይህንኑ የሐዋርያት ሥራ ክፍል በምትከልሱበት ጊዜ፣ ሁላችሁንም ለክርስቶስ በምትመሰክሩበት ጊዜ ሊያበረታቱአችሁ በሚገቡ አንዳንድ ተግባራዊ እውነቶች ከመደነቅ ልታመልጡ አትችሉም።

1. እግዚአብሔር ከደኅንነት ርቀው ለጠፉት ሰዎች ይታገሥ ነበር። የእስራኤል መሪዎች የመጥምቁ ዮሐንስንና የኢየሱስን አገልግሎቶች አንቀበልም ቢሉም (ማቴ. 21:23-27)፣ እግዚአብሔር ንስሐ ገብተው ይድኑ ዘንድ ሌላ እድል ሰጣቸው። የገዛ መሢሐቸውን ከደው ቢገድሉትም፣ እግዚአብሔር ግን በትዕግሥት ፍርዱን በማዘግየት መንፈሱን ላከላቸው። ዛሬ ከደኅንነት ርቆ ለጠፉው ዓለም በምንመስክርበት ጊዜ የእግዚአብሔር ሰዎች የሆነን ልንታገሥ ይገባል።
2. እውነተኛ ምስክርነት በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን ከሚገኘው የደኅንነት «የምሥራች» በተጨማሪ፣ የበደልንና የኃጢአትን «ክፉ ዜና»ም ያካትታል። በመጀመሪያ ከኃጢአት ንስሐ እስካልገቡ ድረስ፣ በክርስቶስ ላይ የሚጣል እውነተኛ እምነት ሊኖር አይችልም። ከደኅንነት ርቀው የጠፉትን ኃጢአተኞች መውቀስ የመንፈስ ቅዱስ አገልግሎት ስለሆነ

(ዮሐ. 16:7-11)፥ እኛ በታማኝነት ብንመሰክርና ቃሉን ብንጠቀም ይህንኑ ተግባር ይፈጽማል።

3. መልእክቱን ለሰፊ ሕዝብ የማድረሻው መንገድ ኃጢአተኛውን ግለሰብ በመርዳት የሚከናወን ነው። ጴጥሮስና ዮሐንስ ሽባውን ወደ ክርስቶስ በማምጣታቸው የዚህ ሰው ሕይወት መለወጥ ለሁለት ሺህ ሰዎች መዳን ምክንያት ሆነ! ግለሰቦችን ለማገልገል ጊዜ የማይሰጥ የእግዚአብሔር አገልጋይ፥ ለበርካታ ሕዝብ የማገልገል ብዙ እድሎች አይሰጡትም። እንደ ኢየሱስ ሐዋርያት ለግለሰቦች ጊዜአቸውን ይሰጡ ነበር።
4. ለክርስትና እምነት ከሁሉም የሚልቀው መከላከያ የተለወጠ ሕይወት ነው። የተፈወሰው ለማኝ ጴጥሮስ ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ ትንሣኤ ለሚያቀርበው መረጃ ዋነኛው ምስክር ነበር። የሜተዲስት ሰባኪ የነበረው ሳሙኤል ቻድዊክ በእያንዳንዱ የወንጌል ስብሰባ «ለአንድ አልዓዛር» መጸለዩን ልማድ አድርጎ ነበር! ይህም በመለወጡ ማኅበረሰቡን ሊያነቃንቅ ለሚችል አንድ «ታላቅ ኃጢአተኛ» ማለቱ ነው። አሳቡን ያገኘው ከዮሐንስ 12:9-11 ሲሆን፥ እግዚአብሔርም በኃጢአታቸው እጅግ የታወቁ ሰዎች በክርስቶስ በማመን በተለወጠው ሕይወታቸው ምስክሮች እንዲሆኑ በማድረግ በየስብሰባው ጸሎቱን መልሶአል። እስኪጠንከር የሚሉትን ኃጢአተኞች በመሞከር እግዚአብሔር የሚሠራውን እንመልከት!
5. እግዚአብሔር በረከትን በሚያመጣበት ጊዜ ሁሉ ሰይጣን ሥራውን ለመቃወምና ምስክርነቱን ዝም ለማሰኘት ይመጣል! ይህንንም ለማድረግ በአብዛኛው የሃይማኖት መሪዎችን ይጠቀማል። የኢየሱስ ክርስቶስን አገልግሎት የተቃወመው ተመሳሳይ ሕዝብ የሐዋርያትን ሥራ የተቃወመ ሲሆን፥ ዛሬም ያሉት ሰዎች የእኛን አገልግሎት ይቃወማሉ። ይህ እንደሚሆን ተጠባበቅ- ዳሩ ግን በዚህ ተስፋ ቆርጠህ አገልግሎትህን አታቋርጥ! ዋናው የእኛ ምችት መጠበቁ ሳይሆን፥ ይልቁንም በወንጌሉ ስብከት የጌታ ስም መከበሩ ነው።
6. እግዚአብሔር ቃሉን ለመጠቀምና ለመባረክ ቃል ስለ ገባ፥ ለምስክርነት ታማኞች ልንሆን ይገባል። ኢየሱስም ምስክርነታችን የተሳካ እንዲሆን ስለ ጸለየ (ዮሐ. 17:20)፥ ለመበረታታት በቂ ምክንያት አለን። በኢየሱስ ስም ኃይል ስላለ፥ ለመመስከርና ኃጢአተኞችን ወደ ንስሐ ለመጥራት መፍራት የለብንም።
7. የኢየሱስ ክርስቶስ ስም አሁንም ኃይል አለው! ዛሬ በቀድሞዬቱ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ የታዩትን ሐዋርያዊ ተአምራት ሳንፈጽም ብንችልም፥ በቃሉ እንዳስተማረን የኢየሱስ ክርስቶስ ሥልጣን እንዳለን ልንናገር እንችላለን።

ሰዎች እንዲያምኑና በስሙም ሕይወት ይሆንላቸው ዘንድ (ዮሐ. 20:31)፥ በስሙ የኃጢአትን ስርየት ልንሰብክ እንችላለን (ሉቃስ 24:27)። ለአንድ ሰው በስሙ ቀዝቃዛ ውኃ ልንሰጥ (ማር. 9:41) እና በስሙ ሕፃን ልጅ

ልንቀበል እንችላለን (ማቴ. 18:5)። እነዚህ አገልግሎቶች ሽባውን የመፈወስ ያህል ተደናቂነት ላይኖራቸው ቢችሉም፣ ዳሩ ግን ለእግዚአብሔር ሥራ አስፈላጊዎች ናቸው።

ለንጸልይ አንድን ነገር በስሙ ልንጠይቅ እንችላለን (ዮሐ. 14:13-14፤ 15:16፤ 16:23-26)። አብ አንድ ነገር ያደርግልን ዘንድ «በኢየሱስ ክርስቶስ ስም» በምንጠይቅበት ጊዜ፣ ልክ ኢየሱስ ራሱ እንደሚጠይቅ ያህል ነው። ይህንን ማስታወስ ከቻልን ይህን ስም የማይመጥኑ ነገሮችን ከመጠየቅ እንጠበቃለን።

አዎን፣ የኢየሱስ ክርስቶስ ስም አሁንም ሥልጣንና ኃይል አለው። እስኪ በስሙ እንውጣና ድል እንንሣ!

ሰደት፡ ጸሎትና ኃይል

የሐዋርያት ሥራ 4:5-31

የቀድሞዬቱ ቤተ ክርስቲያን መሪዎች ዛሬ አንዳንድ አገልጋዮች የሚመኩባቸውና የሚደገፉባቸው ምንም «ጥቅማ ጥቅሞች» አልነበራቸውም። ከቴዎድሮስ ለጋሾች የሚመጣ ከፍተኛ በጀት አልተሰጣቸውም። መጋቢዎቻቸው ከታወቁ ትምህርት ቤቶች የተመረቁ አልነበሩም፤ ከዘመኑ ዝነኛ የፖለቲካ መሪዎች የተሰጠ የድጋፍ ደብዳቤ አልያዙም ነበር። አብዛኞቹ አገልጋዮቻቸው ታስረው የተፈቱ በመሆናቸው፤ የዛሬዎቹን አብያተ ክርስቲያን መምራት ይቅርና መካፈልም እንኳ ሳይቻላቸው አይቀርም። ለመሆኑ የሰኪታማነታቸው ምሥጢር ምን ነበር? ይህ ምዕራፍ መልሱን ይሰጠናል፤ ይኸውም በቀድሞዬቱ ቤተ ክርስቲያን የነበሩ ክርስቲያኖች የእግዚአብሔር እጅ በከፍተኛ ኃይል ይሠራ ዘንድ እንዴት እንደሚጸልዩ ማወቃቸው ነበር።

የታወቀው የእንግሊዝ አገር ሰባኪ ቻርልስ ሄደን ስፐርደን የድንቅ አገልግሎት ምሥጢር ምን እንደሆነ እንዲገልጽ ሲጠየቅ፡ «ሕዝቤ ይጸልይልኛል» ሲል መልሷል። ቅዱስ አገስቲን፡ «ሁሉም ነገር በእግዚአብሔር ላይ እንደተደገፈ አድርገህ ጸልይ፤ እንዲሁም ሁሉም ነገር በራስህ ላይ እንደተመሠረተ አድርገህ ሥራ» ብለዋል። ጸሎት ከኃላፊነት ማምለጫ ሳይሆን፤ ለእግዚአብሔር ችሎታ የምንሰጠው ምላሽ ነው። እውነተኛ ጸሎት ለአገልግሎትና ለውጊያ ያዘጋጃል።

አሁንም ትኩረት የተሰጠው በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም ላይ ነው (4:7፥ 10፥ 12፥ 17፥ 18)። በዚህ ምዕራፍ ሦስት የሕዝብ ቡድኖች በስሙ ምን እንደሚያደርጉ እንመለከታለን፡-

1. ሐዋርያት- ለስሙ ሲሟገቱ (የሐዋ. 4:5-14)።

ጉባኤ የተቀመጠው ችሎት (ቁጥር 5-7) የሊቀ ካህናት ቤተሰብ ነበር። የአይሁድ የሃይማኖት መሪዳት እጅግ በመበላሸቱ፤ ለእግዚአብሔር ቃል ምንም ትኩረት ሳይሰጥ የሊቀ ካህናቱ ቢሮ ለዘመዶቻቸው ይሰጥ ነበር። ሐናንያ ከክህነት አገልግሎት ሲወጣ፤ አማቹ የነበረው ቀያፋ ሰፍራውን ተረከበ። እንዲያውም አምስቱ የሐናንያ ልጆች ቢሮውን በተፈራረቁነት ይዘዋል። አንድ ሰው ለቤተሰቡ አባላት በአድልዎ የሥራ ዕድል ወይም ሥልጣን የሚሰጠውን ሰው «ከፋ ሆኖ ሳለ ለልጆቹ መልካም ስጦታ መስጠት የሚያውቅ» በማለት አብራርቷል። ሐናንያ በትክክል የዚህ ዓይነት ሰው ነው።

ይህ የአይሁድ ሸንጉ (ሳንሄድሪን) ይፋዊ ስብሰባ ነበር (ቁጥር 15)። ይህም ሸንጉ ከጥቂት ወራት በፊት ኢየሱስን ለሞት አሳልፎ የሰጠው ነበር።

እንዲያውም፡ እነዚህ ባለሥልጣናት ጴጥሮስና ዮሐንስ ከኢየሱስ ጋር እንደነበሩ ለይተው አውቀዋል (ቁጥር 13)። ሸንጎው የአይሁድን እምነት የመጠበቅ ኃላፊነት ነበረበት፤ ይህም ግለት በምድሪቱ የሚታየውን አዲስ መምህርና ትምህርት መመርመር የግድ ያስፈልጋቸው ነበር ግለት ነው (ዘጸ። 13 ተመልከት)። የቤተ ክርስቲያኒቱን እንቅስቃሴ የመመርመር መብት ቢኖራቸውም፤ ንጹሐን ሰዎችን የግሰርና በእውነተኛ ልብ መረጃውን ለመመርመር እምቢ የግለት መብት አልነበራቸውም።

ጥያቄያቸው ሕጋዊነት ቢኖረውም፤ ዳሩ ግን ተአምር እንደተፈጸመ አሜን ብለው ላለመቀበል የሚቻላቸውን ሁሉ አደረጉ (ቁጥር 14)። እምቢተኞች ነበሩና ተአምሩን «ይህን» ሲሉ (ቁጥር 7) በግጥላላት ተናገሩ። ምናልባትም ጥላቻ ስለነበረባቸው፤ ጥያቄያቸው በሚከተለው መልኩ ሊቀርብ ይችላል፡- «እንደ እናንተ ዓይነት ተራ ሰዎች እንዲህ ያለ ነገር ለግድረግ የሚያስችል ኃይልና ሥልጣን ከየት ያገኛሉ?» አሁንም ጥያቄው «በግን ስም?» የሚል ነው። ምናልባትም ሐዋርያቱ የሰይጣን ግንባርተኞች እንደሆኑ ሊያስቡ ይችላሉ። ሰይጣን እንኳ ተአምር መሥራት ይችላልና!

ጴጥሮስ ምክንያቱን በእግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ ኃይል ገለጸ (ቁጥር 8-14)። ጴጥሮስ አሁንም በመንፈስ ቅዱስ እንደገና እንደተሞላና (2፡4 ተመልከት) ቀኑ ከመገባደዱም በፊት ሌላ ሙላት እንደሚቀበል ልብ በል (ቁጥር 31)። በመንፈስ ቅዱስ የምንጠመቀው አንድ ጊዜ ብቻ ሲሆን፤ ይህም በደኅንነታችን ወቅት የሚፈጸም ነው (1ኛ ቀሮ. 12፡13)። ይሁንና አማኙ ለኢየሱስ ክርስቶስ ስኬታማ ምስክር እንዲሆን ከተፈለገ ብዙ ጊዜ በመንፈስ ቅዱስ መሞላት አለበት (ኤፌ. 5 ከቁጥር 18 ጀምሮ)።

ጴጥሮስ አክብሮት በተላበሰ አቀራረብ ተአምሩ እንዴት እንደተፈጸመ በማብራራት ንግግሩን ጀመረ። የሸንጎው አባላት ሽባውን ያለጥርጥር ብዙ ጊዜ የተመለከቱት ሲሆን፤ ምናልባትም ምጽዋት ሳይሰጡትና በሃይማኖታዊ ወጋቸው ሳይጸልዩለት አልቀሩም። ይህ በደንብ የታወቀው ሰው እንዴት ነበር የተፈወሰው? «በናዝሬቱ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም» ነበር። እነዚያ ቃላት የሸንጎውን አባላት ልብ ሳያቆሱሉ አልቀሩም፤ የናዝሬቱን ነቢይ ጉዳይ እንደፈጸሙ ሲያስቡ፤ አሁን ተከታዮቹ ለሁሉም ሰው የኢየሱስን ሕያውነት ይናገሩ ነበር። ሰዱቃውያን በሙታን ትንሣኤ ስለማያምኑ፤ የጴጥሮስ ንግግር ጦርነት እንደማወጅ ነበር።

ይሁንና፤ መንፈስ ቅዱስ ለጴጥሮስ የሚያስተላልፈውን መልእክት እየነገረው ስለነበር (ሉቃስ 21፡12-15)፤ ሐዋርያው ሙሉ ለሙሉ መሢሐዊ የሆነውን መዝሙር (118)፤ 22 ጠቅሶአል (ማቴ. 21፡42 እና 1ኛ እጥ. 2፡4-8 ተመልከት)። የሸንጎው አባላት «ግንበኞች» ሆነው የእግዚአብሔርን ድንጋይ ግለትም የእግዚአብሔር ልጅ የሆነውን ኢየሱስን እንደተዉት በግልጽ ተናግሯል።

በብሉይ ኪዳን መጻሕፍት የላቀ እውቀት ለነበራቸው ለእነዚህ ሰዎች የ«ድንጋይ» ተምሳሌት እንግዳ አልነበረም። «ድንጋይ» የእግዚአብሔር ተምሳሌት እንደሆነ ያውቁ ነበር (ዘጸ። 32፡4፤ 15፡18፤ 31፤ 2ኛ ሳሙ. 22፡21

መዝ. (18)፤21 ኢሳ. 28፤16)፤ እንዲሁም ነቢዩ ዳንኤል መግሥትና በምድር ላይ የሚመሠረተውን መንግሥትን ለመግለጽ የድንጋይን ተምሳሌት ተጠቅሞአል (ዳን. 2፡31-45)። ልክ መዝሙር (118)፤22 እንደተነበየው፡ አይሁዶች በድንጋዩ ተሰናክለው ሳይቀበሉት ቀሩ (ሮሜ 9፡32፤ 1ኛ ቆሮ. 1፡23)። ይህም ሆኖ፡ በእርሱ ላመኑት ኢየሱስ ክርስቶስ ብርቅና ውድ የግዕዝን ድንጋይ ነው (1ኛ ጴጥ. 2፡4-8፤ ኤፌ. 2፡20)።

እጥሮስ ግብራሪያውን በመቀጠል ኢየሱስ ድንጋይ ብቻ ሳይሆን፡ አዳኛም እንደሆነ ገልጾአል (የሐዋ. 4፡12)። እጥሮስ በለግኙ መፈወስ ውስጥ በደገንነት የሚገኘውን መንፈሳዊ ፈውስ ተመልክቷል። በቁጥር 9 «ዳን» ግለት «ፍጹም ጤና» ግለት ነው፡ እንዲሁም በቁ 12 «መዳን» የሚለው ቃል ከተተረጎመበት ተመሳሳይ የግሪክ ቃል የተገኘ ሲሆን፡ ሥጋዊና መንፈሳዊ ጤንነትን ያመለክታል። የሰውን ልጅ ታላቅ የጋጢአት በሽታ የሚፈውስ ብቸኛ ሐኪም ኢየሱስ ክርስቶስ ነው (ማር. 2፡14-17)። መልእክቱ አሁንም ለአይሁዶች ሁሉ ይተላለፍ ስለነበር፡ እጥሮስ በንግግሩ ውስጥ የእስራኤልን ሕዝብ ሁሉ በአእምሮው ይዞ ነበር (የሐዋ. 4፡10 ተመልከት)። እጥሮስ የጠቀሰበት መዝሙር (118)ም ስለ እስራኤል የወደፊት ብሔራዊ ደገንነት ይናገራል።

2. ሸንጎው- ስሙን ሲቃወም (የሐዋ. 4፡15-22)።

ችግራቸው (ቁጥር 13-14) በግመንታት ውስጥ መሆናቸው ነው፤ የትኛውንም አቅጣጫ ቢይዙ «በወጥመድ ይያዙ» ነበር። ሰውየው በፊታቸው ቆሞ ስለነበር፡ ተአምሩን ለመካድ ፈጽሞ አይችሉም። በሌላ በኩል ደግሞ እነዚህ ያልተግሩና ያልሠለጠኑ ሰዎች እንዴት እንዲህ ያለውን ታላቅ ተግባር ሊፈጽሙ እንደቻሉ ለመረዳት አልቻሉም ነበር። እጥሮስና ዮሐንስ ተፈጻሚ አጥግጾች እንጂ፡ የአይሁድ ሃይማኖት ሥልጣን ጸሐፍት ወይም ሥልጣን የተሰጣቸው አገልጋዮች አልነበሩም። እነርሱ የናዝሬት ኢየሱስ ደቀ መዛሙርት ሲሆኑ፡ እርሱም ሞቷል። ሸንጎው የዮሐንስና የእጥሮስን ድፍረትና ብርታት፡ እንዲሁም የእጥሮስን ቃላት ኃይል ተመለከተ፤ ይህም ግራ መጋባታቸውን አባባሰው።

ተአምሩ ለብቻው የክርስቶስን ትንሣኤ ወይም የእጥሮስን መልእክት እውነትነት ለማረጋገጥ በቂ እንዳልሆነ መረዳቱ ጠቃሚ ነው። ሰይጣንና ሐሰተኛ ነቢያት ተአምራትና ድንቅ ሊሠሩ ይችላሉ (2ኛ ተሰ. 2፡9-10፤ ዘዳግ. 13፡1-5)። ተአምሩ ከዕለተ በዓለ ጎምሳ ጀምሮ ሲፈጸም በነበረው ክስተት ግድድ ውስጥ ሲታይ ኢየሱስ ክርስቶስ ሕያው ሆኖ በመንፈስ ቅዱስ አግካኝነት በቤተ ክርስቲያን እንደሚሠራ የሚጠቁም አንድ መረጃ ሆኖ ያገለግላል። በሁለቱም ስብከቶቹ፡ እጥሮስ አሳቡን ለግስደንፍና ለግብራፊት ከብሉይ ኪዳን የጠቀሰ ሲሆን፡ ይህም የእውነተኛ የእግዚአብሔር ነቢይ አንዱ መረጃ ነው (ዘዳግ. 13፡1-5፤ ኢሳ. 8፡20)። ተአምራት የእግዚአብሔርን ቃል አይተኩም (ሉቃስ 16፡27-31)።

በምርመራቸው (የሐዋ. 4:15-18) እውነትን የሚያስወግዱበትን መንገድ እንጂ እውነትን ለማወቅ አልፈለጉም ነበር! መረጃውን በእውነተኛ ልብ ሊመረምሩና መልእክቱን በትሕትና ሲሰሙ ኖሮ ይድኑ ነበር! ይሁንና፤ ትዕቢታቸውና የልባቸው መደንደን መሃል መንገድ ላይ ቆሞ ከለከላቸው። አንዳንድ የካህናት አለቆችና ሽማግሌዎች ኢየሱስን በመቅደስ ለማጥመድ በሚሞክሩበት የፋሲካ ሰዎች እንዲህ ማመንታት አጋጥሞአቸው ነበር (ማቴ. 21:23-27)። አንዳንድ ሰዎች ከተውንም ካለፈው ስሕተት አይማሩም! ምላሻቸው ግን ተአምራት ብቻቸውን ከደገንነት ርቆ የጠፋውን ኃጢአተኛ ሊወቅሱ ወይም ሊመልሱ እንደማይችሉ ያረጋግጣል! ይህንን ሊያደርግ የሚችለው የእግዚአብሔር ቃል ብቻ ነው (ዮሐ. 11:45-53፤ የሐዋ. 14:1-20)።

ማጠቃለያቸው ትምህርቱ በራሱ እንዲጠፋ ማድረግ ነበር። ይህም ሲባል ሐዋርያትን በማስፈራራት በኢየሱስ ስም እንዳያስተምሩና እንዳይሰብኩ መከልከል ነው። ሰይጣን ከመጀመሪያው ጀምሮ የእግዚአብሔርን ሕዝቦች ዝም ለማሰኘት ይሞክር ስለነበር፤ የተሰጠው ውሳኔ ጠላት የቤተ ክርስቲያንን ምስክርነት ምን ያህል እንደሚፈራ ያሳያል። የሚያሳዝነው ብዙ ክርስቲያኖች በቤተ ክርስቲያን ውስጥ «ዝምተኛ ምስክሮች» እንዲሆኑ ለማድረግ መቻሉ ነው። በጊዜው የነበረው ፈላስፋ አልበርት ካሙስ፤ «ኅሊም ከክርስቲያኖች የምትጠብቀው ድምፃቸውን ከፍ አድርገው እንዲናገሩ ነው...በዚያም ጊዜ ተራ በሆነው ሰው ልብ እንኳ ምንም ዓይነት ጥርጣሬ ሊፈጠር አይችልም» ብሏል።

ሸንጉው የወንጌሉን መልእክት መስፋፋት የማይፈልግ ሲሆን፤ የደረሰው ግን እነርሱ የፈሩት ነገር ነበር። ቤተ ክርስቲያን በሐዋርያት ሥራ ምዕራፍ አንድ ውስጥ ይጸልዩ ከነበሩት 120 ሰዎች፤ በዕለተ በዓለ ንምላ ከምስት ሺህ ወደሚልቁ አባላት አደገች! በዚህ ጊዜ ደግሞ ከአምስት ሺህ የሚበልጡ ደቀ መዛሙርት በኅብረቱ ውስጥ ነበሩአቸው። ከዚያ ቀጥሎ ባሉት ቀናት «የሚያምኑትም ከፊት ይልቅ ለጌታ ይጨመሩለት ነበር! ወንዶችና ሴቶችም ብዙ ነበሩ» (5:14 እና 6:1፤7 ተመልከት)። የሰይጣን ቤተ ክርስቲያንን ዝም የማለኘት ጥረት ለጌታ የበለጠ ጠንካራ ምስክርነትን አስከተለ።

ጴጥሮስ በዛቻቸው ሳይፈራ ሲቀር የሸንጉው ብያኔ ውድቀት ግልጽ ነበር (ቁጥር 19-22)። ሁላችንም የጴጥሮስን ምሳሌነት በመከተል ውሳኔአችንን «ተወዳጅ ነው?» ወይም «አደጋ አያመጣም?» በሚል ሳይሆን፤ «ትከክል ነው?» በሚል አሳብ ላይ ልንመሠርት ይገባል። ይሁንና፤ የመንግሥትን ባለሥልጣኖች ከመቃወማችንና አቋም ከመውሰዳችን በፊት በበኩላችን የእግዚአብሔርን ቃል ትከክለኛ ትምህርት መያዛችንን ማረጋገጥ አለብን። ጴጥሮስ እግዚአብሔር አማኞች ምን እንዲያደርጉ እንዳዘዛቸው ስለሚያውቅ (የሐዋ. 1:8)፤ ምንም ዋጋ ቢያስከፍል ይህንኑ ቃል ለመታዘዝ ቆርጦ ነበር።

ዛሬ መንግሥትንና ሕግን በመተላለፍና እነዚህንም ተግባራትን በሕሊና ዳኝነት በመከላከል፤ የተለያዩ ጉዳዮችን መፈጸም የተለመደ ነው። አንዳንድ ክርስቲያኖችም ሳይቀሩ በዚህ የማኅበራዊ ተግባር ተካፋዮች ስለሆኑ፤

በመጽሐፍ ቅዱስ ሰዎች የተካፈሉባቸውን የ«ማኅበራዊ ተቃውሞ» ዓይነቶች መረዳቱ አስፈላጊ ነው። እግዚአብሔርን ለማገልገል ሲሉ ባለሥልጣናትን የተቃወሙት ጴጥሮስና ዮሐንስ ብቻ አልነበሩም። የአይሁድ አዋላጆች (ዘዳግ. 1)፣ የሙሴ ወላጆች (ዕብ. 11:23)፣ ዳንኤል (ዳን. 1 እና 6) እና ሦስቱ ዕብራውያን ወጣቶች (ዳን. 3)፣ ራሳቸውን ለእግዚአብሔር በመለየታቸው መንግሥትን ከተቃወሙት ሰዎች ዝርዝር ውስጥ ይገባሉ። ዘገባዎቹን በምትመረምርበት ጊዜ፣ ዛሬ ሁልጊዜም የማንከተላቸውን መጽሐፍ ቅዱሳዊ መመሪያዎች እንደተጠቀሙ ትረዳለህ።

በመጀመሪያ ደረጃ፣ እነዚህ «ተቃውሞዎች» ሁሉ ከእግዚአብሔር ዘንድ የማያጠራጥር መልእክት ነበራቸው። አዋላጆቹና የሙሴ ወላጆች ሕፃናቱን መግደል ስሕተት እንደሆነ ያውቁ ነበር። ዳንኤልና ጓደኞቹ እንዲሁም ሦስቱ ዕብራውያን ወጣቶች፣ ለጣዖት የተሠዋን ምግብ መብላት ወይም ለጣዖት መስገድ ስሕተት እንደሆነ ያውቁ ነበር። ጴጥሮስና ዮሐንስ ወንጌሉን እስከ ምድር ዳርቻ እንዲሰብኩ ከጌታቸው ትእዛዝ እንደተቀበሉና የሸንጎውን ዛቻ መታዘዙ ስሕተት እንደሆነ ያውቁ ነበር። እነዚህ ሁሉ ከእግዚአብሔር የተቀበሉትን ቃል በታማኝነት ታዘዙ እንጂ፣ የራሳቸውን ግላዊ ምኞት እየተከተሉ አልነበሩም።

ሁለተኛ፣ መረዳታቸው የሕይወታቸውን ክፍል ሁሉ አዳርጏል። በሌላ አባባል፣ የእግዚአብሔር በመሆናቸው ሁሉንም ነገር ለእግዚአብሔር በማሰብ ፈጽመዋል (1ኛ ጴጥ. 2:19)። የአንድ ሰው ጠቅላላ ሕይወት በመንፈሳዊ ሕሊና አቅጣጫ የሚያመራ ከሆነ፣ በሌሎች ዘንድ ተወዳጅ የማይሆኑ ውሳኔዎቹን መንፈሳዊነት እንዳላቸው ለመተማመን ይቀለፋል።

እንዲሁም የመጽሐፍ ቅዱስ ምሳሌዎቻችን ሕጉን ቢተላለፉም እንኳ፣ አክብሮትና ትሕትና እንዳልተለያቸው ልብ በል። ለክርስቲያኖች ባለሥልጣናትን ማክበርና በተመሳሳይ ጊዜ ትእዛዛቸውን አለመቀበል ይቻላል (ሮሜ. 13፣ 1ኛ ጴጥ. 2:13-25፣ ቲቶ. 3:1-2 ተመልከት)። ዳንኤል ጠባቂዎቹን ላለማስቸገር የሞከረ ሲሆን፣ ሐዋርያትም እስራታቸውን ለምስክርነት እንደተከፈተ በር አድርገው ተጠቅመዋል። ይህ ዛሬ ፍቅርን ከተሞላ ምስክርነት ይልቅ፣ ወደ ከስ እና ወቀሣ ላይ ከሚያመዝኑ አንዳንድ ዘመናዊ «ክርስቲያን ተቃዋሚዎች» ፍጹም ተቃራኒ ነው።

በመሠረቱ፣ ፍትሕ-አልባ ሥቃይ በመቀበል ከሁሉም የሚልቀው ኢየሱስ ክርስቶስ ስለሆነ፣ እርሱን ልንመስል ይገባል (1ኛ ጴጥ. 2:13-25 ተመልከት)። ኢየሱስ ሁል ጊዜም በፍትሕ-አልበኝነት ላይ የሚቀርብ የጽድቅ ተቃውሞ መሥዋዕትንና መከራን እንደሚያካትትና በፍቅር አነሣሽነት ሊፈጸም እንደሚገባ ያስተምረናል። የእግዚአብሔር ሕዝቦች አድልዎአቸውን በ«ጽድቅ ቁጣ» ጀቡነው ራሳቸውን የሕሊና ደፋር ወታደሮች አድርገው እንዳያስቀድሙ መጠንቀቅ አለባቸው። ውስጣዊ ስጋቶችን ለማርካት «ቅዱስ ጦርነት» እየቀሰቀሰን አለመሆናችንን ለማረጋገጥ ለባችንን በእውነተኛነት ልንመረምር ይገባል።

የሚያቀርበው ሁነኛ ምክንያት ስላልነበረው፤ ሸንጎው ሐዋርያቱን አስፈራርቶ ከመስደድ የተሻለ ተግባር ሊፈጽም አይችልም ነበር። በፊትህ እውነተኛ ተአምር፤ በዙሪያህ ደግሞ ተአምሩን የሚያረጋግጥ ሕዝብ ሲኖር፤ ለምትወስደው እርምጃ ጥንቃቄ ማድረግ አለብህ!

3. ቤተ ክርስቲያኒቱ-ስሙን ስትጠራ (የሐዋ. 4:23-31)።

በዚያን ዕለት በኢየሩሳሌም ታላቅ ኃይል የተገለጸው ክችሎቱ መልስ በነበረው የጸሎት ስብሰባ ነበር። ይህ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ከተመዘገቡ እውነተኛ ታላላቅ ጸሎቶች አንዱ ሲሆን፤ ልንከተለው የሚገባን መልካም ምሳሌ ነው።

በመጀመሪያ ደረጃ፤ ጸሎቱ ለጌታ ከመመስከርና ከማገልገል ጥማት የመነጨ ነበር። ጴጥሮስና ዮሐንስ «ከትግል» መመለሳቸው ስለነበር፤ ቤተ ክርስቲያኒቱ ጠላትን ለማሸነፍ ለጸሎት ተሰበሰበች። ዛሬ ብዙውን ጊዜ አማኞች ለጸሎት የሚሰባሰቡት ለሙዚቃ ዝግጅት ወይም ለፓርቲ የታደሙ በሚመስል ሁኔታ ነው። ብዙዎቻችን የክርስትና ጉዞአችን የተመቻቸ በመሆኑ፤ የጥድፊያና ሊመጣ ያለው የአደጋ ስሜት አይታይብንም። ብዙዎቹ ክርስቲያኖች በዕለታዊ ሕይወታቸው ለክርስቶስ የሚመሰክሩ ቢሆን ኖሮ፤ ቤተ ክርስቲያን ለጸሎት በምትሰባሰብበት ጊዜ የበለጠ ጥድፊያና በረከት ይኖር ነበር።

ይህም «በአንድ ልብ ሆነው ወደ እግዚአብሔር ድምፃቸውን ክፍ ያደረጉበት» የተባበረ ጸሎት ነበር (ቁጥር 24፤ 1:14 ተመልከት)። ሕዝቡ አንድ ልብና አሳብ ስለነበራቸው፤ እግዚአብሔር ጥያቄያቸውን ለመመለስ ደስ ተሰኘ። በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ክፍፍል ሁልጊዜም የጸሎትን መልስ በመከልከል የቤተ ክርስቲያንን መንፈሳዊ ኃይል ይበዘብዛል።

ጸሎታቸው በእግዚአብሔር ቃል ላይ በሚገባ የተመሠረተ ሲሆን፤ በዚህ ጊዜ መዝሙር 2ን ሲጠቀሙ እንመለከታለን። የእግዚአብሔር ቃልና ጸሎት ሁልጊዜም አብረው ሊሄዱ ይገባል (ዮሐ. 15:7)። በቃሉ እግዚአብሔር እንድናደርግ የሚፈልገውን ይነግረናል። በጸሎት እኛ ለእርሱ በመናገር ፈቃዱን ለመፈጸም ራሳችንን ለእርሱ እናቀርባለን። እውነተኛ ጸሎት እግዚአብሔር አንድን ነገር እንዲያደርግ መናገር ሳይሆን፤ ዳሩ ግን እግዚአብሔር በውስጣችንና በበኩላችን ፈቃዱን እንዲፈጽም መጠየቅ ነው (1ኛ ዮሐ. 5:14-15)። ይህም የእግዚአብሔር ፈቃድ በምድር ላይ እንዲፈጸም እንጂ፤ የሰው ፈቃድ በሰማይ ላይ እንዲፈጸም አይደለም።

የጸሎቱ ሁኔታቸው እንዲለወጥ ወይም ጠላቶቻቸው ከሥልጣናቸው እንዲፈናቀሉ አልነበረም። ይልቁንም እግዚአብሔር ከሁሉም የተሻለውን ሁኔታቸውን ለመጠቀም በኃይል እንዲያስታጥቃቸውና አስቀድሞ የወሰነውን ተግባር እንዲፈጽም ጠየቁት (የሐዋ. 4:28)። ይህም ማንም በማይቆጣጠረው ኃይል ላይ የሚኖር እምነት («ፌታሊዝም») ሳይሆን፤ ይልቁንም ፍጹም ዕቅድ ባለውና ሁልጊዜም ድል በሚነሣው የታሪክ ጌታ ማመን ነው።

የጠየቁት ለሽሽት ሳይሆን፤ ለመለኮታዊ ብቃት ነበር፤ እግዚአብሔርም የሚያስፈልጋቸውን ኃይል ሰጣቸው።

ፊልፕስ ብሩክስ ሲጽፍ፡ «በቀላል ሕይወት እንድትኖሩ አትጸልዩ። ጠንካራ ሰዎች ለመሆን ጸልዩ። ከአቅማችሁ ጋር ለሚመጣጠን ተልእኮ አትጸልዩ፤ ከተልእኮአችሁ ለሚስተካከሉ ኃይሎች እንጂ!» ብለው ነበር። የቀድሞ ክርስቲያኖች የጸለዩት እንደዚህ ነበር፤ ዛሬም የእግዚአብሔር ሕዝብ መጸለይ የሚገባቸው እንደዚህ ነው።

እግዚአብሔርን ሁሉንም የሚቆጣጠር «ሉዓላዊ አምላክ» ብለው ጠርተዋል። የግሪኩ ቃል ለማፕሩትም ሆነ ለማልማት ፍጹም ኃይል ያለውን ገዢ ያመለክታል። ስምዖን በመቅደስ ውስጥ ሲጸልይ ይህንን ቃል ተጠቅሟል (ሉቃስ 2፡29)። በስደት ውስጥ በምንሆንበት ጊዜ ሉዓላዊ የሆነውን ጌታ ማወቁ መልካም ነው።

እንዲሁም፡ እንደ ፈጣሪ ቀርበውታል፤ የሰማይና የምድር ፈጣሪ የሆነ አባት ይዞ ምንም ነገር መፍራት አያሻምና (ማቴ. 11፡25-30 ተመልከት)። ነህምያ ከዚሁ ተመሳሳይ በሆነ መንገድ ወደ እግዚአብሔር ቀርቧል (ነህ. 9፡6)፤ መዝሙረኛው [መዝ. (145) ተመልከት] እና ነቢዩ ኢሳይያስም እንዲሁ (ኢሳ. 42)። ከዓመታት በኋላ የመጀመሪያው መልእክቱን ሲጽፍ ጴጥሮስ መከራ የሚቀበሉ ቅዱሳን ራሳቸውን ለታመነው ፈጣሪ እንዲያስረክቡ አበረታታቸዋል (1ኛ ጴጥ. 4፡19)።

መዝሙር 2 ሕዝቦች በጌታና በመሢሔ ላይ ማመፃቸውን ይገልጻል። መዝሙሩ በመጀመሪያ ደረጃ የመነጨው በእስራኤል ከሚነግሥ የአዲስ ንጉሥ ዘውድ መጫን ነው፤ ይህም ዳዊት ወይም ሰሎሞን ሊሆን ይችላል፤ ይሁንና፡ የመጨረሻ መልእክቱ የነገሥታት ንጉሥ ወደሆነው ወደ ኢየሱስ ክርስቶስ ያመለክታል። አንድ አዲስ ንጉሥ በሚሾምበት ጊዜ ሁሉ በግዛቱ ውስጥ የሚገኙ ገባር ገዥዎች ወደ እርሱ ቀርበው ታዛዥነታቸውን ማሳየት ነበረባቸው፤ አንዳንዶቹ ግን ይህንን ለማድረግ አልፈለጉም። እግዚአብሔር ከቶውንም በንጉሡ ላይ በማመፅ እንደማይዘልቁ ስለሚያውቅ፡ በዓመፃቸው ሣቀ።

የቀድሞዎቹ አማኞች የዚህን መዝሙር መልእክት ከራሳቸው ሁኔታ ጋር በማዛመድ፡ ተቃዋሚዎቻቸው ሄሮድስ፡ ጲላሞስ፡ ሮማውያንና አይሁዶች እንደሆኑ ገለጹ። እነዚህ ጠላቶች በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ «በመነሣት» ሰቀሉት፤ ይሁንና፡ እግዚአብሔር እራሱን ከሙታን በማስነሣት በሰማይ በዙፋኑ ላይ አስቀመጠው። ይህ ሁሉ የእግዚአብሔር ፍጹም ዕቅድ አካል ስለነበር (የሐዋ. 2፡23፤ 3፡18)፡ መፍራት አያስፈልግም ነበር።

የቀድሞዬቱ ቤተ ክርስቲያን በእግዚአብሔር ሉዓላዊነትና ለሕዝቡ በነበረው ፍጹም ዕቅድ ላይ ጠንካራ እምነት ነበራት። ይሁንና፡ ለመመስከርና ለመጸለይ ታማኞች በመሆናቸው፡ በመለኮታዊ ሉዓላዊነት ላይ የነበራቸው እምነት ሰብዓዊ ኃላፊነታቸውን እንዲያጠፋ እንዳልፈቀዱ ልብ በል። ቤተ ክርስቲያን ኃይልን የምታጣው የእግዚአብሔር ሕዝብ ሚዛናዊነትን

በመተው ሉዓላዊነትን ወይም ኃላፊነትን በሚያገሉበት ጊዜ ነው። አሁንም፡ «ስትጸልይ ሁሉም ነገር በእግዚአብሔር ላይ እንደተመሠረተ አድርገህ ጸልይ፡ ስትሠራም ሁሉም ነገር በአንተ ላይ እንደተመሠረተ አድርገህ ሥራ» የሚሉትን የእገስቲንን የጥበብ ቃላት ልናስታውስ ይገባል። ሁኔታው አስቸጋሪ በሚሆንበት ጊዜ በሉዓላዊ አምላክ ላይ እምነት መጣል ለእግዚአብሔር ሕዝቦች በአገልግሎት ለመግፋት ታላቅ ማበረታቻ ነው።

የጠየቁት ኃይል እንዲሰጣቸው እንጂ ጥበቃ እንዲያደርግላቸው አልነበረም። ከሰማይ ጠላትን የሚያጠፋ እሳት ሳይሆን (ሉቃ 9:51-56 ተመልከት) ዳሩ ግን ቃሉን ለመሰበክና በሽተኛን ለመፈወስ የሚያስችል ኃይል እንዲመጣላቸው ጠየቁ (ማቴ. 5:10-12፤ 43-48 ተመልከት)። ትልቁ ፍላጎታቸው በተቃዋሚዎቻቸው ፊት በድፍረት መቆም ነበር (የሐዋ. 4:17 ተመልከት)። ትኩረት የተሰጠው በቤተ ክርስቲያን ሕይወት ውስጥ በሚሠራው የእግዚአብሔር ኃይል ላይ እንጂ (ቁጥር 28፤ 30)። ለእግዚአብሔር በመሥራት ላይ ባለው የሰው ልጅ ላይ አልነበረም። በእምነት የተከናወነ ጸሎት የእግዚአብሔርን ኃይል በማስነሣት የእግዚአብሔርን እጅ ያንቀሳቅሳል (ኢሳ. 50:2 እና 64:1-8)።

በመጨረሻም፡ የእግዚአብሔር ልጅ (አገልጋይ) የሆነውን ኢየሱስ ክርስቶስን ለማክበር እንደፈለጉ ልብ በል (ቁጥር 27፤ 30)። ቃሉን ለማገልገልና ተአምራቱን ለመፈጸም ኃይል የሰጣቸው የእርሱ ስም ስለሆነ፡ ሊከበር የሚገባውም የእርሱ ስም ብቻ ነው። ለጸሎት መልስ ታላቁ ዓላማ የሰዎችን ጉድለት መሙላት ሳይሆን የእግዚአብሔር ክብር ነው።

የእግዚአብሔር መልስ ተሰባስበው የነበሩበትን ስፍራ በማናወጥ፤ ጸግም በእግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ ይሞላቸው ነበር (ቁጥር 31)። ይህም ከይፋዊ ተቃውሞ ባሻገር እግዚአብሔርን በማገልገል የሚቀጥሉበትን አስፈላጊ ኃይል ሰጣቸው። ሌላ በዓለ ጎምሳን መጠበቅ ሌላ ጎልጎታን ከመጠበቅ ስለማይለይ፤ ይህ «ሁለተኛው በዓለ ጎምሳ» አልነበረም። ይህ አማኞቹ ጌታንና ሕዝቡን እንዲያገለግሉ ለማስታወቅ የተሰጠ አዲስ የመንፈስ ቅዱስ ሙላት ነበር።

የሐዋርያት ሥራ 4:32-37ን በሚቀጥለው ጥናታችን እንመለከታለን፤ ይሁንና፡ አዲሱ የመንፈስ ቅዱስ ሙላት በሕዝቡ መካከል የጠለቀ ኅብረት (ቁጥር 34) እና እርስ በርስ ያላቸውን ለመካፈልና ለመሠዋት ከፍተኛ ፍላጎት እንዳሳደረባቸው መረዳቱ ጠቃሚ ነው። የ«ታላቅ» ቤተ ክርስቲያን መለያዎች ሊሆኑ በሚገባቸው «ታላቅ ጸጋ» እና «ታላቅ ኃይል» ሐሴት አደረጉ። ይህም ለጌታ ብዙ ነፍሳትን እንዲማርኩ አደረጋቸው።

«ጌታ ሆይ፡ አንተ አምላክ ነህ!» ይህ ምንኛ የሰመረ የእምነት እወጃና የመልካም ሥነ-መለኮት ተግባራዊ ተዛምዶ ነው! ይሁንና፡ ሕይወታቸው ለእርሱ ቁጥጥር ባይገዛ ኖሮ፤ እንደዚህ አይጸልዩም ነበር። የሕይወትና የአገልግሎት ታማኝነት ውጤት በጸሎት መድፈር ነው። የእግዚአብሔር ሉዓላዊነት ተቀብለን የምንሟገትለት ረቂቅ እና የማይጨበጥ ዶክትሪን አይደለም። ይልቁንም ለሚያስፈልገን ሁሉ የምንመሠረትበትና ተግባራችንን የምናከናውንበት ሕያው እውነት ነው። ለጌታ ታማኝ ስትሆንና ለእርሱ

የመጀመሪያውን ስፍራ ስትሰጠው (ቁጥር 19)፤ ለአንተ ታማኝ እንደሚሆንልህና እንደሚረዳህ ልትተማመን ትችላለህ።

የኢየሱስ ክርስቶስ ስም ኃይሉን አላጣም፤ ይሁንና፤ ብዙዎቹ የእግዚአብሔር ሕዝብ ሉዓላዊ ለሆነው ጌታ መጸለያቸውን ስላቆሙ ኃይላቸውን አጥተዋል። «ከእግዚአብሔር ፈቃድ ውጭ ከሆነው በቀር ጸሎት የማያስገኘው ነገር የለም»። በመጀመሪያ ይህንን አባባል ማን እንደተናገረው ባላውቅም፤ አባባሉ ሙሉ ለሙሉ እውነት ነው። የታወቁ ወንጌላዊና የትምህርት ባለሙያ የሆኑት ዶክተር አር. ኤ. ቶሪይ፤ «ለታላላቅ ነገሮች ጸልይ- ታላላቅ ነገሮችን ተስፋ አድርግ- ለታላላቅ ነገሮች ሥራ፤ ከሁሉም በላይ ግን-ጸልይ» ብለው ነበር።

የቀድሞዪቱ ቤተ ክርስቲያን በመጸለይዋ እግዚአብሔር በታላቅ ኃይል ይመልሰላት ነበር።

ዛሬም እግዚአብሔር ጸሎትን ለመመለስ ፈቃደኛ ነው።

አንተስ እየጸለይህ ነው?

ከእባቡ ተጠንቀቁ!

የሐዋርያት ሥራ 4:32-5:16

ሰይጣን የቤተ ክርስቲያንን ምስክርነት ዝም ለማሰኘት ያደረገው ጥረት ሙሉ ለሙሉ ከሽጋል። ይሁንና፡ ጠላት ዘዴውን ይለውጣል እንጂ ከቆዩትም ተስፋ ቆጦ አይቀመጥም። እስራትና ዛቻ መሪዎቹን እንደሚያስፈራሩ ተስፋ በማድረግ፡ መጀመሪያ ቤተ ክርስቲያንን ከውጭ ለማጥቃት ሞክረ። ያ አልሳካ ሲለው፡ ሰይጣን ቤተ ክርስቲያኒቱን ከውስጥ ለማጥቃትና የኅብረቱ አባላት የነበሩትን ሰዎች ለመጠቀም ወሰነ።

ሰይጣን ጎበዝ ጠላት የመሆኑን እውነታ መጋፈጥ አለብን። «የሚውጥ አንበሳ» ሆኖ መቅረቡ ካላዋጣው (1ኛ ጴጥ. 5:8)፡ «የሚያታልል እባብ» ወይም «የብርሃን መልአክ» ሆኖ ለማጥቃት ይሞክራል (2ኛ ቆሮ. 11:3፥ 13-14)። ሰይጣን ነፍሱ-ገዳይም፡ ውሸታምም ስለሆነ (ዮሐ. 8:44)፡ ቤተ ክርስቲያን ለሁለቱም ጥቃቶች መዘጋጀት አለባት።

1. የአማኞቹ ለጋሰነት (የሐዋ. 4:32-37)

አማኞች ጸለዩና የእግዚአብሔር መንፈስ ሞላቸው፤ አዲስ ኃይልም ሰጣቸው። በእምነት ጸሎት ላይ የምትመሠረት ቤተ ክርስቲያን በአገልግሎቷ የመንፈስ ቅዱስን በረከት ትለማመዳለች። አንዲት አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን በመንፈስ ቅዱስ እንደ ተሞላች እንዴት እናውቃለን? በዕለተ በዓለ ኅምሳ ወደ ነበረው የመጀመሪያው የመንፈስ ቅዱስ ሙላት ስትመለስ (2:44-47)፡ በመንፈስ የተሞላቸውን ቤተ ክርስቲያን ሦስት አስደናቂ ባሕርያት ታንኛለህ።

በመጀመሪያ፡ በመንፈስ ቅዱስ የተሞላች ቤተ ክርስቲያን አንድነት አላት (2:44፥46)። ይህ እግዚአብሔር የሰጠው መንፈሳዊ አንድነት እንጂ ሰው ሠራሽ ድርጅታዊ መመሳሰል አይደለም። ቤተ ክርስቲያን በሕይወት የተያያዘች አነስተኛ አካል ስትሆን፡ ያም ሕይወት የሚገኘው በመንፈስ ቅዱስ አማካኝነት ነው። ይህች አነስተኛ አካል ብቻዋን ከቀረች ስለምትሞት፡ መደራጀት ይኖርባታል። ይሁንና፡ ድርጅቱ መንፈሳዊ ሕይወትና አገልግሎት እንዳይካሄድ ሲያደርግ፡ ቤተ ክርስቲያን የራሷን ሕልውና ለመጠበቅ የምትኖር ከሆነ ሌላ ድርጅት ብቻ ትሆናለች። መንፈስ ቅዱስ በሥራ ላይ በሚሆንበት ጊዜ፡ የእግዚአብሔር ሕዝብ በመሠረተ ትምህርት (ዶክትሪን) በእምነታቸውና ብሎም በኅብረታቸው፡ በምጽዋታቸውና በአምልኮአቸው አንድነት ይኖራቸዋል (ቁጥር 42)።

ሁለተኛ፡ በመንፈስ ቅዱስ የተሞላች ቤተ ክርስቲያን ሞልታ የምትታይ ስትሆን፡ በሕዝቡ ሁሉ ፊት ሞገስ ይኖራታል (2:47)። ከገዢዎች ተቃውሞ ባሻገር፡ ተራው ሕዝብ አንድ አስደናቂ ነገር ሲፈጸም በማየታቸው ወደ አማኞቹ ጎረፉ። የሃይማኖት መሪዎች ቤተ ክርስቲያንን ዝም ለማሰኘት

ሲሞክሩ፡ የክለክላቸው ሕዝቡን መፍራታቸው ነበር (4:21፤ 5:26)። አዎን፤ በመንፈስ የተሞላች ቤተ ክርስቲያን ጠላቶች ይኖሩአታል፤ ይሁንና፤ ጌታ የሚያደርገው ነገር እግዚአብሔርን ለማወቅ የተራቡትን ሰዎች አትኩሮትና አድናቆት ይሰባል።

ሦስተኛ፡ ጌታ በየቀኑ አዳዲስ አማኞችን ለቤተ ክርስቲያኑ ስለሚጠምር፤ በመንፈስ ቅዱስ የተሞላች ቤተ ክርስቲያን እያደገች ትሄዳለች (2:41)። የወንጌል መስፋፋት ጥቂት ምርጦች ብቻ የሚያከናውኑት ሳይሆን፤ ጉባኤው በሙሉ በደስታ የሚያካሄደው አገልግሎት ነው። በጥንታዊቷ ቤተ ክርስቲያን እያንዳንዱ አባል በየትኛውም ስፍራ ቢኖር ለኢየሱስ ብቁ ምስክር ለመሆን ይፈልግ ነበር። ስለሆነም፤ ቤተ ክርስቲያኒቱ በአጭር ጊዜ ውስጥ ከ120 ወደ 5,000 አባላት ማደግ የሚያስደንቅ አይሆንም!

የሰይጣን ጥቃት የቤተ ክርስቲያኒቱን መንፈሳዊ ሁኔታ የጉዳው እንዴት ነበር? ምንም አልጉዳውም! ጴጥሮስና ዮሐንስ መታሰራቸው፤ መመርመራቸውና ዛቻ መቀበላቸው በቤተ ክርስቲያኒቱ መንፈሳዊ ሕይወት ላይ ምንም ዓይነት ለውጥ አላስከተለም፤ ምክንያቱም ቤተ ክርስቲያኒቱ አሁንም አንድነት፤ ጸጋና የአባላት ብዛት ነበራት (4:32፤33)።

ለቤተ ክርስቲያኒቱ አንድነት አንደኛው መረጃ እርስ በርስ ያላቸውን መካፈላቸውና መሠዋታቸው ነበር። መንፈስ ቅዱስ በሥራ ላይ በሚሆንበት ጊዜ፤ መስጠት በረከት እንጂ ሸክም አይሆንም። ይህ «የክርስቲያን ኮሙኒዝም» በዘመናችን ከሚታየው ፖለቲካዊ ኮሙኒዝም በጣም የተለየ መሆኑን መረዳት አለብን። አማኞች ያደረጉት ሙሉ ለሙሉ በፈቃደኝነት ሲሆን፤ ያነሣሣቸውም ፍቅር ነበር። በኢየሱሳሌም ብዙዎቹ አዳዲስ አማኞች ለበዓላት የመጡ እንግዶች እንደነበሩ አይጠረጠርም፤ ስለሆነም ለዕለታዊ ፍላጎታቸው በክርስቲያን ወዳጆቻቸው ላይ መደገፍ ነበረባቸው።

አማኞች ንብረቶቻቸውን ሁሉ ሸጠው ገንዘባቸውን ለሐዋርያት እንዳመጡ አድርገን ማሰብ የለብንም። ቁጥር 34 እንደሚያመለክተው አንዳንድ አባላት ከጊዜ ወደ ጊዜ የተለያዩ ንብረቶችን በመሸጥ ለገንዘብ ያገዙ አስረክበዋል። ጉባኤው ችግር ቢኖርበት መንፈስ ቅዱስ አንድ ሰው አንድ ነገር ሸጦ ችግሩን እንዲያቃልል ይመራ ነበር።

የቀድሞዬቱን ቤተ ክርስቲያን የመሥዋዕትነት መንፈስና የፍቅር ልግስና ልናደንቀው የሚገባ ቢሆንም ዛሬ አማኞች እነዚህን ልምዶች የመቅዳት ግዴታ የለባቸውም። የክርስትና የልግስና መመሪያዎች በመልእክቶች በተለይም በ2ኛ ቆሮንቶስ 8-9 ተገልጸዋል፤ በየትኛውም ስፍራ ግን ሐዋርያ እንደሆነ ሁሉ ለመጋቢ ገንዘባችንን እንድንሰጥ አልታዘዝንም (4:35)። ዛሬ ለእኛ የሚያስፈልገን የመስጠታቸው መንፈስ እንጂ የዘዴነታቸው «ፊደል» አይደለም።

«በርናባስ» (የመጽናናት ልጅ) በሚል የቅጽል ስም የሚጠራው ዮሴፍ ለአያሌ ምክንያቶች በዚህ ስፍራ ተጠቅሶአል። በመጀመሪያ ደረጃ፤ ለጋስ ሰጪ በመሆኑ ሐኪሙ ሉቃስ የሚገልጸውን አሳብ አብራርቶአል። በሁለተኛ

ደረጃ፤ ማለፊያ ተግባሩ ሐናንያና ሰጴራን በማስቀናቱ ቤተ ክርስቲያንን በሰጠታቸው ለማስደነቅ አስበው በሞት ደምድመዋል። ሦስተኛ፤ በርናባስ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ እጅግ ጠቃሚ አገልግሎት ይኖረው ነበር፤ በዚህም ቢያንስ ሃያ አምስት ጊዜ በሐዋርያት ሥራ፤ በመልእክቶች ውስጥ ደግሞ አምስት ጊዜ ይጠቀስ ነበር። እንዲያውም፤ ጳውሎስን በመጀመሪያዎቹ የአገልግሎት ጊዜያቱ ለጌታ ያበረታታው (9:26-27፤ 11:19-30፤ 13:1-5) እና ከውድቀቱ በኋላ ለአክሱቱ ልጅ ለዮሐንስ ማርቆስ የሚያስፈልገውን ማበረታቻ የሰጠው በርናባስ ነበር (13:13፤ 15:36-41፤ ቆላ. 4:10)።

ሌዋውያን መሬት እንዲይዙ አይፈቀድላቸውም ነበር፤ ስለሆነም በርናባስ የሸጠውን መሬት ከየት እንዳገኘ መረዳቱ አስቸጋሪ ነው። ምናልባትም ይህ የተወሰነ ሕግ ተፈጻሚ የሚሆነው በጳለስታይን ብቻ ሲሆን፤ (ዘኁ. 18:20፤ ዘዳግ. 10:9) ንብረቱ በቆጵሮስ ነበረ፤ ወይም ምግባረ ብልሹዎቹ ሃይማኖታዊ መሪዎች ሕጉን ለማስፈጸም ግዴላቸው ሆነው ይሆናል። ስለ ዮሴፍ በርናባስ ብዙ የማናውቀው ነገር ቢኖርም ይህንን ግን አሳምረን እናውቃለን- ለጌታ ያለውን ሁሉ በመስጠቱ ምክንያት ለቤተ ክርስቲያን ማበረታቻ (መጽናኛ) የነበረ በመንፈስ ቅዱስ የተሞላ ሰው ነው። ሁሉም አማኝ ጴጥሮስንና ዮሐንስን ሊተካ ባይችልም፤ ሁላችንም እንደ በርናባስ በመሆን የማጽናናት አገልግሎት ልንሰጥ እንችላለን።

2. የሐናንያና ሰጴራ ግብዝነት (የሐዋ. 5:1-11)

ጆርጅ ማክዶናልድ ሲጽፍ፤ «በዓለም ግማሹ ጉስቁልና የሚታየው ሰዎች ያልሆኑትን ለመሆን ከመሞከር ይልቅ ለመምሰል ስለሚጥሩ ነው» ብለዋል። ኢየሱስ ለዚህ ዓይነቱ ልምምድ የሰጠው ስም «ግብዝነት» የሚል ሲሆን፤ «ጭንብል ማጥለቅ፤ የቲያትር ባሕርይ መልበስ» ማለት ነው። ማንም በሚያውቀው ወይም በጌታ ባለው ደረጃ መጠን ስለማይኖር፤ ወደ ምንፈልገው ደረጃ አለመድረሳችን ግብዝነት እንደሆነ ልናስብ አይገባም። ግብዝነት ማለት ሰዎች ከዚህ የበለጠ መንፈሳዊነት እንዳለን አድርገው እንዲያስቡ ለማድረግ ሆኖ ተብሎ የሚፈጸም ማታለያ ማለት ነው።

የመጀመሪያ ቤተ ክርስቲያናችንን በመጋቢነት በማገለግልበት ወቅት፤ ጌታ አዲስ የቤተ ክርስቲያን ሕንፃ እንድንሠራ መራን። የህብታሞች ማኅበረ ምእመናን ስላልነበርን ዕቅዶቻችን መጠን ሊኖራቸው ይገባ ነበር። በአንድ ነጥብ ላይ በውድ የተሠራ ቤተ ክርስቲያን ለማስመሰል ከፊት ለፊቱ የበለጠ ልናስውበው እንችል እንደሆነ ለቤት ፕላን ጸሐፊው አሳብ አቀረብሁ።

እርሱም፤ «በፍጹም ሊሆን አይችልም። ቤተ ክርስቲያን ለእውነት ስለምትቆም በማንጸው ቤተ ክርስቲያን ሁሉ እንዲህ ያለ ነገር አይደረግም! ሕንፃው እውነትን ሊናገር እንጂ ያልሆነውን ለመምሰል መሞከር የለበትም» ሲል መለሰ።

ከዓመታት በኋላ የሚከተለውን ግጥም አገኘሁ፤ ይህም በራሱ ስብከት ነው፡-

ላዩን እጅግ አሳምረው፤

ላሊበላን አስመስለው፤

ፋሊለደስን አሳክለው...

የውስጡ ግን ምን ከምኑ

ደሳሳ-ቢጤ ከውጥኑ

ጌታን ለማታለል ይሆን በውኑ!

የሐናንያና ሰኢራ ኃጢአት ይኸው በሕይወታቸው ውስጥ የሚገኘውን አስቀያሚ ኃጢአት ለመሸፈን ነገር ግን ያማረ «የፊት ለፊት» መደረብ ነበር፤ ይህም ኃጢአት የሕይወታቸውን ዋጋ ጠይቋል።

ሐናንያ ማለት «እግዚአብሔር ቸር ነው» ማለት ሲሆን፤ እግዚአብሔር ደግሞ ቅዱስም እንደሆነ ተምሮአል፤ ሰኢራ ማለት «ውብ» ማለት ሲሆን፤ ልዩ ግን በኃጢአት የተበላሸ ነበር። እግዚአብሔር ሁለት ሰዎችን ስለ ገንዘባቸውና የቤተ ክርስቲያን ልግስና በመዋሸታቸው ብቻ እንደገደለ የሚተርከውን ክፍል ሲያነቡ፤ አንዳንድ ሰዎች መደንገጣቸው የማይቀር ነው። ይሁንና፤ ከዚህ ኃጢአት ጋር የተያያዙትን ጉዳዮች ስትመረምር፤ እግዚአብሔር በእነዚህ ሰዎች ላይ በመፍረዱ ትክክለኛ እርምጃ እንደ ወሰደ ልትስማማ ይገባል።

እግዚአብሔር በደኅንነት ታሪክ መጀመሪያ ላይ ኃጢአትን በከፍተኛ ደረጃ እንደሚቀጣ መረዳቱ አስፈላጊ ነው። ልክ የመገናኛው ድንኳን ከተሠራ በኋላ፤ እግዚአብሔር ናዳብና አብዩድ «ያላዘዛቸውን ሌላ እሳት» ለማቅረብ በመምከራቸው ገድሎአቸው ነበር (ዘፌ. 10)። በተጨማሪም፤ እስራኤል ወደ ተስፋፋቱ ምድር ከገባ በኋላ አካንን ባለመታዘዙ ገድሎታል (ኢያሱ. 7)። ምንም እንኳ እግዚአብሔር ለኃጢአታቸው ተጠያቂ ባይሆንም፤ እነዚህን ፍርዶች ለሕዝቡና ለእኛም ማስጠንቀቂያ ለመስጠት ይጠቀማል (1ኛ ቆሮ. 10:11-12)።

በመጀመሪያ ደረጃ የሐናንያና ሰኢራ ኃጢአት በሰይጣን ኃይል ሰጪነት የተፈጸመ ሲሆን (የሐዋ. 5:3)፤ ይህም ከባድ ነገር ነበር። ሰይጣን ከውጭ በሚሰነዘሩ ጥቃቶች ቤተ ክርስቲያንን ለመጉዳት ባይችል፤ ወደ ውስጥ ሰርጎ በመግባት ሥራውን ይቀጥላል (የሐዋ. 20:28-31)። በቤተ ክርስቲያን አባላት ብሎም በእውነተኛ ክርስቲያኖች ልብና አእምሮ እንዴት የወሸት አሳብ እንደሚያስቀምጥና ትእዛዛቱን እንዲከተሉ እንደሚያደርግ ያውቃል። ስለ መንፈሳዊ የጦር ዕቃዎች የተሰጠው ምክር (ኤፌ. 6:10-18) ለእግዚአብሔር ሰዎች እንጂ ለማያምኑ ሰዎች እንዳልተጻፈ እንዘነጋለን፤ ይህም የሆነው ክፉ ዓላማዎቹን ለመፈጸም ሰይጣን የሚጠቀመው ክርስቲያኖችን በመሆኑ ነውና።

ኦሊቨር ዌንደል ሆምስ ሲጽፉ፤ «ኃጢአት ብዙ መሣሪያዎች ቢኖሩትም፤ መሣሪያዎቹን ሁሉ የሚያያይዘው እጅታ ግን ውሸት ነው» ብለው ነበር። ሰይጣን ውሸታምና ነፍሱ-ገዳይ ነው (ዮሐ. 8:44)። ለእነዚህ ባለትዳሮችና

በእነርሱም አማካኝነት የውሸትን ቃል በመናገር ወደ ሞት መርቶአቸዋል። እግዚአብሔር በሐናንያና ሰጺራ ላይ ፍርዱን ሲሰጥ፤ በሰይጣንም ላይ እየፈረደ ነበር። ለሁሉም ሰው እግዚአብሔር በቤተ ክርስቲያኑ ውስጥ ውሸት እንዲስተናገድ አለመፍቀዱን እየገለጸ ነበር።

የሁለተኛ ደረጃ፤ ኃጢአታቸው የተጠነሰሰው በትዕቢት ሲሆን፤ ትዕቢት በተለይ እግዚአብሔር የሚጠላውና የሚፈርድበት ኃጢአት ነው (ምሳሌ 8:13)። ሰይጣን ለእነዚህ ባለትዳሮች «እናንተም በዚህ ዓይነቱ ክብር ሐሴት ልታደርጉ ትችላላችሁ! እናንተም የበርናባስን ያህል መንፈሳውያን እንደሆናችሁ ሌሎች እንዲያስቡ ልታደርጉ ትችላላችሁ!» እያለ በሚያፈጭበት ጊዜ፤ ቤተ ክርስቲያን በርናባስ ላቀረበው የልግስና ስጦታ ጌታን ማመስገኛ አይጠረጠርም። የሰይጣንን አቀራረብ በመቃወም ፈንታ፤ ለእርሱ ራሳቸውን በመስጠት ዕቅዳቸውን ወጡ።

ኢየሱስ ለእግዚአብሔር የሚገባው ክብር ወደ እኛ እንዳይመጣ በጥንቃቄ መስጠት እንዳለብን በግልጽ ተናግሯል (ማቴ. 6:1-4)፤ 19-34)። ፈሪሳውያን ስጦታቸውን ሰው እንዲያደንቅላቸው በማድረጉ ረገድ የተካኑ በመሆናቸው፤ ከሰዎች ምስጋና ይቀበሉ ነበር! ይሁንና፤ ያገኙት ሁሉ ከዚህ አላለፈም! ምንም ነገር ቢኖረን ከእግዚአብሔር እጅ የተቀበልነው ነው! በመሆኑም በሥርዓት እንድናስተዳድር የተሾምን ባለ አደራዎች ነን እንጂ ባለቤቶች አይደለንም። የሚሰጠንን ሁሉ ለእርሱ ክብር ብቻ መጠቀም አለብን (ዮሐ. 5:44 ተመልከት)።

ዳንኤል ዲፎ ትዕቢትን «የሲኦል የመጀመሪያው ልዑልና ፕሬዚዳንት» በማለት ይጠራዋል። እንደ እውነቱ ከሆነ ሉሲፈርን ወደ ሰይጣንነት የቀየረው (ኢሳ. 14:12-15) እና የመጀመሪያ ወላጆቻችን ኃጢአት እንዲፈጽሙ ያደረገው ትዕቢት ነበር (« እንደ እግዚአብሔር ትሆናላችሁ»- ዘፍጥ. 3)። ትዕቢት ለሌሎች ኃጢአቶች ሁሉ በሩን ወለል አድርጎ ይከፍታል! ይህም የሚሆነው ከባሕርያችን በላይ ለዝናችን መጪንቅ ከጀመርን፤ በሌሎች ሰዎች ፊት ራሳችንን ለመካብ ለምናከናውናቸው ተግባራት ፍጻሜ ለለማይኖር ነው።

ሦስተኛው የኃጢአታቸው ገጽታ ደግሞ በተለይ የከፋ ነበር! ይኸውም ኃጢአታቸው በእግዚአብሔር ቤተ ክርስቲያን ላይ የተፈጸመ መሆኑ ነው። ሐናንያና ሰጺራ አማኞች እንደሆኑ ለመናገር በቂ ምክንያት አለን። በዚያን ጊዜ የቤተ ክርስቲያን መንፈሳዊ ደረጃ እጅግ ከፍተኛ ስለነበረ፤ «አፈ ክርስቲያን» የሆነ ግብዝ ኅብረቱን የሚቀላቀል አይመስልም። መንፈስ ቅዱስን ማታለላቸው (የሐዋ. 5:3) እና መንፈስ ቅዱስን መፈታተናቸው (ቁጥር 9) የእግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ በውስጣቸው ይኖር እንደነበር ያመለክታል።

ቤተ ክርስቲያን በልጁ ደም ተገዝታ (20:28፤ ኤፌ. 5:25)፤ በምድር ላይ እርሱን ለማስከበርና ሥራውን ለማከናወን ስለ ተቀመጠች እግዚአብሔር ቤተ ክርስቲያንን ይወዳታል! ይቀናላታልም። ሰይጣን ቤተ ክርስቲያንን ለማጥፋት ይፈልጋል! ይህንንም ለማድረግ እጅግ ቀላሉ መንገድ በኅብረቱ

ውስጥ የሚገኙትን ሰዎች መጠቀም ነው። ጴጥሮስ መንፈስን የመለየት ተግባር ባያከናውን ኖር፤ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ሐናንያና ሰጴራ ዝነኞች ሊሆኑ ነበር! በዚህም ሰይጣን ዓላማዎቹን ለማስፈጸም በእነርሱ አማካኝነት ይሠራ ነበር!

ቤተ ክርስቲያን «የእውነት ዓምድና መሠረት» ስትሆን (1ኛ ጢሞ. 3:15)፤ ሰይጣን በውሸተቹ ያጠቃታል። ቤተ ክርስቲያን እግዚአብሔር የሚኖርባት መቅደስ ስትሆን (1ኛ ቆሮ. 3:16)፤ ሰይጣንም ወደዚያው ገብቶ አብሮት ሊኖር ይሻል። ቤተ ክርስቲያን የእግዚአብሔር ሠራዊት ስትሆን (2ኛ ጢሞ. 2:1-4) ሰይጣን በተቻለ መጠን ብዙ ሰላዮችን ለመሾም ይፈልጋል። ሰይጣን ከውጭ በሚያጠቃበት ጊዜ ቤተ ክርስቲያን ደህና ሁኔታ ላይ ትሆናለች፤ ወደ ውስጥ ከገባ ግን አደገኛ ሁኔታ ተፈጠረ ማለት ነው።

ለእኛ በሐናንያና ሰጴራ ላይ መፍረድ ቀላል ነው፤ ይሁንና ንግግራችን በተግባራችን መደገፉን ለመመልከት የራሳችንን ሕይወት ልንመረምር ይገባል። በሕዝብ ፊት የምንጸልየው ጸሎት ሁሉ በትክክል ከውስጣችን የመነጨ ነው? መንፈሳዊ መዝሙሮችን የምንዘምራቸው የግብር ይውጣ ነው፤ ወይስ ከልባችን? «ይህ ሕዝብ በከንፈሩ ያከብረኛል፤ ልቡ ግን ከእኔ በጣም የራቀ ነው» (ማቴ. 15:8)። ዛሬ እግዚአብሔር «መንፈሳዊ አታላዮችን» እያሳደደ ቢመታ፤ ስንት ሰዎች ይተርፉ ይሆን?

በዚህ ምዕራፍ ውስጥ የተገለጸው የቤተ ክርስቲያን የሥነ-ሥርዓት እርምጃ ጉዳይ አይደለም። ይህ የእግዚአብሔር ግላዊ ፍርድ ምሳሌ ነው። «ጌታ በሕዝቡ ይፈርዳል። በሕያው እግዚአብሔር እጅ መውደቅ የሚያስፈራ ነው» (ዕብ. 10:30-31)። ሐናንያና ሰጴራ በገዛ ኃጢአታቸው ላይ ቢፈርዱ ኖሮ፤ እግዚአብሔር በእነርሱ ላይ አይፈርድም ነበር (1ኛ ቆሮ. 11:31)፤ ለመዋሸት በመስማማታቸው ግን ሊፈርድባቸው ተገደደ።

ሐናንያ ሞቶ ሲቀበር፤ ሰጴራ ይህንን ጉድ አላወቀችም ነበር! እግዚአብሔር ባሪያዎቹን በብርሃን ሲመራ፤ (ዮሐ. 15:15) ሰይጣን ግን ሁልጊዜም በጨለማ ውስጥ ያኖራቸዋል። ጴጥሮስ የእግዚአብሔርን መንፈስ ለምን እንደተፈታተኑ በመግለጽ ወቀሳት፤ ይኸውም ሆን ብሎ እግዚአብሔርን አለመታዘዝና ምን ያህል ርቆ እንደሚሄድ መመልከት ነበር (ዘጸ. 17:2፤ ዘጳግ. 6:16)። በመሠረቱ የእግዚአብሔርን ቃል በመተላለፍ ለተግባራዊ እርምጃ እያደራፈሩት ነበር፤ እርሱም በፍጥነትና በማያዳግም ሁኔታ መለሰላቸው። «ጌታ አምላክህን አትፈታታን» (ማቴ. 4:7)።

ኃጢአታቸው የእግዚአብሔርን ገንዘብ በመቀማት ሳይሆን፤ ጻሩ ግን በእግዚአብሔር ላይ በመዋሸትና ክብሩን በመንሣት የተፈጸመ መሆኑን መገንዘብ አለብን። ንብረታቸውን የመሸጥ ግዴታ አልነበረባቸውም፤ ከሸጡም በኋላ ምንም ገንዘብ ለቤተ ክርስቲያን የመስጠት ግዴታ አልነበረባቸውም (የሐዋ. 5:4)። ለእውቅና ከነበራቸው ምኞት የተነሣ በልባቸው ውስጥ ኃጢአት ተፀነሰ (ቁጥር 4 እና 9)፤ ያም ኃጢአት በመጨረሻው ሞትን አስከተለ (ያዕ. 1:15)።

ውጤቱም በቤተ ክርስቲያንና ታሪኩን በሰሙት ሁሉ ላይ የፈሪሃ-
እግዚአብሔር ግዕበል መውረዱ ነበር (የሐዋ. 5:11)። አሁን «ከታላቅ
ኃይል» እና «ታላቅ ጸጋ (ዋግስ)» (ቁጥር 33) ወደ «ታላቅ ፍርሃት»
ተሻጋግረናል፤ እነዚህም ሁሉ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ሊኖሩ ይገባል።
«የማይናወጥ መንግሥት ስለምንቀበል በግክበርና በፍርሃት እግዚአብሔርን
ደስ እያሰኘን የምናመልክበትን ጸጋ እንያዝ፤ አምላካችን በእውነት የሚያጠፋ
እሳት ነውና» (ዕብ. 12:28-29)።

3. የሐዋርያት አገልግሎት (የሐዋ. 5:12-16)።

በመንፈስ ቅዱስ የምትዋላ ቤተ ክርስቲያን አንድነቷ የጠበቀ፣ ሞገስ
ያላትና በርካታ ምእመናን የሚገኙበት እንደሆነች ቀደም ብለን
ተመልክተናል። ሰይጣን ቤተ ክርስቲያንን የተከፋፈለች፣ ጸጋ የራቃትና እና
አናሳ ምእመናን የሚገኙበት ለማድረግ ይሻል፤ በር ከከፈትንለት ደግሞ
ይህንኑ ከማድረግ አይመለስም።

ይህም ሆኖ፣ በዚህ ስፍራ የተጠቀሰችው ቤተ ክርስቲያን ሙሉ ለሙሉ
የሰይጣንን ጥቃቶች አሸንፋለች፤ ምእመናኛ አሁንም የጠበቀ አንድነት
(ቁጥር 12)፣ ክብር (ቁጥር 13) እና ብዛት (ቁጥር 14) ነበራቸው። እጅግ ብዙ
ሰዎች ወደ ጌታ የተጨመሩ ሲሆን፣፤ ሉቃስ ለመጀመሪያ ጊዜ የሴቶቹን
መጻን ይጠቅሳል። በራሱ ወንጌልና በሐዋርያት ሥራ ሉቃስ ስለ ሴቶችና
ከክርስቶስ ብሎም ከቤተ ክርስቲያን ጋር ስላላቸው ግንኙነት ብዙ የሚለው
አለው። ሉቃስ በሐዋርያት ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ሴቶች የተጫወቱትን
ቁልፍ ሚና እንደሚያሳየው፣ በሐዋርያት ሥራ ሴቶች ቢያንስ አሥራ ሁለት
ጊዜ ያህል ተጠቅሰዋል። በዚያን ዘመን ባሕል የነበረውን የሴቶችን አጠቃላይ
ደረጃ ለተመለከተ ሰው ይህ አስደናቂ ነገር ነው (ገላ. 3:26-28)።

እግዚአብሔር ለሐዋርያት ታላላቅ ተአምራት የሚሠሩበትን ኃይል
ሰጣቸው። አንዳንድ ተራ ምእመናን ተአምር መፈጸማቸው እውነት ቢሆንም
(6:8)፣ ብዙ ጊዜ ተአምራት ያደረጉት ሐዋርያት ነበሩ። እነዚህ «ምልክቶችና
ድንቆች» አገልግሎታቸውን ለማጽናት እግዚአብሔር የተጠቀመባቸው
መንገዶች ነበሩ (ዕብ. 2:4፤ 2ኛ ቆሮ. 12:12፤ ሮሜ 15:18-19)።

በአዲሱ ምዕራፍ መክፈቻ ላይ ልዩ ፍርዶች እንደነበሩ ሁሉ፣ እንዲሁም
ልዩ ተአምራት ነበሩ። በኦሪት ዘፍጥረት ውስጥ የእግዚአብሔር ሕዝብ
ተአምር ሲፈጽሙ አንመለከትም። ይሁንና፣ በሕግ ዘመን መጀመሪያ ላይ
ሙሴ ታላላቅ ምልክቶችንና ድንቆችን ፈጽሟል። በታላቁ የነቢያት ምዕራፍ
መክፈቻ ላይ ኤልያስና ኤልሳሳ ተአምራት ሲፈጽሙ፣ የወንጌል ምዕራፍ
በተከፈተ ጊዜም ኢየሱስና ሐዋርያት ምልክቶችንና ድንቆችን አድርገዋል።
እግዚአብሔር አዲስ በር በሚከፍትበት ጊዜ ሁሉ የሰውን አትኩሮት ወደዚያ
ይስባል። ይህም፣ «እኔ ስለላክሷቸው እነዚህን መሪዎች ተከተሉ» ለማለት
የሚጠቀምበት መንገድ ነው።

ሐዋርያት የፈጸሙባቸው ታላላቅ ድንቆች፣ በእምነት ለቀረበ ጸሎት በሚሰጠው ምላሽ «ከዚህ የሚበልጥ» ሥራ እንደሚያደርጉ ጌታ የሰጣቸው የተስፋ ቃል ፍጻሜዎች ነበሩ (ዮሐ. 14:13-14)። ኢየሱስ በምድር ላይ አገልግሎቱ ተአምራት ሲፈጽም፣ በአእምሮው ውስጥ ሦስት ዓላማዎች ነበሩ። እነርሱም የሚከተሉት ናቸው። 1. ርኅራኄን ለማሳየትና የሰዎችን ጉድለት ለመሙላት፤ 2. የእግዚአብሔር ልጅ የመሆኑን ሥልጣን ለማሳየትና 3. መንፈሳዊ እውነትን ለማስተላለፍ ነበር። ለምሳሌ አምስት ሺህ ሰዎችን ሲመግብ፣ ተአምሩ የሰዎቹን ሥጋዊ ችግር ከማቃለሉም በላይ፣ ኢየሱስ የእግዚአብሔር ልጅ እንደሆነ ገልጾአል፤ በተጨማሪም ስለ ሕይወት እንጀራ የሚሰብከበትን በር ከፍቶለታል (ዮሐ. 6)።

ሐዋርያት ያደረጓቸውም ተአምራት ይህንኑ ፈለግ ተከትለው ይፈጸሙ ነበር። ጴጥሮስና ዮሐንስ ሽባውን ለማኝ በመፈወስ ጉድለቱን ሞልተዋል፤ ይሁንና፣ ጴጥሮስ የደገንነትን ስብከት ለማቅረብና ለሕዝቡና ለሸንገው እርሱና ዮሐንስ ሕያው የሆነው የክርስቶስ አገልጋዮች መሆናቸውን ለማረጋገጥ ያንኑ ተአምር ተጠቅሟል። ለሐዋርያት ከሚፈለጉ መስፈርቶች አንዱ ከዋት የተነሣውን ክርስቶስን መመልከት ነበር (ዮሐ. 15:27፣ 1ኛ ቆሮ. 9:1)፤ ስለሆነም፣ ዛሬ ማንም ጌታን እንዳየ ሊናገር ስለማይችል በአሁኑ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ሐዋርያት የሉም። ነቢያትና ሐዋርያት ለቤተ ክርስቲያን መሠረት ሲጥሉ (ኤፌ. 2:20) ፣ መጋቢዎች፣ አስተማሪዎችና ወንጌላውያን በዚያ መሠረት ላይ በማነፅ ላይ ናቸው። ሐዋርያትም ከሌሉ በሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ ውስጥ የሚገኙ ዓይነት «የሐዋርያነት ምልክቶች» ሊኖሩ አይችሉም (2ኛ ቆሮ. 12:12)።

ይህም እግዚአብሔር ውስን በመሆኑ ከእንግዲህ ለሕዝቡ ተአምራት አያደርግም ማለት አይደለም! ነገር ግን ዛሬ ወንጌሉን ለማጽናት የተአምራት አስፈላጊነት አልፎአል ማለት ነው። አሁን ተጽፎ ያለቀ የእግዚአብሔር ቃል ስላለን አስተማሪዎችን የምንፈትናቸው በተአምራት ሳይሆን በመልእክታቸው ነው (1ኛ ዮሐ. 2:18-29፣ 4:1-6)። ሰይጣን አስመስሎ መሥራት ስለሚችል፣ የማይጠነቀቁትን ሰዎች ሊያታልል ይችላል። በብሉይ ኪዳን ተአምራትን የሚፈጽምና ዳሩ ግን በተመሳሳይ ጊዜ ሕዝቡን ከእግዚአብሔር ቃል የሚመልስ ነቢይ፣ እንደ ሐሰተኛ ነቢይ ተቆጥሮ ይገደል ነበር (ዘጳግ. 13)። አስፈላጊው ነገር ተአምራት መፈጸማቸው ሳይሆን፣ መልእክቱ ከእግዚአብሔር ቃል ጋር አንድ መሆኑ ነው።

አንድ የሬድዮ ፕሮግራም አድማጫችን ደብዳቤ ጽፎ በዚህ ጉዳይ ሊሞግተኝ ፈለገ፤ ይህም ሰው ዛሬም ከሙታን የሚነሡ ሰዎች እንዳሉ ዋቢ ጠቅሶ ነበር። እኔም ትሕትና ያለበትን ደብዳቤ ጽፌ የምስክሮቹን ቃል እንዲልክልኝና ይህም በችሎት ፊት የሚቀርብ መረጃ ዓይነት መሆን እንዳለበት ጠየቅሁት። እርሱም በመልሱ ደብዳቤ የዚያ ዓይነት መረጃ እንደሌለና አንድ የቴሌቪዥን ፕሮግራም ሰባኪ ሲናገር በመስማቱ በዚህ አሳብ ማመኑን በታማኝነት ገለጸልኝ። በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የተመዘገቡት አብዛኞቹ ተአምራት ለሁሉም ሰው በግልጽ የሚታዩ በመሆናቸው፣ በሕግ ችሎት ፊት እውነተኛነታቸውን ማረጋገጡ አስቸጋሪ አይሆንም።

ጲጥሮስና ሌሎችም ሐዋርያት ሰዎች ከየአቅጣጫቸው ሲመጡና የታመሙና የተጎዱ ወገኖቻቸውን ሲያመጡ ልክ እንደ ጌታቸው አገልግለዋል (ማር. 1:45! 2:8-12! ማቴ. 4:23-25)። ሕዝቡ በዙሪያቸው ስለሞሉና የታመሙትን ሰዎች እስከ አልጋቸው ስለሚያስቀምጡላቸው፤ አሥራ ሁለቱ በመንገድ ላይ ለማለፍ ሳይቸገሩ አይቀሩም። እንዲያውም እንዳንድ ሰዎች የጲጥሮስ ጥላ እንደሚፈውስ እስከሚያምኑበት አንጉል ደረጃ ደርሰው ነበር።

እነዚህ ሰዎች ሁሉ መፈወሳቸውን መመልከቱ ጠቃሚ ነው። ለፈውስ አዳጋች ሁኔታዎች ካለመኖራቸውም በላይ ማንም ሰው «ለፈውስ የሚያበቃ እምነት የሌለው» በመሆኑ ሳይፈወስ አልቀረም ነበር። እነዚህ እግዚአብሔር ለእስራኤላውያን የናዝሬቱ ኢየሱስ በርግጥም መሢሐቸውና አዳኛቸው እንደሆነ የሚናገርባቸው የከፍተኛ ኃይል ጊዜያት ነበሩ። «አይሁዶች ምልክትን ስለሚሹ» (1ኛ ቆሮ. 1:22) እግዚአብሔር ምልክት ሰጣቸው። ዋናው ሥጋዊ ጉዳት የደረሰበት ሰው መፈወሱ ሳይሆን፤ ከደኅንነት ርቀው የጠፋት ነፍሳት መዳን ነበር፤ በዚህም እጅግ በርካታ ሰዎች ወደ ኅብረቱ ተጨምረዋል። ተአምራት ያለ እግዚአብሔር ቃል ሊያድኑ ስለማይችሉ፤ መንፈስ ቅዱስ ድንቆችን የሚፈጽሙበትንና የሚመሰክሩበትን ኃይል ሰጣቸው (የሐዋ. 1:8)።

ከሁሉም የሚልቀው ተአምር ከደኅንነት ርቆ የጠፋው ኃጢአተኛ በእግዚአብሔር ጸጋ ወደ እግዚአብሔር ልጅነት መለወጡ ነው። ከሁሉም የጠለቀውን ጉድለት የሚሞላው፤ ከሁሉም ይልቅ ዘላቂነት የሚኖረውና ከሁሉም የላቀ ዋጋ- የእግዚአብሔርን ልጅ ደም የሚጠይቀው ተአምር ይህ ነው።

እንዲሁም፤ የወንጌሉን ቃል ለናሰራጭ ሁላችንም ልንካፈል የምንችልበት አንዱ ተአምር ይህ ነው፤ «ለሚያምኑ ሁሉ የእግዚአብሔር ኃይል ለማዳን ነውና» (ሮሜ 1:16)።

እውነትና ያስከተላቸው መዘዞች

የሐዋርያት ሥራ 5:17-42

ከበዓሉ ጎምሳ በኋላ፥ መንፈስ ቅዱስ ኃይልን በሰጣቸው መጠን ምስክሮቹ ወንጌሉን ከደጎንነት ርቀው ለጠፉት ሰዎች በማካፈላቸው፥ የኢየሱስ ክርስቶስ የትንሣኤው መልእክት በፍጥነት በኢየሩሳሌም ተስፋፋ። ምልክቶችና ድንቆች የቃሉን ስብከት በማጀባቸው፥ እግዚአብሔር በጥንታዊ ሕዝቡ መካከል በአዲስ መንገድ በመሥራት ላይ መሆኑን ሊከድ የሚችል አልነበረም።

ይሁንና፥ በቤተ ክርስቲያኒቱ የተሳካ አገልግሎት ሁሉም ሰው ደስተኛ አልነበረም። የኢየሱስን አገልግሎት የተቃወመውና የሰቀለው «ሃይማኖታዊ ተቋም» በሐዋርያትም ላይ ተመሳሳይ የጥላቻ አቋም ወሰደ። «እኔን አሳደውኝ እንደሆኑ እናንተን ደግሞ ያሳድዱኝኋል» ብሎ ኢየሱስ ተናግሯቸው ነበር። «ከምኩራባቸው ያወጡአችኋል፤ ከዚህ በላይ ደግሞ የሚገድላችሁ ሁሉ እግዚአብሔርን እንደሚያገለግል የሚመስልበት ጊዜ ይመጣል» ብሎም ነበር (ዮሐ. 15:20፤ 16:2)። ስለሆነም እነዚህም ቃላት መፈጸም ጀመሩ።

በሕያው እውነታና በሞተ ወግ መካከል የሚካሄደው ግጭት ዘመን ያስቆጠረ ነበር። አዲሱ ወይን በአሮጌ አቁማዳ ሊቀመጥ ወይም ደግሞ አዲስ ጨርቅ በአሮጌ ልብስ ላይ ሊጣፍ አይችልም (ማቴ. 9:14-17)። የእንግሊዙ ሰማዕት ሒዩ ላቲመር፥ «ስደትን በምትመለከቱበት ጊዜ እውነት በአብላጫው ከተሳዳጁ ወገን እንዳለች ልትገምቱ ትችላላችሁ» ብሎ ነበር።

በዚህ ታሪክ ለእግዚአብሔር እውነት የተሰጡትን አራት የተለያዩ ምላሾችን እንመለከታለን፤ እነዚህ ምላሾች ዛሬም የምንመለከታቸው ናቸው፡-

1. ሽንጎው- እውነትን ሊቃወም (የሐዋ. 5:17-28)

ሊቀ ካህናና ተባባሪዎቹ ሐዋርያቱን (በዚህ ጊዜ ሁላቸውም ነበሩ) ለማሰርና ወደ ችሎቱ ለማምጣት ሦስት ምክንያቶች ነበሩአቸው። በመጀመሪያ ደረጃ፥ ጴጥሮስና ዮሐንስ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም እንዳይሰብኩ የተሰጣቸውን ትእዛዝ አላከበሩም ነበር። የአገሩን ሕግ በመተላለፋቸው በደለኞች ተደርገው ተቆጥረዋል። ሁለተኛ፥ በቤተ ክርስቲያን ምስክርነት የኢየሱስ ክርስቶስን ሕያውነት የሚያስረዳውን መረጃ ሁሉ በማቅረብ፥ ሰዱቃውያን አጥብቀው ይከተሉአቸው የነበሩትን ትምህርተ ሃይማኖት (ዶክትሪን) ፋርሽ ማድረግ ነበር። ሦስተኛ፥ የሃይማኖት መሪዎቹ በእነዚህ ያልተማሩና ሥልጣን የሌላቸው ሰዎች ስኬታማነት በቅንዓት («በቁጣ») ተሞልተው ነበር (ማቴ. 27:18 እና የሐዋ. 13:45 ተመልከት)። የአባቶች ወጎች እንዲህ ባለ አጭር ጊዜ ውስጥ ያን ያህል ትኩረት ወይም ብዙ

ተከታዮች አላገኘም። «እምነትን መጠበቅ» በሚለው መሸፈኛ ሥር ምን ያህል ምቀኝነት እንደሚኖር መመልከቱ አስገራሚ ነው።

ሐዋርያቱ እስራትን ካለመቃወማቸውም በላይ የአደባባይ ሰልፍ አላደራጁም ነበር። ዝም ብለው ከመቅደስ ጠባቂ ጋር በመሔድ በእስር ቤቱ ውስጥ ጥቂት ሰዓታት አሳለፉ። በመሸ ጊዜ ግን መልአኩ ነፃ አወጣቸውና በመቅደስ ወዳለው ምስክርነታቸው እንዲመለሱ ነገራቸው። (ሰዱቃውያን በመላእክት መኖር አያምኑም ነበር- 23:8 ተመልከት።) በሐዋርያት ሥራ እግዚአብሔር ለሕዝቡ ሲጠነቀቅ መላእክት አገልግሎት የሚሰጡባቸውን አያሌ አጋጣሚዎች ልትመለከት ትችላለህ (8:26፤ 10:3፤ 7፤ 12:7-11፤ 23፤ 27:23)። መላእክት ጌታን በምናገለግልበት ጊዜ እኛን የሚረዱን የእግዚአብሔር አገልጋዮች ናቸው (ዕብ. 1፡14)።

በፊት ጲጥሮስ ነፃ በተለቀቀ ጊዜ እንደሆነው (የሐዋ. 12:7-11)፤ አሁንም ጠባቂዎቹም ሆኑ መሪዎቹ የእስረኞቹን ነፃ መውጣት አላወቁም ነበር። እጅግ ተግተው የሚጠባበቁአቸው እስረኞች እንዳመለጡአቸው ሲያውቁ ግራ የተጋቡትን የጠባቂዎች የገረጣ ፊት በምናብህ ስትመለከት መቼም ፈገግ ለማለት ትገደዳለህ። እንዲሁም፤ ዘገባዉን በሰሙ ጊዜ ምቀኞቹ የሸንገው አባላት እንዴት እንደሚገረሙ በምናብህ ለመዳሰስ ሞክር። በዚህ ስፍራ እነርሱ ተአምራቱን ለማዳፈን ይሞክሩ ነበር፤ ይሁንና፤ ተግባራቸው ተአምራቱን ከማጣዛት በቀር የማዳፈን ሚና አልነበረውም።

በሐዋርያትና በሸንገው አባላት መካከል የነበረው ተቃርኖ ምንኛ የጎላ ነበር። የሸንገው አባላት የተማሩ፤ ካህናትን የተቀበሉና ሹመቱም የጸደቀላቸው ሲሆኑ፤ ጻፋ ግን የአገልግሎት ኃይል አልነበረውም። ሐዋርያት ግን ተራ ሰዎች ሆነው ሳለ፤ በተቃራኒው በሕይወታቸው የእግዚአብሔር ኃይል ይሠራ ነበር። የሸንገው አባላት ራሳቸውንና የሞቱ ወጎቻቸውን ለመጠበቅ በከፍተኛ ደረጃ ሊጥሩ፤ ሐዋርያት ግን ሕያው የሆነውን ቃል ለማካፈል ሕይወታቸውን በአደጋ ላይ ይጥሉ ነበር። ተንቀሳቃሿ ኃይል ቤተ ክርስቲያን በአዲሱ ደስ ስትሰኝ፤ የሞተው ሸንጎ አሮጌውን ይከላከል ነበር።

በዚህ ክፍል የተለያዩ ስሜቶች ይታያሉ፤ ቅንዓት (ቁጥር 17)፤ ማመንታት (ቁጥር 24)፤ እንዲሁም ፍርሃት (ቁጥር 26፤4:21 እና ማቴ. 21:26 ተመልከት)። ይሁንና፤ ሐዋርያት በመጡ ጊዜ ሊቀ ካህኑ ሕጉን እንደተላለፉና ሁከት እንዳሰነሱ በመግለጽ ከስሶአቸዋል። ከንፈሩን እንዳያረክስ ወይም የእግዚአብሔርን ቁጣ እንዳያመጣ በመስጋት ይመስላል፤ «ይህ ሰው» እና «የዚህ ሰው ደም» ከማለት በቀር የኢየሱስ ክርስቶስን ስም እንኳ ለመጥራት አልፈለገም (ዮሐ. 15:21 ተመልከት)።

ይህም ሆኖ፤ ይህ የጥላቻ አገላለጽ እንኳ ቤተ ክርስቲያኒቱ እያደገችና ሥራውን እያከናወነች እንደሆነ መቀበላቸውን ያሳያል። የሰው ቁጣ ለእግዚአብሔር ምስጋና እያመጣ ነበር [መዝ (76):10]። ሊቀ ካህኑ ሐዋርያቱ ትክክል ከሆኑ፤ የአይሁድ መሪዎች ኢየሱስ ክርስቶስን በመኮነናቸው የተሳሳተ ተግባር እንደፈጸሙ ተረድቷል። በርግጥም ሐዋርያት ትክክል

ከሆኑ፡ ሸንጎው የደሙ ዕዳ ነበረበት (ማቴ. 27:25፤ 1ኛ ተሰ. 2:14-16)። ይህ «ችሎት» እንደቀጠለ፡ ሐዋርያት ዳኞች ይሆኑና ሸንጎው ተከላሽ ይሆናል።

2. ሐዋርያት - እውነቱን ሲያጠናክሩ (ሐዋ. 5:29-32)።

ሐዋርያት መረዳታቸውን አልለወጡም (4:19-20)። እግዚአብሔርን በመታዘዝ ለመዘዘቹ መፍትሔ እንዲያመጣ ተግምነውበታል። ለሁለት ጌቶች ሊገዙ አይችሉም ነበርና ከማን ወገን እንደቆሙ ቀደም ብለው ወስነዋል። አምባሳደሮች ሳይሆኑ ዲፕሎማቶች ቢሆኑ ኖሮ (2ኛ ቆሮ. 5:20)፡ ሁሉንም ሰው በማስደሰት ከግርፋት ይተርፉ ነበር። ዳሩ ግን ለጌታ በትጋት በመቆማቸው እርሱም ብርታታቸውንና እምነታቸውን አክብሮላቸዋል።

መልእክታቸውንም ቢሆን አልለወጡም ነበር (የሐዋ. 5:30-32)። ጴጥሮስ ለኢየሱስ ሞት መሪዎቹን ወቅሶ (3:13-14፤ 4:10) ኢየሱስ ክርስቶስ ከሞት መነሣቱን እንደገና በድፍረት አረጋገጠ። ኢየሱስ ከሞት መነሣት ብቻ ሳይሆን፡ በእግዚአብሔር ወደ ሰማይ በማረጋገጥ ከፍ ከፍ ተደርጓል። በቅርብ ቀናት ውስጥ የተፈጸመው የመንፈስ ቅዱስ ሥራ ኢየሱስ ወደ ሰማይ ተመልሶ ተስፋ የገባውን መንፈስ ቅዱስ እንደላከው መረጃ ነበር። መቼም ሰዱቃውያን ሐዋርያት ስለ ሙታን ትንሣኤ ሲናገሩ ለመስማት እንደማይፈልጉ የታወቀ ነው።

ኢየሱስ ክርስቶስ በእግዚአብሔር ቀኝ መቀመጡ በቅዱሳት መጻሕፍት ውስጥ ቁልፍ አሳብ ነው። በመሠረቱ ቀኝ የክብር፣ የኃይልና የሥልጣን ስፍራ ነው። ለዚህ መዝሙር 110:1 መሠረታዊ ትንቢት ሲሆን፡ እንደ የሐዋርያት ሥራ 2:33-34፤ 5:31፤ ማቴ. 22:44፤ ማር. 14:62፤ 16:19፤ ሮሜ 8:34፤ ኤፌ. 1:20፤ ቂላ. 3:1፤ ዕብ. 1:3፤ 8:1፤ 10:12፤ 12:2፤ 1ኛ ጴጥ. 3:22 የመሳሰሉ ሌሎች በርካታ ጥቅሶችም አሉ። ከጥቂት ጊዜ በኋላ፡ እስጢፋኖስ ኢየሱስን በእግዚአብሔር ቀኝ ቆሞ ይመለከት ነበር (የሐዋ. 7:55)።

በሁለተኛው መልእክቱ ጴጥሮስ ኢየሱስን «የሕይወት ራስ» ሲል ጠርቶታል (3:15)፤ በዚህ ስፍራ «ራስም መድኃኒትም» ይለዋል። «ራስ» ተብሎ የተተረጎመው ቃል «ቀዳሚ፣ ፈር ቀዳጅ፣ ጀግሪ» የሚል ትርጉም አለው። የሸንጎው አባላት ምንም አዲስ ነገር ለመጀመር አይፈልጉም ነበር፤ የሚፈልጉት ቢኖር ወጋቸውን መጠበቅና ነገሮችን ባሉበት ሁኔታ ጠብቆ ማቆየት ነበር (ዮሐ. 11:47-52 ተመልከት)። ኢየሱስ «የሕይወት ጀግሪ» በመሆን፡ «በአዲስ ሕይወት» ስንመላለስ (ሮሜ 6:4) ወደሚደነቁ ልምምዶች ይመራናል።

የደገንነት ልምምዶችን ባለበት መቆም ስለሌለበት፡ ኢየሱስ በዕብራውያን 2:10 «የመዳናቸው ራስ» ተብሎ ተጠርቷል። የክርስትና ሕይወት እየፈሰሰ የሚጓዝ ወንዝ እንጂ፡ ተጠራቅሞ የሚቀመጥ የኩሬ ውኃ አይደለም። ዳግም መወለዱ ብቻ በቂ አይደለም፤ በመንፈሳዊ ሕይወታችንና በጉዞአችን እድገት ልናሳይ ይገባል (2ኛ ጴጥ. 3:18)። በዕብራውያን 12:2 ኢየሱስ «የእምነታችን ራስ [ጀግሪ]» ተብሎ የተጠራ ሲሆን፡ ይህም እርሱ እምነታችንን

እንደሚፈትንና ያድግም ዘንድ እንደሚረዳ ያመለክታል። ከዕብራውያን መልእክት ዓበይት ጭብጦች አንዱ «ወደ ፍጻሜ [ብስለት] እንሂድ» የሚለው ነው (6:1)፤ ይሁንና፤ ጀማሪው ክርስቶስን ተከትለን ወደ አዳዲስ የእምነትና የእገልግሎት አካባቢዎች እስካልተጓዝን ድረስ ወደ ብስለት ልንደርስ እንችላለን።

አዳኝ የሚለው ቃል ለሸንጎው አባላት አዲስ አልነበረም፤ ይህም የሆነው ቃሉ ከበሽታ ለሚታደጉ ሐኪሞች፤ አስቸጋሪ ጥያቄዎችን ለሚያቃልሉ ፈላስፎችና ከአደጋና ከጦርነት ለሚጠብቁ የመንግሥት ባለሥልጣናት ያገለግላል ስለ ነበር ነው። ንጉሥም ደግሞ አዳኝ ይባላል ነበር። ነገር ግን በእርሱ የሚያምኑትን ሁሉ ከኃጢአት፤ ከሞትና ከፍርድ የሚያድነው እውነተኛና ሕያው አዳኝ ኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ነው።

ጳጉርስ አሁንም ሕዝቡን ወደ ንስሐ በመጥራት (2:36፤ 3:19-26፤ 4:10-12)፤ የመንፈስ ቅዱስ ስጦታ «ለሚታዘዙት» ሁሉ እንደሚሰጥ የተስፋ ቃል ገባ። ስጦታን መቀበል የሚቻለው በእምነት ብቻ በመሆኑ፤ የመንፈስ ቅዱስ ስጦታ ለታዛዥነት ሽልማት ሆኖ ይሰጣል ማለት አይደለም። «ለሚታዘዙት» የሚለው ሐረግ በ6:7 «ለእምነት መታዘዝ» ከሚለው ጋር አንድ ዓይነት ሲሆን፤ «የእግዚአብሔርን ጥሪ አከብሮ የእግዚአብሔርን ልጅ ማመን» ማለት ነው። እግዚአብሔር ኃጢአተኞች ከኃጢአታቸው ንስሐ ገብተው ያምኑ ዘንድ ያዝዛል እንጂ የምክር አሳብ አያቀርብም (የሐዋ. 17:30)።

ሐዋርያት በአይሁዶች ሃይማኖታዊ የበላይ ችሎት ፊት የሰጡት ምስክርነት ድፍረት የሞላበት ነበር። የእግዚአብሔር መንፈስ ስላስቻላቸው የሚፈሩ አልነበሩም። ኢየሱስም ራሱ ከእነርሱ ጋር እንደሚሆንና በመንፈስ ቅዱስ አማካኝነት ለምስክርነትና ለእገልግሎት ኃይልን እንደሚሰጣቸው ቃል ስለገባ (1:22፤ 2:24፤ 3:2፤ 3:15፤ 26፤ 4:10)፤ ይረዳቸው ነበር።

3. ገማልያል - እውነቱን ሲያብል (የሐዋ. 5:33-39)።

ገማልያል ምናልባት ሰዱቃውያን በክርክሩ እንዲያሸንፉ ያልፈለገ ፈሪሳዊ ስለነበረ ይሆናል። እርሱም በሕዝቡ ዘንድ ከፍተኛ ግምት የሚሰጠው በለዘብተኛ የሕግ አዛማጅነቱ ለችግሮች በሚሰጠው መፍትሔ ዘመናዊነት የሚታይበት ምሁር ነበር። አይሁዶች ፡ «ታላቁ መምህር ገማልያል ከሞተ ወዲህ ሕግ ሊያከትም ገለልተኛነትም አብረውት ሞቱ» ይላሉ። ጳውሎስ ከገማልያል ተምሮአል (22:3)። የገማልያል ምክር ጥበብ የጎደለውና አደገኛ ቢሆንም፤ እግዚአብሔር ግን ሐዋርያትን ከሞት ለማዳን ተጠቅሞበታል። ሰዱቃውያን የፈሪሳዊውን ሰው ንግግር መቀበላቸው ገማልያል ምን ያህል የታወቀ ሰው እንደነበር ይገልጻል።

ገማልያል በደም ፍላጎት ከመናገር ይልቅ ቀዝቃዛ አስተውሎት ለመጠቀም ቢሞክርም፤ አቀራረቡ አሁንም ስሕተት ነበር። በመጀመሪያ ደረጃ ወዲያውኑ ኢየሱስን ከሁለቱ ዓመፀኞች ጋር ፈርጆታል፤ ይህም የትንሣኤውን መረጃ

እንዳልተቀበለ ያሳያል። በእርሱ ግምት ይህ «የናዝሬቱ ኢየሱስ» ሕዝቡን ከሮም ቅኝ ግዛት ነፃ ለማውጣት የሚታገል ሌላ ቀናተኛ አይሁዳዊ ነበር። ይሁንና፣ ቴዎዳስ ወይም ይሁዳ ኢየሱስ ያደረጋቸውን ነገሮች አድርገዋልን? ከሞትስ ተነሥተው ነበር? መጥፎ አመለካከቱን በመጠምዘዝ፣ ገማልያል ሸንገው የሚጨነቅበት ነገር እንደሌለ ገልጾ አሳመነ። ሁከት ፈጣሪዎች ይመጣሉ ይሄዳሉ፣ ስለዚህ በትዕግሥት ማሳለፍ ነው የሚል ፈሊጥ ተጠቀመ።

ከዚህም በተጨማሪ፣ ገማልያል «ታሪክ ራሱን እንደሚደግም» ገምቷል። ቴዎዳስና ይሁዳ ዓምፀው ነበርና ጠፍተዋል፤ ተከታዮቻቸውም ተበትነዋል። በጊዜ ርዝመት ስለሚጠፉ፣ ዳግም ስለ ናዝሬቱ ኢየሱስ አትሰሙም። አንዳንድ ተማሪዎች በዓለም ታሪክ ውስጥ «ዑደት»ን እንደሚመለከቱ ቢገልጹም፣ ዑደቱ ግን በተመልካቹ ዓይን ብቻ የሚከወን ነው። መረጃህን በጥንቃቄ በመምረጥ፣ ከታሪክ የማንኛውንም ነገር እውነትነት ለማረጋገጥ ይቻላል። የኢየሱስ ክርስቶስ ልደት፣ ሕይወት፣ ሞትና ትንሣኤ ከዚያም በፊት ተፈጽሞ ያላወቀ ሲሆን፣ ዳግመኛም በፍጹም አይሆንም። እግዚአብሔር በሰው ታሪክ ውስጥ ጣልቃ በመግባት ይህችን ምድር ጎብኝቷታል!

እንዲሁም፣ ገማልያል ከእግዚአብሔር ያልሆነ ነገር ይጠፋል የሚል የተሳሳተ አሳብ ነበረው። ይህ አሳብ የሰውን የኃጢአት ተፈጥሮና በዓለም የሰይጣንን መኖር አያገናዝብም። ማርክ ትግደን፣ «እውነት ገና ሚግውን በማጥለቅ ላይ ሳለ ውሸት ዓለምን ያዳርሳል» ብሎ ነበር። በመጨረሻ፣ የእግዚአብሔር እውነት ድል ይነሣል፤ በመካከሉ ግን ሰይጣን በጣም ሊበረታና ብዙ ሰዎችን ሊማርክ ይችላል።

እውነትን በጥቅም ወይም በስኬት ከሚለኩ ፈላስፋዎች (ፕራግማቲስትስ) አባባል ባሻገር፣ መከናወን ያለበት ነገር ሁሉ እውነት ሊሆን አይችልም። ብዙውን ጊዜ የኑፋቄ እምነቶች ከእግዚአብሔር ቤተ ክርስቲያን በበለጠ ፍጥነት ያድጋሉ። ይህች ዓለም እውነትና ስሕተት ከፍተኛ ጦርነት የሚገጥሙበት የጦር ሜዳ ስትሆን፣ ብዙውን ጊዜ ውሸት በትዕቢት ተነፋፍቶ ከዙፋን ላይ ሲቀመጥ እውነት ግን ተሸንፎ በቅጣት ስፍራ ላይ የሚገኝ ይመስላል። የአዲሱን ንቅናቄ አለመጥፋት ለማወቅ ሸንገው ምን ያህል ጊዜ መጠበቅ ሊኖርበት ነው? ስኬቱን ወይም ውድቀቱን ለመወሰን ምን ዓይነት መለኪያዎችን ይጠቀማሉ? ስኬትስ ምንድን ነው? በምንም መልኩ ብትመለከት፣ የገማልያል «ጥበብ» ሞኝነት ነበር።

የምክሩ ትልቁ ድክመት ደግሞ ዓላማው ነበር፤ ሸንገው አንገብጋቢ ውሳኔ ከሚሻ የሞትና ሕይወት ጉዳይ ጋር እየተፋጠጠ ሳለ ገለልተኝነትን ያበረታታ ጀመር። «ጊዜ ውስጥና ምን እንደሚሆን ተመልከቱ!» የሚለው ለነገሩ ውሳኔ እንጂ ገለልተኝነት አይደለም። ገማልያል «አይደለም!» ለሚለው ድምፁን እየሰጠ፣ «ምናልባት አንድ ቀን ይሆን ይሆናል» ሲል ይሰብካል።

በሕይወት የሕሊናን ብርቱ ውሳኔ የሚጠይቁ ብዙ ጉዳዮች አይኖሩም። በመጽሐፍ ቅዱስ ኮሌጅ (ቤሚናሪ) ሁሉንም ነገር በሕሊናው ለመወሰን

በመፈለጉ ስሜታዊ መረበሽ የደረሰበት ጓደኛ ነበረኝ፤ ይህም ሰው በቁርስ ላይ የሚቀርብለትን የጥራጥራ ዓይነትና ወደ ዕቃ መጋዘን ሲሄድ የሚጓዝበትን መንገድ ሳይቀር በሕሊናው ለመወሰን ይሞክር ነበር። ዳሩ ግን የሕሊና ዳኝነቱ ሲከብደን መረጃውን በጥንቃቄ መመርመሩ መልካም ይሆናል። ገማልያል ግን ይህንን ለማድረግ አልፈለገም ነበር። ጉባኤውን ለመንግሥት ግልበጣ የሚታገሉ አይሁዶች መወያያ አድርጎ በመውሰዱ የደግንነት ዕድሉን አጣ።

ኢየሱስ ለእርሱና ለመልእክቱ ገለልተኛ አቋም ሊኖረን እንደማይችል ግልጽ አድርጓል። «ከእኔ ጋር ያልሆነ ይቃወመኛል፤ ከእኔ ጋርም የማያከማች ይበትናል» (ማቴ. 12:30)። የጉባኤው አባላት፤ «እስከ መቼ ድረስ በሁለት አሳብ ታነክሳላችሁ?» የሚለውን የኤልያስን ቃል ያውቁ ነበር (1ኛ ነገ. 18:21)። ገለልተኛ ማለት የእግዚአብሔርን ስጦታ ላለመቀበል በዝምታ (ምናልባትም በፍርሃት) ውሳኔ የሚደረግባቸው ጊዜያት አሉ። ወደ ሲኦል ከሚሄዱት ፊት መሪው ቡድን «የሚፈሩ» ወገኖች የተጠራቀሙበት መሆኑን መረዳቱ ጠቃሚ ነው (ራእይ 21:8)፤ እነዚህም እውነትን እያወቁ አቋማቸውን ለመግለጽ ይፈሩ የነበሩ ሰዎች ናቸው።

በርግጥ ገማልያል ከእግዚአብሔር ጋር ላለመጣላት ቢፈራ ኖሮ፤ በእውነተኛ ልብ መረጃውን የማይመረምረው፤ ቅዱሳን መጻሕፍትን የማያገባብጠው፤ የምስክርችን ቃል የማያምጠውና እግዚአብሔር በጥበቡ እንዲመራው የማይጠይቀው ለምንድን ነው? ይህ የዕድሜ ልክ ዕድል ነበር። «ርቢንሰን ክሩሶ» የተባለውን መጽሐፍ የጻፈው ደራሲ ዳንኤል ዲፎ ማንም ሰው ፈሪ ሆኖ እንዳልተወለደ ይናገራል። እርሱም ሲጽፍ፤ «እውነት ሰውን ደፋር ያደርገዋል፤ በደለኛነት ደግሞ ያንን ደፋር ሰው ፈሪ ያደርገዋል» ብሏል። አንዳንድ ሰዎች ጥንቃቄ የሚሉትን ነገር እግዚአብሔር ፍርሃት ብሎ ይጠራዋል። ሐዋርያት እውነተኛ አምባሳደሮች ሊሆኑ፤ ገማልያል ግን «የሃይማኖት ፖለቲከኛ» ብቻ ነበር።

4. ቤተ ክርስቲያን- እውነቱን ስታውጅ (የሐዋ. 5:40-42)።

ከሸንጎው አባላት ከፊሉ ሐዋርያትን ለመግደል ቢፈልጉም (ቁጥር 33)፤ የገማልያል ንግግር ጭካኔአቸውን ተፈታተነው። ሸንጎው እያመነታ ሐዋርያት ተገርፈው እንዲለቀቁ በመወሰኑ፤ እያንዳንዳቸው ላይ ሠለሳ ዘጠኝ ግርፋት ወረደባቸው (ዘጸዓ. 25:1-3 እና 2ኛ ቆሮ.11:24 ተመልከት)። ከዚያም የከፋ ቅጣት እንዳያገኛቸው በኢየሱስ ክርስቶስ ስም እንዳይናገሩ ታዘዙ (የሐዋ. ሥራ 2:22፤ 3:6፤16፤ 4:10፤12፤ 17-18፤30 ክልስ።)

ሰዎች አለመግባባትን በመመሪያና እውነት ላይ በመመሥረት ለማስወገድ ሳይፈልጉ ሲቀሩ ብዙውን ጊዜ በቃላት ወይም በአካላዊ ጥቃት፤ አንዳንዴም በሁለቱም ዘዴ ለመጉዳት ይነሣሉ። የሚያሳዝነው ግን ይህ ጭካኔ ብዙውን ጊዜ እንደ አገር ወዳድነት ወይም ሃይማኖታዊ ቅንዓት መታየቱ ነው። ግንዛቤ ሲከሰም ጭካኔ ዙፋኑ ላይ ይወጣና ሰዎች በሕዝባቸው ወይም በአምላካቸው ስም መገዳደል ይጀምራሉ። የሃይማኖት ታሪክ ሳይቀር በስደትና በ«ቅዱስ

ጦርነቶች» ዘገባዎች ጣልቃ ገብነት መዋላቱ የሚያሳዝን ነው። ዊልያም ቴምፕል ክርስቲያኖች «ከሁሉም ወደሚከብዱ ተግባራት ተጠርተዋል፤ እነዚህም፤ ያለ ጥላቻ መዋጋት፤ ያለ መራርነት መቃወምና በመጨረሻም፤ እግዚአብሔር ከፈቀደ ሌላውን ሳይሳዱ ማሸነፍ ናቸው» ሲል ተናገረ።

ለመሆኑ፤ ሐዋርያት ከሕዝባቸው ሃይማኖታዊ መሪዎች ለቀረበው ፍትሕ አልባ ተግባር እንዴት ምላሽ ሰጡ? ደስ ተሰኙ! ኢየሱስ ስደት እንደሚደርስባቸው አውቀው እንዲጠባበቁና በዚህም ደስ እንዲሰኙ አስተምሮአቸዋል (ማቴ. 5:10-12)። የሰዎች ተቃውሞ የእግዚአብሔርን ድጋፍ ስለሚያመለክት፤ ለስሙ መከራ መቀበል እውነትም ትልቅ ዕድል ነው (ፊልጵ. 1:29)።

እንደ ፊልፕስ ብሩክስ አባባል የሕይወት ዓላማ በእውነት አማካኝነት ባሕርይን በማንጽ እግዚአብሔርን ማስከበር ነው። ሽንገው ከፍተኛ ውድቀት ደርሶበት ሳለ ታላቅ ድል እንደ ተቀዳጀ ያስብ ነበር። እንዲህ ያለ እምነትን የመጠበቅ ታላቅ ተግባር በማከናወናቸው፤ እርስ በርሳቸው «እንኳን ደስ ይለህ!» ተባብለው ሳይጨባበጡም አይቀሩም። ይሁንና፤ ለእግዚአብሔር ፈቃድ ራሳቸውን በመስጠትና ለጌታቸው በመሠቃየት የእግዚአብሔር ፍርሐት ባለበት መንፈስ በማደጋቸው ምክንያት፤ የምስክርነቱን አገልግሎት የፈጸሙትና አሸናፊዎች የሆኑት ሐዋርያቱ ነበሩ። ወደ ፊት በሚመጡ ዓመታት፤ ጴጥሮስ በመጀመሪያው መልእክቱ በአማኝ ሕይወት ስለሚሆነው መከራ ትርጉም ብዙ የሚለው ነበረው፤ በዚህ ጊዜ ግን ትምህርቶቹን እየተቀበለ ነበር።

ግርፋቶቹም ሆኑ ዛቻዎቹ ለኢየሱስ ክርስቶስ ከመመስከር አላገዳቸውም! ይህ ስደት ያስከተለው ነገር ቢኖር በአገልግሎታቸው የበለጠ ኃይል እንዲሾ እና እግዚአብሔርን በይበልጥ እንዲፈልጉት ነበር። እውነተኛ አማኞች ተስፋ ቆርጠው አይመለሱም። ሐዋርያት የሚፈጽሙት ተልእኮ ስለ ነበራቸው፤ ጌታ እስከሚያስችላቸው ድረስ ለመቀጠል ወሰኑ። የሐዋርያት ሥራ 5:42 ለወንጌል አገልግሎት የሐዋርያትን ፈለግ ጠቅልሎ ያስረዳል። ይህም ልንከተለው የሚገባን ግሩም ምሳሌነት ነው።

በመጀመሪያ ደረጃ፤ «በየዕለቱ» ይመስክሩ ነበር። ይህም ማለት የትም ስፍራ ቢኖሩ አጋጣሚውን ሁሉ ለምስክርነት አገልግሎት ይጠቀሙ ነበር ማለት ነው (ኤፌ. 5:15-16)። እያንዳንዱ ክርስቲያን ሁሉ መልካም ወይም ክፉ ምስክር ነው፤ ምስክርነታችን ሌሎችን ወደ ክርስቶስ ያመጣል፤ ካልሆነም ከክርስቶስ ያርቃል። እያንዳንዱን ዕለት ለክርስቶስ አፍቃሪ መስካሪ የምንሆንበትን ጥበብና ጸጋ ከጌታ ዘንድ በመጠየቅ መጀመሩ መልካም ልምድ ነው። የተከፈቱ በሮችን በእውነተኛ ልብ ብንፈልግና እግዚአብሔርም እነዚህን በሮች እንዲከፈትልን በተስፋ ብንጠባበቅ ከቶውንም አናጣቸውም።

ዲ. ኤል. ሙዲ ለክርስቶስ ባላቸው ምስክርነት ፍርሃት የማይሰማቸውና በየዕለቱ ቢያንስ ለአንዲት ነፍስ መንፈሳዊ ነገር ለማካፈል የሚፈልጉ ሰው ነበሩ። «ዛሬ ሕይወትህ እንደምን እየበለጸገ ነው?» በማለት ይጀምራሉ። ካልሆነም፤ «ጌታን ትወደዋለህ? የክርስቶስ ነህ?» ሲሉ ይጠይቃሉ። ኮስታራ

አቀራረባቸው አንዳንዶችን ቢያስቆጣም፤ ወዲያው ወደ ክርስቶስ የተመለሱት ጥቂቶች አልነበሩም። እኚህ ሰው፤ «ያሉንን ዘዴዎችና በሮች ይበልጥ በተጠቀምን መጠን ችሎታችንንና በሮቻችን ይበልጥ ይጨምራሉ» ይሉ ነበር። እንዲሁም፤ «የምንኖረው ለነፍሳትና ለዘላለማዊነት ነው፤ ለሰህንም አንድ ነፍስ ወደ ክርስቶስ ለማምጣት እፈልጋለሁ» ይሉ ነበር። ለታላላቅ ሰብሰባዎች ብቻ ሳይሆን፤ ለግለሰቦች የወንጌልን ቃል በመናገር በኢየሱስ ክርስቶስ እንዲያምኑ ያደሩፍሩ ነበር።

አማኞቹ «በመቅደስ» ውስጥ መሰከሩ። «ሃይማኖታዊ» ሰዎች የሚሰላሰቡት እዚያ በመሆኑ በስፍራቸው ተገኝተው መድረሱ ቀላል ነበር። ለአያሌ ዓመታት ቤተ ክርስቲያን የአይሁድ እምነት ሌላ «ቡድን» ተደርጋ ትቆጠር ስለ ነበር፤ መቅደስም ሆነ ምክራብ ለአማኞች ክፍት ሆነው አገልግለዋል። ጳውሎስ ሁልጊዜም በመጀመሪያ በአካባቢው ወደሚገኘው ምክራብ ወይም የአይሁዶች የጸሎት ስፍራ ይሄድና ተገፍትሮ እስኪወጣ ድረስ በዚያ ይመሰክር ነበር።

ለወጣት ክርስቲያኖች ብዙውን ጊዜ፤ «ወደ ቤትህና ቤተ ክርስቲያንህ በመመለስ ለክርስቶስ የፍቅር ምስክርነት ስጥ፤ እንድትለቅ እስኪጠይቁህም ድረስ በዚያ ቆይ» የሚል ምክር እስጥ ነበር (1ኛ ቆሮ. 7:17-24)። ምንም እንኳ ሐዋርያት አርጌው አሠራር እንዳበቃና አንድ ቀን መቅደሱ እንደሚጠፋ ቢያውቁም፤ በአይሁድ መቅደስ ከመሰባሰብና ከማገልገል አልታቀቡም ነበር። በዚህም ብዙ ሰዎችን ለክርስቶስ ለመማረክ «ዕድሉን እየተጠቀሙ» እንጂ ለመመሳሰል እየጣሩ አልነበሩም።

በቺካጎ የሙዲ ቤተ ክርስቲያን መጋቢ ሆኜ በማገልገልበት ወቅት፤ አንድን መጋቢ ወደ ክርስቶስ የመምራት አስደሳች ሁኔታ አጋጥሞኛል፤ ይህ መጋቢ ለበለጸገ ማኅበረ ምእመናን የሚያገለግል ሰዎታ የነበረው ሰው ነበር። ወደ ቤተ ክርስቲያኑ በመመለስ የክርስቶስን ወንጌል ለማካፈል ሲጀምር፤ ብዙዎቹ አባላት ይድኑ ነበር። ከዚያም በደክታሪናቸው ላይ ጥብቅ አጃም የነበራቸው መሪዎች ጣልቃ በመግባት እናባርርሃለን እያሉ ይዝቱበት ጀመር።

«ምን ላድርግ» ብሎ ጠየቀኝና፤ «እስኪያባርሩህ ድረስ በዚያ ቆይ። አፍቃሪና ቸር ሁን፤ ዳሩ ግን አገልግሎትህን አታቋርጥ!» አልሁት። በመጨረሻም ከቤተ ክርስቲያን እንዲለቅ ተገደደ፤ በዚህ ጊዜ ግን ምስክርነቱ በቤተ ክርስቲያኒቱ ውስጥና በማኅበረሰቡ መካከል ከፍተኛ ለውጥ አስከትሎ ነበር። ዛሬ ለክርስቶስ እንዲመሰክርና ሌሎችንም ለዚህ ተግባር እንዲያሠለጥን እግዚአብሔር በሚያስደንቅ መንገድ እየተጠቀመበት ነው። እኔን ሊጋብዙ ወደማይፈልጉ አብያተ ክርስቲያናትና ቡድኖች በመዝለቅ የወንጌሉን ቃል ለማካፈል ችሏል።

በተጨማሪም፤ ከዛሬዎቹ ማኅበረ ምእመናን በተቃራኒ፤ የቀድሞዎቹ ክርስቲያኖች «በሁሉም ቤት» ይመሰክሩ ነበር። እነዚህ ሰዎች ለአምልኮና ለኅብረት የታነፁ ሕንፃዎች አልነበሩባቸውም። አማኞች ጌታን በማምለክ፤ ትምህርትን በማጸመጥና ከደኅንነት ርቀው የጠፉትን ለመመለስ በመሻት፤ በተለያዩ ቤቶች ይሰባሰቡ ነበር (የሐዋ. 2:46 ተመልከት)። ጳውሎስ በሮም

ለነበሩት ቅዱሳን ሰላምታ ሲያቀርቡ፤ ጥቂት «የቤት ኅብረቶችን» ጠቅሶአል (ሮሜ 16:5፥ 10፥ 11፥ 14)። የቀድሞ ክርስቲያኖች ቃሉን በቀጥታ ወደ ሰዎች ቤቶች ይወስዱ ስለነበር፤ እኛም ምሳሌነታቸውን ልንከተል ይገባል። ይህም ለቤተ ክርስቲያን አገልግሎት የተዘጋጁትን ሕንፃዎች መጠቀም ትክክል አይደለም ማለት ሳይሆን፤ ይልቁንም አገልግሎቱን በአራት ግድግዳዎች መገደብ እንደሌለብን ለማሳሰብ ነው።

አገልግሎታቸው ባለማድረግ ቀጠለ። ባለሥልጣናት መመስከራቸውን እንዲያቆሙ ቢነግሯቸውም፤ ከቀድሞው የበለጠ ይመስክሩ ጀመር። ዓላማቸው ሕጉን መቃወም ሳይሆን፤ ጌታን መታዘዝ ነበር። ይህ መለስ ቀለስ እያሉ ያደረጉት አልነበረም፤ ሁልጊዜም ይመስክሩ ነበር፤ እግዚአብሔር በር በከፈተላቸው መጠን ይህንኑ ያደርጉ ነበር።

የቤተ ክርስቲያኒቱ ምስክርነት ሁለቱንም ማለትም ማስተማርና መስበክን ያካተተ ሲሆን፤ ይህም ጥሩ ሚዛናዊነት ነው። «መስበክ» ተብሎ የተተረጎመው ቃል «ወንጌልን ማዳረስ» የሚል ፍች ሲኖረው፤ በሐዋርያት ሥራ ውስጥ አሥራ አምስት ጊዜ ሲጠቀስ ይህ የመጀመሪያው ነው። ይህም «ወንጌሉን መስበክ፤ የኢየሱስ ክርስቶስን መልካም የምሥራች ማካፈል» ማለት ነው። (ለወንጌሉ መልእክት ትክክለኛ ቃል 1ኛ ቆሮ.15:1-8ን ተመልከት።)

ይህም ሆኖ፤ እወጃው ከትምህርት ጋር ሚዛናዊ ሆኖ ሊቀርብ ይገባል (የሐዋ. 2:42 ተመልከት)፤ ይህም ኃጢአተኞች ሲያምኑ የሚገባውን እንዲያውቁና አዳዲስ አማኞችም ለምን እንዳመኑ እንዲረዱ ነው። ሰሚው ካልተረዳውና በእውቀት ላይ የተመሠረተ ውሳኔ ካላደረገ መልእክቱ ፍሬ ሊያፈራ አይችልም (ማቴ. 13:18-23)። አማኞች የእግዚአብሔርን ቃል ካልተማሩ ሊያድጉ አይችሉም (1ኛ ጴጥ. 2:1-3)።

በመጨረሻም፤ የምስክርነታቸው እምብርት ኢየሱስ ክርስቶስ ነበር። ሽንጎው የኮነነውም ይህንኑ ስም ነበር። የጥንቷ ቤተ ክርስቲያን ስለ ሃይማኖት በመከራከር ወይም ተቋሙን በመኮነን አልዞረችም፤ ለሰዎች ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ በመናገር በእርሱ እንዲያምኑ አበረታቱላቸው። «ክርስቶስ ኢየሱስን ጌታ እንደ ሆነ እንጂ ራሳችንን አንሰብክምና» (2ኛ ቆሮ. 4:5)። «ምስክሮቹ ትሆናላችሁ» (የሐዋ. 1:8)።

አገልግሎቱ ብዙ ሰዎችን በባረከው ወንድም አርባኛ ዓመት ከብረ በዓል ላይ መልእክት የማቅረብ ዕድል አጋጥሞኝ ነበር። ጥቂት ወዳጆቹ በበዓሉ ላይ ለእርሱ ያላቸውን ፍቅርና ለአገልግሎቱም የነበራቸውን አድናቆት በግልጽ ተናግረው ነበር። ጉባኤው እየቀጠለ ሲሄድ ወዳጄ ሰዎች ስለ እርሱ ብቻ በመናገራቸው አፍሮ ስለ ነበር፤ መልእክት የማቀርብበት ጊዜ ሲደርስ ወደ እኔ ጠጋ ብሎ፤ «ዋረን፤ እባክህ ስለ ኢየሱስ ንገራቸው!» ሲል በሹክሹክታ አስገንዘበኝ።

«ዘ ጎስፕል ብሊምፕ» በግላው ግለፊያ መጽሐፋቸው አሁን በሕይወት የሌሉት ጆ ቤይሊ፣ «ኢየሱስ ክርስቶስ ወንጌሉን ለአንድ የማስታወቂያ ድርጅት አልሰጠም፤ ደቀ መዛሙርቱን ልኮአል እንጂ» ሲሉ አስገንዝበዋል።

ያ ተልእኮ አሁንም እንዳለ ነው።

በአንተ ሕይወት የወንጌሉ ተልእኮ እየተፈጸመ ነው ወይስ ተዘንግቷል?